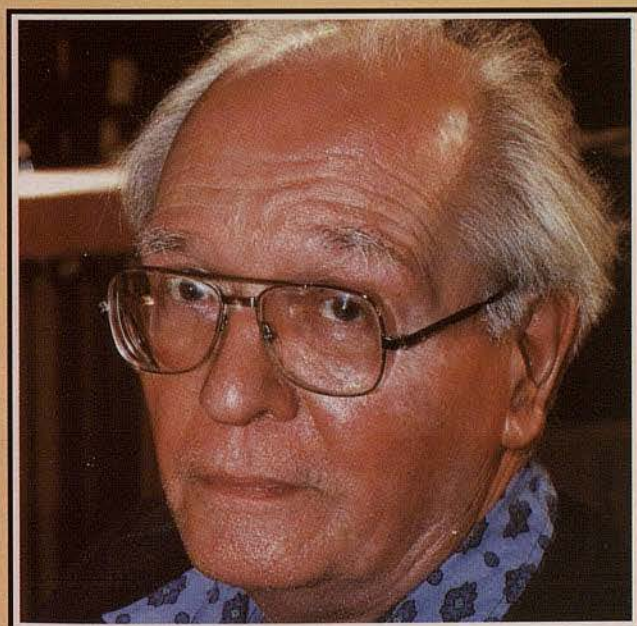

RICHARD BONYNGE

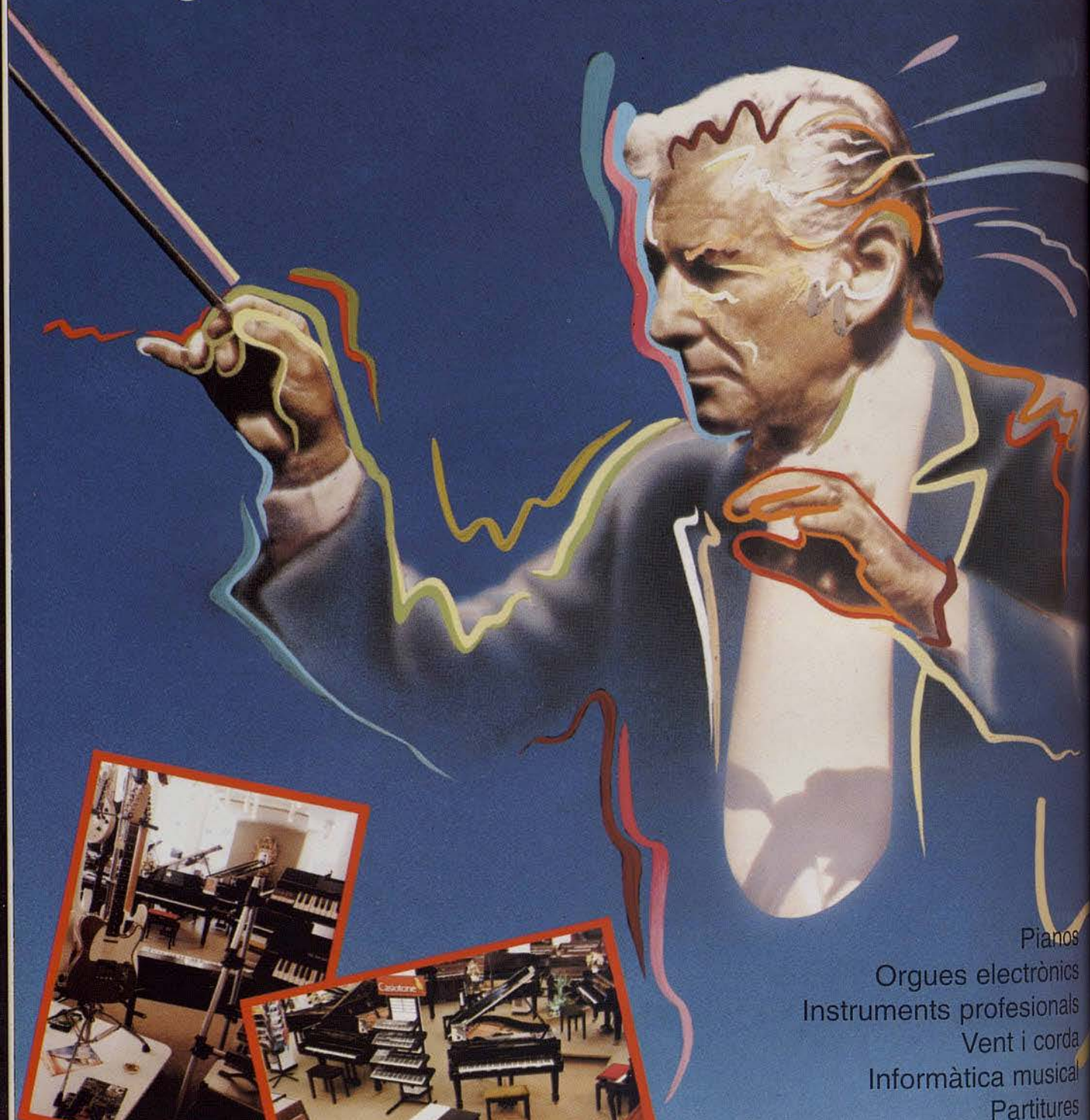
La batuta del *bel canto*

**Europa
homenatja
Olivier
Messiaen**

**Pere Valls, un nom català
a la història del contrabaix**

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instrument professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA

Muntaner, 300, Xamfrà Laforja

Tel. 200 81 00

Sants, 304 bis

Tel. 440 24 48

CENTRE COMERCIAL GLÒRIES

Avda. Diagonal, 200, local B228

Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardines

Tel. 435 89 89

MADRID-2

LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

3A ÈPOCA ANY XV
NÚM. 167, SETEMBRE 1998

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Eugeni Sallent** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetació: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 93 245 21 11

Preimpresió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, CÈSAR CALMELL, CESC, JAUME COMELLAS, SEBASTIÀ JANERAS, JORDI MALUQUER, LLUÍS MILLET, EDUARDO NOTRICA, MÒNICA PAGÈS i SANTACANA, MIQUEL PARDO, MONTSERRAT PUIG, FRANCESC TAVERNA-BECH i PERE VALLS i PECH

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 93 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció. O de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1998.

Portada: **Richard Bonyngue** (foto gran, d'Antoni Bofill) i **Olivier Messiaen**.

revista musical catalana

EDITORIAL

5

Decepció al món de la cobla

Daniel Barenboim

PANORAMA

6

Barenboim, Pollini..., noms destacats de la propera temporada d'Ibercamera per RRMC

8

Pere Valls i Duran. Una etapa en la història del contrabaix a Catalunya per Pere Valls i Pech

11

Com s'han d'escriure els noms dels músics eslaus? per Sebastià Janeras

14

Mikrokosmos: Xiclets per Pere Artís

16

Tangents: Bing Crosby per Jordi Maluquer

17

Del seu affm.: Andoni Zubizarreta per Jaume Comellas

19

Els germans Pérez Molina en la temporada de la Caixa de Terrassa per RRMC

20

Eclecticisme en la temporada de ballet de la Caixa de Terrassa per RRMC

22

El bo i millor de Maria Joao Pires per F. Taverna-Bech

Recital estel·lar de l'Orquestra d'Andorra per F.T.-B.

23

Ofèlia Sala triomfa en un Rosenkavalier d'envergadura per Jordi Maluquer

24

Música oberta, música tancada per F.T.-B.

25

Maurizio Zanini o l'elegància del piano per Miquel Pardo

26

Europa homenatja Messiaen per Eduardo Notrica

28

L'Aula de Música Moderna i Jazz celebra el 20è aniversari per RRMC

31

Música retòrica, el llenguatge musical del barroc

32

Quan els músics es revestien de la toga de l'orador... per Lluís Millet

41

Richard Bonyngue. L'home òpera per Mònica Pagès i Santacana

46

per Cesc

TEMA

MUSICALIA

SCHERZANDO

LLIBRES

DISCOS

48

49

catalunya música / revista musical catalana

Ja en sou subscriptor?

INFORMACIÓ:

Sant Francesc de Paula, 2 – Tel. 268 10 00 – 08003 Barcelona

**TOT ALLÒ
QUE US
INTERESSA**

Més de 70 revistes d'abast nacional estan associades a l'APPEC.
Per a més informació: APPEC Rambla de Catalunya, 10, 1 er.
08007 Barcelona Tel. 412 76 28 Fax: 317 83 86

**Ho
trobareu
a les
revistes
en català**

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

INFORMACIÓ GENERAL
INFANTIL I JUVENIL
CULTURA
RELIGIÓ
POLÍTICA
PEDAGOGIA
AGRICULTURA I RAMADERIA
ESPORTS
MÚSICA
ARTS PLÀSTIQUES
TEATRE I CINEMA
CIÈNCIA I TECNOLOGIA
ENTRETENIMENTS
HISTÒRIA
FOLKLORE
SATÍRIQUES
ARTS DECORATIVES

La fi de la primera convocatòria de la nova etapa dels Premis Joaquim Serra ha posat en evidència el context de dificultat en què es troba el concertisme per a cobla i la manca d'expectatives renovadores a l'horitzó.

La idea de recuperar una iniciativa que en el seu moment va esdevenir un fet d'una validesa prou notable, no tenia res a objectar. Una altra cosa és, però, la forma en què s'havia de produir aquesta recuperació. Una forma que no podia ser de cap manera la simple, estricta i exacta continuïtat, en tots els aspectes, o en gairebé tots, respecte del moment en què es va produir la fractura.

I en produir-se exactament això, un context de continuïtat gairebé fotogràfica, sense proclivitats renovadores mínimament perceptibles, la decepció havia de resultar inevitable.

Tot, des de la forma de convocatòria fins a la resolució del jurat, es va moure en un context nostàlgic i nostrat molt acusat, com si el temps hagués passat debades, com si res no hagués canviat.

La resultant final no podia ser sinó una mena de sensació de pèrdua gratuïta d'energies i de temps i, alhora, la insistència en una imatge rutinària i immobiliària que no beneficia res ni ningú. Posats a salvar alguna cosa, ens quedarem amb l'aportació de les dues cobles, Sant Jordi-Ciutat de Barcelona i Mediterrània, les quals, dirigides per Jordi León, i en una obra per Joan Lluís Moraleda, va constituir el punt més autènticament valuós de l'acte final de la iniciativa.

Tot plegat ens porta a pensar, una vegada més, que el món del concertisme per a cobla reclama el recurs de components com imaginació, renovació de criteris, implicació de la societat musical més activa i viva, i exigència. Tot el que no sigui remar en aquesta direcció, no pot fer altra cosa que potenciar la imatge de *ghetto* marginal i de manca de nervi creatiu.

Decepció al món de la cobla

catallunya música

167

revista musical catalana

Barenboim, Pollini, Haitink i Ashkenazy, noms destacats de la propera temporada d'Ibercamera

per RRM

Ibercamera arriba ja a la quinzena edició tot mantenint les característiques que l'han perfilat en els darrers anys. D'una part hi ha la potenciació, en el pla quantitatiu i qualitatiu, de l'aportació virtuosística instrumental i cambrística, i de l'altra la presència de formacions simfòniques de prestigi dirigides per noms igualment rellevants. Tret menys perceptible és el caràcter absolutament internacional —tant pel que fa a intèrprets com a programes— de l'oferta proposada. A més, com a fet a part, s'ha de destacar que una petita part del cicle, a les acaballes, ja tindrà lloc al nou Auditori.

Amb un total de setze concerts, més un fora d'abonament, hom ofereix la presència d'un estol d'individualitats de gran relleu amb atenció especial al virtuosisme pianístic i a batutes. Pel que fa al primer apartat, hom comptarà amb les actuacions de Maurizio Pollini, Vladimir Ashkenazy, Radu Lupu i el jove Gianluca Cascioli. Com és habitual, Pollini no avança contingut del programa, mentre que Ashkenazy basarà el seu en Chopin i una introducció de sengles sonates de Mozart i Beethoven. Radu Lupu ofereix un programa no gens habitual que barreja des de composicions de Ravel —entre

Bernard Haitink

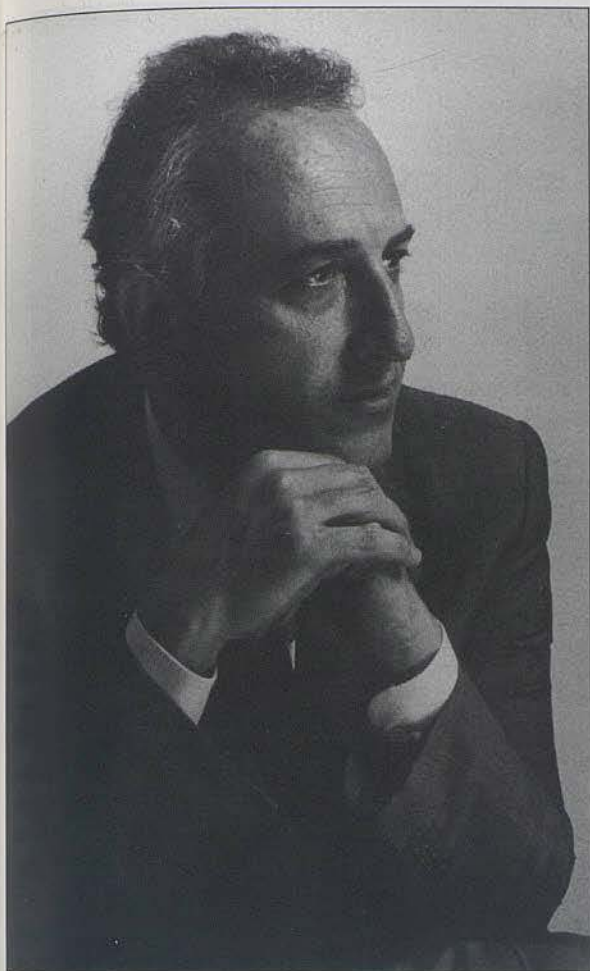
les quals la conegudíssima *Pavane pour une infante défunte* —amb *Preludes* de Gershwin —obra ben insòlita en el repertori pianístic—, Debussy i Brahms. Més convencional és el programa de Cascioli, amb obres de Mozart, Beethoven i Liszt.

Daniel Barenboim comanda el capítol de grans figures de la direcció. El pianista i director argentí dirigirà l'*Staatskapelle* de Berlín en un programa típic de gira: *Concert per a piano*, núm. 4 de Beethoven i la *Simfonia* núm. 1 de Brahms. La doble condició de director i solista de Barenboim fa d'aquest, probablement, el concert més atractiu de la temporada.

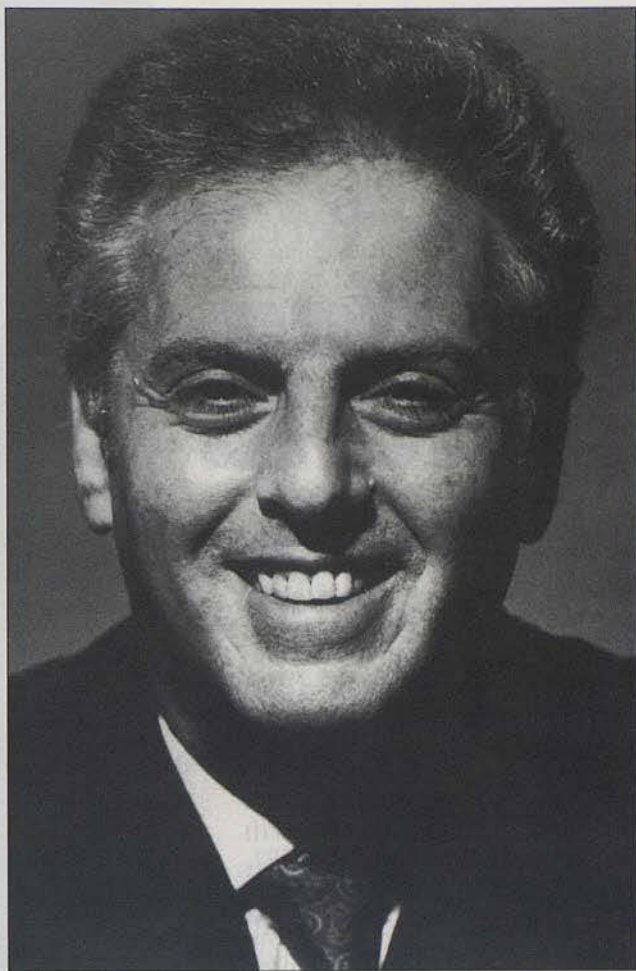
Un altre nom de relleu és el de Lorin Maazel, que una vegada més visita Barcelona amb la *Symphonierorchester* Bayerischen, de la qual és el titular. El programa se centra en la bellíssima *Simfonia* núm. 4, "*Romàntica*" de Bruckner i l'obrirà el *Concert per a clarinet* de Mozart, sense solista decidit.

Bernard Haitink, batuta que com les anteriors se situen en un nivell de gran consideració, conduirà una orquestra simfònica anglesa destacada, la *London Symphony Orchestra*. Curiosament, les grans formacions angleses que fa pocs anys ens visitaven de manera sovintejada, ara ho fan escadusserament. L'*LSO* interpretarà un programa Strauss amb els poemes *Don Quixot* i *Així parlà Zaratustra*.

Valery Gergiev, un director rus amb un predicament destacat, protagonitzarà un altre concert a tenir en compte. Al capdavant de la *Filharmonica* de Rotterdam, amb el cor d'aquesta formació i la ben coneguda a Barcelona mezzosoprano Violeta Urmana, interpretarà la *Simfonia* núm. 3 de Mahler. El programa el completarà l'estrena a l'Estat espanyol del *Concert per a viola* de Sofia Gubaidulina, amb la participació solista de Yuri Bashmet. L'apartat orquestral el completen el concert que oferirà la *Budapest Bach Orchestra* i Zoltan Kocsis

Maurizio Pollini

Daniel Barenboim

com a director i solista, amb un programa dedicat totalment a J. S. Bach, i el concert de la Neues Berliner Kammerorchester amb Michael Erxleben com a concertino director i l'actuació solista de Miklós Perényi, un dels violoncel·listes més destacats del moment. El programa inclou el *Concert per a violoncel* de Haydn, el *Duet-Concertino per a clarinet, fagot, arpa i corda* de Strauss i *Nit transfigurada* d'Arnold Schönberg.

Pel que fa a conjunts de cambra, destaca en primer lloc la versió en tres concerts de la integral de les *Sonates per a violí i piano* de Beethoven a càrrec del violinista Pinchas Zukerman i el pianista Marc Neikrug. També és destacable el concert que té caire d'homenatge al pianista Sviatoslav Richter a càrrec del violinista Víctor Tretia-

kov, la violoncel·lista Natàlia Gutman i la pianista Eliso Virzaladze. El programa està integrat per la *Sonata per a piano*, núm. 2, "*Gran Sonata*" de Txaikovski i el *Trio* núm. 2 de Xostakóvitx.

El Quartet Borodin completa aquest apartat amb un concert dedicat exclusivament a obra de l'ara esmentat Xostakóvitx.

La veu solista serà present dins el cicle d'abonament en un únic recital a càrrec d'Arianna Zukerman, filla del violinista, una jove soprano amb carrera encara incipient però ja molt elogiada.

Un cas del tot diferent és el de la tan coneguda soprano neozelandesa Kiri Te Kanawa, que oferirà un recital fora d'abonament, com l'anterior, amb pianista acompanyant i programa per determinar.

Concerts de música al Jamboree

Ibercamera promou per a la temporada vinent un cicle de concerts que tindrà com a marc la coneguda sala Jamboree, dedicada al jazz. Serà un total de quatre programes, tres dels quals s'oferiran tres vegades i l'últim, dues, interpretats per instrumentistes catalans destacats. Aquest cicle, de característiques singulars, l'obrirà el pianista Emili Brugalla els dies 7, 8 i 9 d'octubre, i el continuarà el duo de violí Sergi Alpiste-Bernat Bofarull, que interpretarà els 44 duets per a violí de Béla Bartók, els dies 21, 22 i 23 d'octubre. Carles Trepà actuarà els dies 4, 5 i 6 de novembre, mentre que Percussions de Barcelona ho farà els dies 16 i 17 d'aquest mateix mes.

La recent edició a Viena de tres obres de Pere Valls, l'aparició d'un disc amb obra seva i la difusió en concert de la seva producció han reviscolat la figura d'aquest músic barceloní que ha estat un dels grans mestres del contrabaix a casa nostra.

Pere Valls i Duran (1869-1935)

Una etapa en la història del contrabaix a Catalunya

per PERE VALLS i PECH

Des de la introducció del contrabaix en les orquestres d'òpera a l'inici del segle XVIII fins a l'actualitat, generacions d'instrumentistes i de compositors han desenvolupat successivament la tècnica instrumental, fins a donar-li una categoria pròpia entre els instruments solistes o de concert.

En el nostre panorama musical, és palès el desconeixement d'alguns aspectes històrics relacionats amb la introducció de la tècnica del contrabaix modern a Catalunya, i a Espanya en general, tractant-se d'un instrument poc conegut pel públic i practicat per una minoria de músics.

Entre aquesta minoria, destaca el contrabaixista Pere Valls i Duran, del qual oferim a continuació unes referències biogràfiques i bibliogràfiques.

Des de la perspectiva de la recuperació i catalogació de la majoria dels seus manuscrits i de l'ordenació d'aspectes biogràfics fins ara desconeguts, podem procurar un millor coneixement d'aquest autor, que és tal vegada una peça clau en la introducció i el desenvolupament de la moderna tècnica del contrabaix de quatre cordes a Espanya. Partim de la seva densa experiència pedagògica, avalada per una

llarga llista de deixebles i continuadors.

Pere Valls va néixer a Sabadell l'any 1869. A set anys iniciava els estudis musicals a l'Escola Municipal de Música, dirigida aleshores pel mestre Joaquim Oller, mentre contemporàniament ingressava en l'escolania de l'església de Sant Fèlix. Posteriorment va traslladar-se a Barcelona amb motiu d'iniciar els estudis de perfeccionament musical amb el professor de contrabaix Casimir Viñas i també amb el mestre de solfeig i de teoria Francesc Montpart.

Als 18 anys va traslladar-se a la República Argentina, on va exercir la carrera musical de contrabaixista en diferents orquestres: a la Gran Orquesta del Teatro de la Ópera, a l'Orquesta de Conciertos Sinfónicos i a l'Orquesta Politema, totes de Buenos Aires. Va participar també en les temporades de concerts de Furlotti i de Melomi. Va ser nomenat primer contrabaixista de l'orquestra de la Catedral de Buenos Aires, i fou a l'escola de música d'aquella Catedral on rebé estudis d'harmonia amb el professor Jaime Xarau i de contrapunt amb el mestre Brachetto. Després perfeccionà la seva tècnica instrumental amb José Roveda, concertista de contrabaix a Buenos

Aires, que havia estat deixeble directe de l'italià Giovanni Bottesini. Aquells anys va fer gires pel Brasil, amb la Gran Companyia de Ópera Italiana, fins que, sobtadament i per motius familiars, va haver de tornar a Barcelona.

En aquesta ciutat va desenvolupar les seves activitats com a intèrpret, com a professor i com a compositor. Va ser contrabaixista de l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu, de l'Orquestra Simfònica de Barcelona (dirigida per Lamote de Grignon), de la Societat Catalana de Concerts (dirigida per Antoni Nicolau), de la Societat de Concerts Clàssics d'Enric Granados, i de la Banda Municipal de Barcelona.

Com molts altres bons instrumentistes de corda de l'Orquestra del Liceu, va ser cridat pel mestre Pau Casals per participar en la seva orquestra, amb la qual debutà en el concert inaugural el 13 d'octubre de 1920. Pere Valls va ser el primer contrabaixista de l'orquestra, envoltat de molts dels seus deixebles, fins a l'any de la seva mort (1935).

En la seva faceta pedagògica, va dur a terme la tasca de professor de contrabaix al Conservatori d'Isabel II (actualment, del Liceu), probablement del 1899 a 1933. Aquesta plaça restà vacant entre els anys 1934 i

Pere Valls i Duran

1942, i posteriorment va ser ocupada pel seu deixeble Joan Gratacós. També va ser durant uns anys professor de contrabaix a l'Escola de Música de la Casa Provincial de la Caritat. Com a professor, va utilitzar i difondre els mètodes de Giovanni Bottessini (Crema, Llombar-dia, 1821-Parma, 1889), virtuos italià del contrabaix i conegut també com a director d'orquestra, una tasca en la qual va arribar a dirigir òperes al Liceu. El pla d'ensenyament del contrabaix que seguia Pere Valls incloïa també treballar sobre els mètodes de Wilhem Sturm, d'Italo Caimmi, d'A. Mengoli, de Staech, de Hrabé i de F. Simandl. Uns quants alumnes seus van dedicar-li un homenatge d'agraïment l'any 1928. Entre els trenta-un signants del document, destaquem Joan Gratacós,

Salvador Escofet, Tomàs Goxens, Mateu Calvet, Josep Segarra, Santiago Sató, Antoni Goxens, Ramon Tardà, Conrad Bas, Josep Cervera Bret i Antoni Montaner.

La pràctica adquirida en la seva llarga trajectòria pedagògica li va permetre finalment escriure el seu propi *Mètode per a contrabaix de quatre cordes*, en tres volums manuscrits que han restat inèdits. Representen una de les poques obres de tècnica d'aquest instrument escrites a Europa el segle XX i, probablement, una de les més antigues en la introducció de la tècnica moderna del contrabaix a Espanya.

Va alternar les seves activitats simfòniques i docents amb la participació en nombrosos concerts i recitals, en els quals va donar a conèixer el repertori de

contrabaix de diversos autors; de manera destacada féu la difusió de les obres de Bottessini i d'ell mateix. I entre d'altres, va participar en l'Octet del Cafè Colón de Barcelona.

Conjuntament amb el mestre Enric Granados, va ser iniciador i impulsor de la Unió de Músics de Catalunya, sindicat professional fundat l'any 1919, que ja l'any 1924 comptava amb més de sis-cents socis.

En el vessant de compositor, Pere Valls va escriure una gran quantitat d'obres per a contrabaix, amb acompanyament orquestral o pianístic. Destaquen les tres *Fantasies per a contrabaix i orquestra*, una de les quals d'"Homenatge a Bottessini" (compostes entre els anys 1894 i 1917), el *Gran concierto obligado para contrabajo* (1906), la *Fantasia andante con variaciones*, la *Gran introducción y tarantella*, el *Tema con variaciones para contrabajo*, la *Tarantella concierto de contrabajo* (1893) i la *Romanza para contrabajo y piano* (obra que, en la seva transcripció per a violoncel, va ser estrenada pel mateix Pau Casals en un concert de la seva Orquestra a Barcelona). Són obres formalment ben escrites, moltes de les quals traspuen una admiració per G. Bottessini, el seu referent directe. Per exemple, la *Gran introducción i tarantella* és una obra formalment molt semblant a la *Tarantella* de Bottessini i pot considerar-se un homenatge al seu mestre a partir d'una personalitat musical ben definida i pròpia.

Entre les seves obres per a contrabaix i piano, destaquem sobretot la seva *Suite andaluza* (1918), obra exaltada per l'esperit andalús. Té quatre parts: "Serenata", una serenata al vespre; "El polo gitano", una dansa gitana exultant; "Saeta", una processó de Divendres Sant amb sons moros, i "Zapateado", dansa tradicional en 6/8. Aquesta és una obra de repertori en diver-

L'Orquestra Pau Casals. Al centre de la fotografia, Pere Valls es troba a l'esquerra de Pau Casals

ses escoles europees de contrabaix, com, per exemple, a la Càtedra Reina Sofia de Madrid.

També destacarem la *Colección de cuatro juguetes para contrabajo y piano* (1912), amb les seves parts "Soledad", "Aromas del bosque", "El canto de la vieja", "Minuetto"; i el caprici *Sorpresa*, per a contrabaix i piano. En el seu catàleg, apareixen diferents obres dedicades a altres instruments i grups instrumentals; entre aquestes obres fem ressaltar la *Gran fantasía para clarinete*, el *Concierto de clarinete* i la dansa obligada de clarinet *Las dos pintas*; les *Czardas*, *Romanza* i *Vie Tzigane*, obres per a violí i piano; la *Llegenda*, per a violoncel i piano, obra dedicada a Pau Casals; diverses obres per a piano: *Marinella*, tarantella dedicada al professor de piano Josep Sabater; *Idilio*, dansa americana, i *C'est fini*, marxa dedicada al pianista Blai Net; diverses obres per a conjunt de cambra: *Canzonetta núm. 1*, dedicada al violinista Gustau Nicolau; *Canzonetta núm. 2*, dedicada al violinista Fernando Guerin; *Canzonetta núm. 3*; *La promesa*, serenata espanyola; *Que vous êtes heureux*, vals lent de

L'obra de Pere Valls constitueix una notable aportació al desenvolupament de la tècnica moderna del contrabaix

dicat a Enric Granados; *Impresiones de la Sierra*, suite en quatre moviments; dues sardanes: *La font de l'amor*, dedicada a Salvador Raurich i *Sospirs de ma terra*; una *Collecció de tres marxes catalanes* per a banda (Catalunya Vella, Els pastors i Colònies escolars); finalment, una sarsuela inèdita en un acte i tres quadres: *La canción de la bruja*, amb lletra d'Antonio Domínguez Barranco; diverses transcripcions al contrabaix a partir d'obres d'altres autors clàssics (R. Schumann, F. Händel, F. Mendelssohn, R. Wagner i David Popper, entre d'altres). Finalment, va compondre una gran quantitat de ballables de gran difusió a la seva època.

Pere Valls i Duran va morir a

Barcelona l'any 1935. La seva tasca pedagògica va ser continuada pel seu fill, Ricard Valls i Bigas (Barcelona 1905-1990), professor de llarga trajectòria docent al Conservatori del Liceu entre els anys 1937 i 1987.

Recentment, l'aparició d'un disc amb obres de G. Bottessini, P. Valls i H. Fryba, en versió revisada de Josef Niederhammer i Dieter Lallinger (Ambitus, RFA, 1997), l'edició de tres obres de l'autor (*Soledad*, *Introducción y tarantella* i la *Suite andaluza*) a càrrec de l'editorial Doblinger de Viena (any 1996) i la difusió concertística d'algunes de les seves obres gràcies a Josep Quer i Joan Palet, han desvetllat l'interès per una obra compositiva i pedagògica important en un món, el del contrabaix, tanmateix limitat pel nombre de compositors i de mestres.

L'obra de Pere Valls constitueix una notable aportació al desenvolupament de la tècnica moderna del contrabaix a Espanya, i concretament a Catalunya. Actualment s'obre un període clau per a la recuperació i la publicació del seu ampli llegat musical, fruit d'una perllongada activitat com a especialista del contrabaix.

Com s'han d'escriure els noms dels músics eslaus?

per SEBASTIÀ JANERAS

Els noms dels músics —compositors, intèrprets, etc.— russos, ucraïnesos o d'altres llengües d'alfabet ciríl·lic són —especialment alguns— força recurrents entre nosaltres. Molt sovint apareixen en els programes de concerts. També sovint cors procedents d'aquelles terres fan concerts a diversos llocs de Catalunya. En tots aquests casos, com és natural, s'imprimeixen els programes corresponents. I llavors es presenta el problema de la transcripció dels noms, problema que cadascú resol com pot, amb la qual cosa ens trobem davant d'una varietat de formes, sovint híbrides o errònies, que desfiguren el nom original.

De vegades, hom pren els noms tal com vénen donats de fora. És llavors quan el nom traïx una forma de transcripció francesa, alemanya, etc. Sovint s'han pres com a model absolut les formes donades per la *Gran Enciclopèdia Catalana* a les entrades corresponents, sense tenir present, potser, que la GEC segueix el sistema de transliteració científica, d'acord amb el criteri, llavors encertat, adoptat des del començament pels qui iniciaren l'obra. Tanmateix, la mateixa GEC, a l'entrada sobre l'alfabet ciríl·lic, dona un quadre, on es pot veure la transliteració segons la International Organization for Standardization (ISO) i segons l'Institut de Ciències Lingüístiques de Rússia (ICL), però també la transcripció al català. És aquesta la forma que cal seguir en publicacions

Piotr Íltx Txaiikovski

que no siguin estrictament científiques; és, d'altra banda, el criteri que ha seguit, per exemple, el diari "AVUI", que acostuma a donar formes correctes.

Aquests darrers anys, i amb la problemàtica suscitada també a les biblioteques al moment de catalogar les obres (autors i títols) en llengües d'alfabet ciríl·lic, es feren noves reunions i s'elaborà, a petició de l'Institut d'Estudis Catalans, i sota la direcció de la professora Elena Vidal, una *Proposta sobre el sistema de transcripció i transliteració dels noms russos al català*. Aquesta proposta fou aprovada el 14 d'octubre de 1994 i és la que caldria seguir. Com a membre que he estat de les diverses comissions que han estudiat aquesta qüestió, proposo convençut que cal adoptar la transcripció al català. Per fer això, es pot seguir la transcripció que apareix en el quadre de la GEC, en el cas que es tinguin

els noms escrits en caràcters ciríl·lics. Ofereixo aquí, en una forma més simplificada i completa alhora, l'alfabet ciríl·lic amb la transcripció al català:

1. А a
2. Б b
3. В v
4. Г g, gu (*Gorbatxov* / *Gueràssim*) / H (ucraïnès)
5. Д d
6. Е e després de consonant; ie entre vocals, a l'inici de mot i després dels signes 30 i 32
7. Ё o després dels signes 10, 27, 28 i 29 (*j, tx, [i]x, sx*); io en tots els altres casos (inici de mot, entre vocals, després de consonant —llevat de les quatre anteriors—, després dels signes 30 i 32)
8. Ё ie (ucraïnès)
9. З z
10. Ж j
11. И i
12. І i (ucraïnès)
13. Ы i
14. К k
15. Л l
16. М m
17. Н n
18. О o
19. П p
20. Р r
21. С s/ss (entre vocals)
22. Т t
23. У u
24. Ф f
25. Х kh/ h (búlgar) (la transcripció, també corrent, en *ch* portaria confusions)
26. Ц ts

27. Ч tx
 28. Ш (i)x (sempre so de
 xeix)
 29. Щ sx (forma simplifica-
 da, que, pròpiament,
 hauria de ser: [i]xtx)
 30. Ъ – (signe suprimit en
 l'alfabet modern)
 31. Ы i
 32. Ь –
 33. Э e
 34. Ю iu
 35. Я ia

Cal notar que el dígraf *kc* es transcriu per *ks* i no pas per *x*, ja que podria portar confusions i confondre's amb el so *xeix* (núm. 28). Així: *Aleksandr* i no pas *Alexandr*.

Per raons de simplificació es transcriuen amb una *i* diverses vocals i grups de lletres:

и / ы / i (ucraïnès) = *i*
 les terminacions *ий / ьий / iй* = *i*

Si els noms es tenen a partir d'altres llengües, cadascuna de les quals ha seguit el propi sistema de transcripció, cal tenir present les equivalències següents:

transliteració			transcripció			
ciríl·lic	ISO/ICL	anglès	francès	alemany	castellà	catà
ш	š	sh	ch	sch	sh	[i]x
щ	šč	shch	chtch	schtsch	shch	sx (o [i]xtx)
ж	ž	zh	j/g	zh	zh	j
ч	č	ch	tch	tsch	ch	tx
х	kh	kh	kh	ch	j	kh
в	v	v	v (f/ff)	w	v (f)	v
и/ы	i/j/y	i/y	i/y	i/j	i/y	i
і	i	i	i	i	i	i

Les terminacions *ий / ьий / iй* esmentades més amunt solen aparèixer transcrites en altres llengües per *ij* o, més concretament, per *y*. En català es transcriu, simplificadament, per *i*. Així: *Bortnianskij* (transcripció alemanya o italiana, on la *j* té el so de *i*) = *Bortniansky* = *Bortnianski*.

Transcriure les lletres de l'alfabet ciríl·lic o adaptar-les a partir d'altres llengües sabent-ne bé la font, no presenta mas-

sa dificultat si es tenen presents les taules que hem donat. Aquesta es presenta, en canvi, a l'hora de saber on recau l'accent tònic de la paraula, que no s'escriu en les llengües eslaves ni en les transliteracions científiques internacionals, i sí que s'ha de fer, per contra, en una transcripció al català seguint-ne les normes d'accentuació. En cada cas caldrà tenir la seguretat de l'accent original fent les comprovacions necessàries o consultant algun tècnic. Cal tenir present, encara, que les lletres *e* i *o* accentuades haurien de dur accent agut sempre.

Fins aquí hem parlat de la transcripció de llengües amb alfabet ciríl·lic. I aquesta transcripció, a diferència de la transliteració, no comporta signes diacrítics. El perill d'adoptar la transliteració en publicacions no científiques, més de divulgació, és que, sovint, no es disposa dels signes diacrítics corresponents i llavors els noms queden deformats. Per exemple: *Txaikovski*,

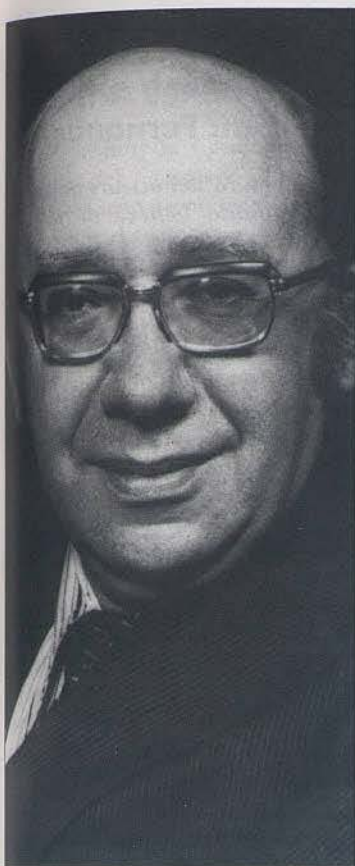

Dmitri Dmitrievitch Xostakóvitx

quedar, per manca de diacrítics, en *Leos Janáček*. De fet, per evitar els diacrítics, també podríem "transcriure" aquests noms en forma catalana; llavors tindríem: *LéoiX Iànatxek*, cosa, evidentment, inacceptable, tractant-se d'una llengua d'alfabet llatí. Així es dona la contradicció que els noms d'alfabet ciríl·lic els podem transcriure sense diacrítics, mentre que per als d'alfabet llatí hem de conservar-ne els diacrítics per tal de no deformar-los.

Oferim a continuació una llista de noms més coneguts del món de la música transcrits a partir de la forma original en alfabet ciríl·lic. Per a tots els que s'ha pogut es dona també el patronímic, molt usual en el món eslaú.

Aleksàndrov, Anatoli
 Arkhípova, Irina Konstantínovna
 Atlàntov, Vladímir
 Balàkirev, Mili Alekséievitch
 Beliàiev, Mitrofan Petróvitx
 Borodín, Aleksandr Porfírievitch
 Bortnianski, Dmitri Stepànovitch

Gennadi Mikhàilovitch Rojdestvenski

Rimski-Kórsakov, Nikolai
Andréievitch
Rojdestvenski, Gennadi
Mikhàilovitch
Rostropóvitx, Mstislav
Rubinstein, Anton Grigórovitch
Rubinstein, Nikolai Grigórovitch
Skriabin, Aleksandr Nikolàievitch
Stravinski, Ígor Fedórovitch (ell
signava Stravinsky o Strawinsky)
Svetlànov, Ievgueni Fedórovitch
Turtxanínov, Petró [Piotr]
Ivànovitch
Txaikovski, Piotr Ílitch
Txesnokov, Pavel
Txernuixenko, Vladislav
Védel, Artemi Lukiànovitch
Verstovski, Aleksei Nikolàievitch
Vixnévskaaia, Galina
Xaliapin, Fiódor Ivànovitch
Xostakóvitx, Dmitri Dmítrievitx

Cal observar que per als noms de músics d'origen estranger (alemanys, francesos, etc.) es deixa la forma original. Així: *Rubinstein* i no *Rubinxtein*, com seria la forma transcrita del ciríl·lic. Per contra, és millor de transcriure els noms ja ben russificats, com és el cas de *Kiú* (que apareix generalment com a *Cui*). D'altra banda, es dona el cas de músics que s'han fet conèixer amb la forma del nom amb què ells mateixos signaven. És el cas de Stravinsky. També difereix la forma com s'han divulgat, a través dels discos, els noms, per exemple, de Borís Christoff o Nicolai Ghiaurov, els quals, transcrits, presenten una forma diferent, indicada en la llista.

Per concloure, caldria recomanar que en la confecció de programes musicals, en els articles, estudis, llibres, etc. de música s'adoptés decididament la transcripció dels noms d'alfabet ciríl·lic en la forma proposada, no deixant-se induir a confusió per formes científiques o per formes errònies, i evitant les formes híbrides, bastant freqüents, que mesclen en un mateix nom transcripcions diferents. Una uniformitat de criteri i de resolució afavorirà en gran manera la consulta i la comprensió.

Dargomijski, Aleksandr
Serguéievitch
Diàguilev, Serguei
Dzerjinski, Ivan Ivànovitch
Fedosséiev, Vladímir Ivànovitch
Glazunov, Aleksandr
Konstantínovitch
Glinka, Mikhàil Ivànovitch
Gretxanínov, Aleksandr
Tikhónovitch
Grindenko, Anatoli
Guiaúrov, Nikolai [Nicolai
Ghiaurov]
Ípolítov-Ivànov, Mikhàil
Mikhàilovitch
Kabalevski, Dmitri Boríssovitch
Kalínnikov, Vassili Serguéievitch
Kastalski, Aleksandr
Khristov, Borís [Boris Christoff]
Kítaienko, Dmitri
Kiú, Tsezar Antónovitch
Kondraixin, Dmitri
Lísenko, Mikola Vitalíovitch
Markévitch, Ígor Boríssovitch
Mussorgski, Módest Petróvitx
Níjinski, Vátslav Khómitx
Obraztsova, Ielena [Elena]
Vassílievna
Polianski, Valeri
Prokófiev, Serguei Serguéievitch
Rakhmáninov, Serguei Vassílievitx

INSTITUT JOAN LLONGUERES

PEDAGOGIA MUSICAL
I RÍTMICA DALCROZE

ESCOLA DE MÚSICA AUTORITZADA PEL DEPARTAMENT
D'ENSENYAMENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Programació per a nens i adolescents de 3 a 15 anys

A partir del dia 1 de setembre queda oberta la inscripció per als cursos del 1998/99.

Rítmica: Pedagogia essencialment activa que completa l'educació general. Relaciona els moviments naturals del cos, els ritmes artístics de la música i les capacitats d'imaginació i de reflexió.

Llenguatge musical i estudi de l'instrument: Grau elemental que prepara l'accés a Grau Mig. Classes per a l'estudi amateur de l'instrument.

Matèries Complementàries: A partir dels 10 anys.

Taller de Teatre
Dansa lliure i jazz

Programa per a adults

CURSOS DE FORMACIÓ PERMANENT DEL PROFESSORAT

Anuals:

- Formació musical en el Mètode Jaques-Dalcroze
- Formació musical en el Mètode Willems
- Improvisació al piano
- Tècnica de la veu cantada o parlada
- Llenguatge musical. Estudi dels diferents elements que comporta la música.
- Educació del moviment segons els principis de Jaques-Dalcroze. Té com a objectiu facilitar el lliure control dels membres i una major expressivitat del cos.
- Estudi d'un instrument. Flauta de bec, flauta travessera, piano, guitarra, violí.

Intensius:

• **La flauta a l'escola:** 23/24 d'octubre de 1998 i 23/24 de gener i 10/11 d'abril de 1999.
Responsable: Lys Vilà

• **El Cant Coral a Primària i E.S.O.:** 20, 21 i 22 de novembre de 1998
Professora: Mireia Barrera

• **El Blues, el Gospel i el Jazz clàssic:** 6, 7 i 8 de novembre de 1998.
Professors: Ricard Gili Vidal i Cristófol A. Trepal Carbonell

Informació:

Sèneca, 22 • Barcelona 08006
Tel: 217 18 94 • Fax: 416 14 48
Dimarts i dijous, de 9 a 12 h. (matins)
Totes les tardes de 2/4 de 5 a les 8 h.

MIKROKOSMOS

Xiclets

Com és ben sabut, el procés evolutiu d'humanització de la nostra espècie ha estat molt llarg... fins a arribar a la situació present, caracteritzada (entre molts altres factors) per l'adopció d'unes normes que facin més planera la convivència.

Mudables al llarg dels temps, ningú no en discutirà –tanmateix– l'eficàcia en ordre al fi pretès. Perquè aquestes pautes (allò que hom qualifica de "bona educació") ajuden a exercitar un capteniment que, no solament eviti la col·lisió amb els altres, ans configuri una harmonia de conducta.

Obviament, aquestes pautes es fan més patents que mai en l'esfera col·lectiva, la pluralitat de situacions de la qual porta inherent un codi concret per a cada opció.

Quin dubte hi ha que un concert de música clàssica reclama als assistents un comportament altre que el que escolta –posem per cas– a un partit de futbol? Conceptes com silenci, respecte o atenció, per exemple, els sentim inherents a l'acte musical al qual hom assisteix, que és –en definitiva– una "re-creació" d'una activitat de signe espiritual.

D'ací que allò que contradigui aquest marc és vist generalment com a transgressor d'una norma implícita; per exemple: tossir, menjar caramels, etc.

A aquestes transgressions (disortadament, massa esteses) cal afegir, d'un temps ençà, la mastiació de xiclets...

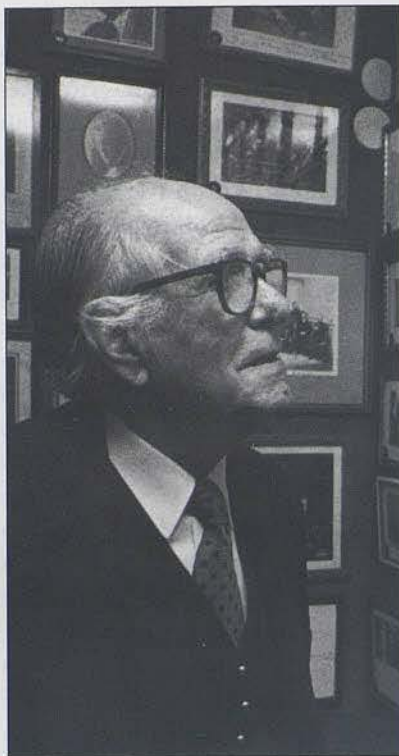
No discutiré cap de les argumentacions que em vulguin convèncer de la bondat d'aquesta pràctica per a la secreció salival, l'exercici de les mandíbules, etc.

Però sí que afirmo que l'espectacle que donen no poques persones rosegant xiclets en ple concert al Palau (tant li fa que sigui una audició de l'OBC com l'actuació del Cor de mormons de Salt Lake City) és impropri, inadequat i irrespectuós; i transgressor d'aquelles pautes de què abans he fet esment.

I el nivell d'adrenalina se'm dispara quan constato –massa freqüentment– que aquesta pràctica s'ha estès també a alguns ocupants de la llotja d'autoritats (epí! No dic que siguin autoritats, sinó ocupants de les llotges, la qual cosa em fa sospitar que deuen estar implicats –funcionalment o políticament– a la seva òrbita...).

Sense ganes d'importunar ningú, em permeto apuntar que no; que no està bé! I que l'evolució ha de ser de signe positiu i no reculant a estadis superats...

Pere Artís

Xavier Montsalvatge, membre de l'Acadèmia de Belles Arts de San Fernando

La lectura del discurs titulat "La recóndita belleza de la música" va significar l'ingrés del compositor Xavier Montsalvatge a la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando.

L'acte va tenir lloc el passat dia 21 de juny i el nou acadèmic honorari va ser contestat pel també acadèmic Antonio Iglesias.

Cal destacar que l'esmentada acadèmia té actualment deu membres honorífics, sis dels quals són catalans. Es tracta de Victòria dels Àngels, Alicia de Larrocha, Antoni Tàpies, Joan Antoni Samaranch, Federico Mayor Zaragoza i el mateix Xavier Montsalvatge. També hi figuren el poeta andalús Rafael Alberti i l'escultor donostiarra Eduardo Chillida. ■

M. Rosa Ribas, Primer Premi de Composició Caterina Albert i Paradís

La compositora i pianista catalana M. Rosa Ribas va guanyar el Primer Premi de Composició Caterina Albert Paradís amb l'obra *El bes*, amb text de Montserrat Butxaca.

Aquest concurs, de caràcter anual, el convoca l'Associació Catalana de la Dona. El premi va ser atorgat el passat maig a la Casa Elizalde de Barcelona. ■

Beques de la Fundació A. Pedro i Pons

La Fundació Universitària Agustí Pedro i Pons, adscrita a la Universitat de Barcelona, convoca un total de 10 beques –d'1,5 milions de pessetes cadascuna– adreçades a llicenciats per la Universitat de Barcelona (UB) i graduats superiors en música –dels conservatoris Municipal i del Liceu de Barcelona, una per cada centre– per realitzar estudis de postgrau. Després de la presentació d'una sèrie de requisits –especificats a les bases– cal passar una avaluació davant una comissió qualificadora, que en el cas musical serà integrada pel director del conservatori i tres professors.

El període d'inscripció per optar a les diferents beques és de l'1 al 31 d'octubre. Per a més informació: Secretaria de la Fundació Pedro i Pons.

Universitat de Barcelona. Gran Via de les Corts Catalanes, 585. Pati de lletres, 2n pis. 08007 Barcelona. Tel. i fax: 93.403.53.53 (de dilluns a divendres, de 10 a 14 h).

D'altra banda, enguany se celebra el centenari del naixement del Dr. Agustí Pedro i Pons, reconegut i prestigiós metge i gran amant de la música i les arts. Entre els diversos actes commemoratius, que ja van començar el passat maig, el proper 16 d'octubre hi ha un homenatge a la Facultat de Medicina de la UB, amb la presència del president de la Generalitat, Jordi Pujol; una exposició, també a l'octubre, al Col·legi de Metges amb el fons bibliogràfic de la Fundació Pedro i Pons; i un acte a la Reial Acadèmia de Medicina, el proper novembre. ■

Nous nomenaments artístics al Gran Teatre del Liceu

El passat juny la Comissió Executiva del Consorci del Gran Teatre del Liceu va acordar nomenar un nou director musical i la creació de dos nous càrrecs artístics. D'aquesta manera, el mestre Bertrand de Billy serà des de l'1 de juny de 1999 fins a l'1 de juny del 2002 el director musical del Gran Teatre del Liceu, i tindrà sota la seva responsabilitat —seguint les directrius del director artístic, Joan Matabosch— l'Orquestra Simfònica i el Cor del Gran Teatre del Liceu. La dedicació exclusiva i plena a aquestes formacions és de 150 dies l'any. El principal objectiu de la seva tasca és projectar ambdues formacions al màxim nivell internacional que els pertoca atenent a la seva trajectòria històrica i artística.

Bertrand de Billy va néixer a París i estudià al Conservatori Nacional Superior de la capital francesa. Alumne, entre d'altres, de Georges Prêtre i Richard Bonynge, va començar la seva trajectòria orquestral amb l'Orchestre Symphonique de Jeunes de l'Île de France. Posteriorment va fundar i assumir el càrrec de director musical de l'Acadèmia de l'Île de Saint Louis. Del 1993 a 1995 va ser Kapellmeister i director musical de l'Anhaltisches Theater de Dessau, i més endavant primer Kapellmeister i director musical associat de la Volksoper de Viena.

Ha dirigit les orquestres de més renom i als teatres més prestigiosos del món i ha col·laborat amb els cantants més destacats del moment. A més d'un ampli repertori simfònic, De Billy té un amplíssim repertori operístic, que va des de Mo-

Bertrand de Billy

zart fins al bel canto romàntic, des de Wagner i Strauss a Verdi, des del repertori francès al rus, i del barroc al repertori del segle XX.

D'altra banda, també van ser nomenats els mestres Peter Schneider i Josep Pons com a principal director convidat i principal director associat, respectivament. El càrrec de principal director convidat comporta la presència regular al capdavant de l'orquestra almenys en un espectacle per temporada. Pel que fa al càrrec de principal director associat, reflecteix la voluntat del Liceu d'encetar una relació estable amb un jove director del país, la presència del qual serà regular durant les properes temporades. Aquests dos càrrecs, nous al Liceu, tenen una durada de tres anys, prorrogables. ■

La Fundació Banc de Sabadell patrocina Òpera a Catalunya

La Fundació Banc de Sabadell patrocina amb 22,5 milions de pessetes tres produccions del proper circuit Òpera a Catalunya que organitza l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell, presidida i fundada per Mirna Lacambra.

Concretament, el patrocini se centra en les òperes Tosca de Puc-

cini, *Così fan tutte* de Mozart i *Aida* de Verdi.

Per la seva banda, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, entitat que col·labora habitualment amb l'Associació, s'encarregarà de la promoció per televisió d'aquestes produccions, per un valor comercial de 12 milions de pessetes, 4 per títol. ■

Joan Guinjoan, Medalla d'Or de la Ciutat de Barcelona

En un solemne acte que va tenir lloc al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona va ser atorgada la Medalla d'Or de la ciutat de Barcelona a Joan Guinjoan pels seus mèrits creatius.

El discurs de presentació del músic va ser a càrrec del regidor de l'Ajuntament Joan Fuster, que va elogiar el procés que ha portat Guinjoan d'un àmbit eminentment rural a convertir-se en una de les grans figures de la creació musical de l'Estat. Per la seva part, Joan Guinjoan, en el seu parlament, féu una defensa de la creació contemporània, de la voluntat de l'home de ser fidel, pel que fa a la creació, al seu temps i a si mateix.

La interpretació de la seva obra *Jondo de piano* va reforçar el protagonisme del compositor de Riudoms en aquest acte.

L'acte va ser presidit per l'alcalde Joan Clos i en el curs del qual van rebre la mateixa distinció, pels seus mèrits específics, el doctor Joaquim Barraquer i Moner i el rector de la Universitat Oberta de Catalunya i antic rector de la Universitat Politècnica Gabriel Ferraté. ■

Estrenes per a carilló i tenora

El passat 22 de juliol, durant el V Festival Internacional de Carilló de Barcelona, van ser estrenades quatre obres per a carilló i tenora dels compositors: Xavier Boliart, *Nit d'estiu*; Concepció Ramio, *Tres peces en auguris estel·lars*; Paulí Peña, *Roselles de maig*, i Albert Carbonell, *Suite de danses*, interpretades per la carillonista Anna Maria Reverté i Jordi Figaró.

En aquest concert, l'últim del Festival i que va ser dedicat a la música de la Mediterrània, Reverté i Figaró van oferir també obres de Morera, Cardillo, Franssen, Di Capua, Hart i Iturralde.

El V Festival Internacional de Carilló de Barcelona va començar el 18 de juliol amb l'actuació del carillonista Jacques Maassen, director de l'Escola Neerlandesa de Carilló. Van seguir tres concerts més —a banda del de Reverté i Figaró—, a càrrec d'Andreas Schmid, carillonista a la ciutat alemanya d'Eppingen (dia 19); de l'americà Karel Keldermans, carillonista a Springfield (dia 20), i de l'holandès Henry Groen, carillonista a Gouda i Dordrecht (dia 21). ■

TANGENTS

Bing Crosby

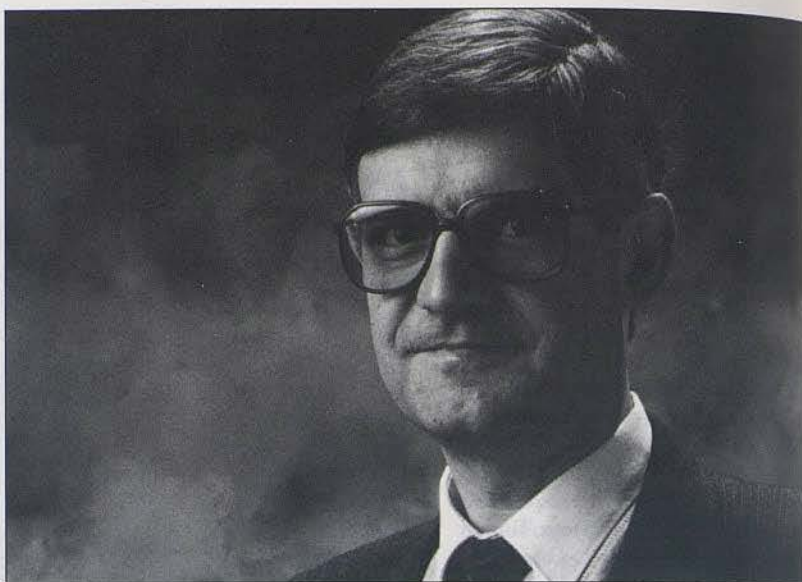
La notícia de la mort d'un bon professional com va ser Frank Sinatra obre de cop la caixa de les reflexions i surten a flor de llavi una sèrie d'interrogants que el fenomen suscita.

Per a un afeccionat al lied i a l'òpera, la primera perplexitat és que anomenessin "la Veu" un cantant escassament interpretatiu que podia entonar de manera idèntica l'expressió de sentiments ben oposats. La seva vida personal, l'aire simpàtic i el fet d'haver protagonitzat musicals cinematogràficament de gran èxit potenciaven, sens dubte, l'estricta valor de la seva manera de cantar.

Per això ens ve a la memòria una altra veu que va precedir i coexistir amb la de Sinatra, la de Bing Crosby, abaritonada, expressiva, capaç de molts més matisos. És clar que Crosby, sense l'aura de pel·lícules de gàngsters o de màfia que acompanyaren la vida de Sinatra, donava la imatge de l'americà mitjà, familiar i bon jan que, pel que es veu, no ajuda gens a l'èxit mediàtic. A més a més, en les pel·lícules que arribaren aquí interpretava un paper de sacerdot catòlic. *Seguint el meu camí* i *Les campanes de Santa Maria* —que fou una continuació de l'èxit de la primera amb Ingrid Bergman fent de mare superiora— eren els títols en qüestió. Això no obstant, recordo un disc —potser es deia *Bing Crosby a París* o una cosa per l'estil— en què amb una pronunciació catastròfica cantava molt bé les cançons franceses més conegudes que amb aquestes versions distanciades es demostrava que tenien la categoria de *lieder* del segle XX.

Potser en el panorama operístic no es donen paral·lels tan marcats, però no podem deixar de pensar en el valor afegit per a l'èxit popular que va tenir, per exemple, la tumentada vida de Maria Callas o la peripècia vital dels autodenomenats "tres tenors"...

Jordi Maluquer

Joan Lluís Moraleda

Moraleda i Martí Teixidor, guanyadors del Premi Joaquim Serra

Els compositors Joan Lluís Moraleda i Martí Teixidor van guanyar l'edició dels Premis Joaquim Serra que enguany ha recuperat l'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona i RNE.

En el marc del Festival Grec'98, el passat 30 de juny va tenir lloc un concert en el qual es van interpretar les sis sardanes finalistes d'aquest apartat i les tres composicions simfòniques també d'aquest àmbit. El jurat, del qual formaven part Jaume Cristau, Pere Burés, Pilar López i Josep Solà, va declarar guanyadores la sardana de Joan Lluís Moraleda titulada *A trenc d'alba* i en segon lloc la titulada *Font Bordonera* d'Antoni Mas Bou.

En l'apartat de composicions simfòniques per a cobla, va resultar guanyadora l'obra titulada *Les guil·leries. Suite per a dues cobles* de Martí Teixidor. En segon lloc es va premiar la composició *Suite relativament còmica* de Josep Blay.

Un jurat anònim, amb voluntat de representació del públic, va premiar la sardana *El pati dels tarongers* de Pepita Llunell.

La interpretació d'aquestes composicions i de les que van obrir el concert, ambdues de Joaquim Serra, van ser la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona i la Cobla Mediterrània, dirigides per Jordi León. excepte una obra, que va ser dirigida per Joan Lluís Moraleda. ■

Decker triomfa al Colón amb El capvespre dels déus

Franz-Paul Decker, principal director convidat de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, va aconseguir un èxit personal remarcable amb la interpretació d'*El capvespre dels déus* al Teatro Colón de Buenos Aires. Amb aquesta versió posa fi a la tetralogia wagneriana *L'anell dels Nibelungs* que aquest músic ha ofert a l'esmentat teatre.

La crítica de Buenos Aires ha estat unànime en la valoració de la tasca de Decker, tot posant-ho en evidència fins als titulars periodístics. És el cas del diari "Perfil", que titulava: "Una altra vegada Decker va ser garantia de perfecció". "Clarín" destacava l'aportació del director alemany en el subtítol i la resta de mitjans insistien en la seva tasca. A tall d'ex-

emple, cal esmentar el que deia el crític de "Clarín", Armando M. Rapallo: "El mestre Decker va ser un digne successor dels grans directors de l'òpera des del 1912 amb Arturo Toscanini, 1922 amb Felix von Weingartner, fins a Otto Klemperer, Fritz Busch i Erich Kleiber. La seva versió orquestral va assolir nivells antològics, per la precisió dels tempi, per l'inusual equilibri intern aconseguit per Decker en cadascuna de les seccions instrumentals i pel grau d'expressivitat dels passatges més formosos de la colossal partitura wagneriana."

El repartiment l'encapçalava la soprano Hildegard Behrens, a qui acompanyava Brigitta Svenden, Paul Frey, Eric Halvarson i Isabelle Vernet. ■

Multitudinària Festa de la Música

Unes 28.000 persones van assistir als 142 concerts que es van celebrar a Barcelona amb motiu de la Festa de la Música el passat 21 de juny. Entre aquests, el que es va celebrar a la plaça de Catalunya, el Concert dels Cent Bateriaes, va ser el més multitudinari en aplegar prop de 5.000 persones.

Els altres més destacats quant a nombre d'assistents van ser el de l'Associació de Discogràfiques Independents, amb 3.000 persones; el Festival de Bandes de Música de la Ciutat, amb gairebé 2.000 persones, i l'homenatge a Jap Nuix i Xavier Joaquín, que va reunir més de 1.000 persones. ■

La Fundació Caixa de Sabadell patrocina el cicle Xarxa de Música Clàssica a Catalunya

La Fundació Caixa de Sabadell patrocinarà amb cinc milions de pessetes els concerts de la propera edició del cicle Xarxa de Música Clàssica a Catalunya que començarà el proper setembre.

Aquest cicle l'organitza, des de la seva creació l'any 1995, Joventuts Musicals de Catalunya i compta amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Els concerts tindran lloc a catorze poblacions catalanes. ■

Del seu affm.

Sr. Andoni Zubizarreta

Il·lustre esportista i conspicu afeccionat a la música gran

Estimat amic:

És obvi que no ens coneixem personalment, però tanmateix qui és que no el coneix, a vostè? ¿Qui no coneix una trajectòria professional tan rellevant com la seva i també qui no valora i admira convençudament la dimensió humana d'un dels esportistes que més bé ha sabut fer mai honor a aquesta accepció en el sentit més clàssic?

Per descomptat que no sóc l'únic admirador i valorador de la seva figura. Però amb molta seguretat no són tants els qui han madurat aquests sentiments com ho he fet jo —i disculpi la immodèstia—, per una sèrie extensa de raons. Raons que van des del concepte que tinc de l'esport fins a una pràctica intensiva en diversos camps, a l'exercici del periodisme esportiu i la mateixa docència en aquest terreny.

I ara voldria refermar que vostè és molt més que l'historial futbolístic més important de tots els temps a l'Estat espanyol. I fins i tot molt més que la imatge d'una conducta professional i ètica modèlica i, per tant, i dissortadament, prou excepcional. Vostè és també una persona d'una finíssima sensibilitat intel·lectual, que es projecta en uns delers d'una elevada exigència. I en el cas que ens ocupa, no sols ha manifestat com li agrada el cant gregorià, sinó que, a la seva època de membre de la plantilla del Barça, la seva presència al Liceu era prou sovintejada. Curiosament, no tant al Palau, on sí que acudien amb una certa regularitat dos companys seus d'aquells anys únics per als aimants del futbol de qualitat. Em refereixo als també admirats Txiqui Beguiristain i Eusebio Sacristán.

I en situar-me en aquest terreny, vull furgar en un aspecte que em sembla prou digne d'atenció. L'embrutiment en què ha caigut el món de l'esport professional forneix l'aparença de la impossibilitat que en el seu si, hi capiguin sensibilitats refinades com la seva i que l'excepció d'una regla inexistente però assumida de forma tàcita esdevingui gairebé una provocació objecte de sospita.

No dubto que, per a vostè, assumir la doble dimensió de membre d'un món com el de l'esport d'elit i mantenir intacta la seva dimensió humana i intel·lec-

tual no deu haver esdevingut fàcil. Conec el cas d'un col·lega, una mica anterior a la seva època, que va acabar dues carreres universitàries superiors en el decurs de la seva trajectòria futbolística d'alt nivell i que aquest fet no el va pas beneficiar. Fins i tot alguna vegada va haver de suportar l'enginyosa admonició d'un directiu indocumentat: "I aquest, per què caram ha d'estudiar?"

I amb tot, un hom ha de preguntar-se per què les coses han de ser així i per què l'esport d'elit ha de caminar imparablament de forma unidireccional cap on va i per què valors essencials amb els quals va néixer i van justificar la seva accepció moderna han de quedar tan radicalment bandejats com queden; per què tenir un sentit molt exacte d'aquests valors i compartir-los, inevitablement, amb inquietuds ètiques i amb sensibilitats intel·lectuals, ha de constituir un llast feixuc per tal de bastir trajectòries esportives normalitzades i no excepcionals? Per què la majoria —no precisament silenciosa— ha d'associar, implícitament, esportista d'elit amb una figura antropològica més propera al *brutus* que a l'*homo sapiens*? Per què, acabo, això esdevé gairebé una exigència social, si se'm permet portar la qüestió a les darreres conseqüències?

En la mesura en què vostè ha sabut navegar amb tanta elegància en aquestes aigües convulses, rebi la meua felicitació més sentida. Pot comprendre com puc valorar el resultat. I ara espero que, altra vegada instal·lat a Barcelona, on es quedarà a residir, el tornarem a veure al nou Liceu —no s'estigui de venir al Palau també i al nou Auditori— i que, alliberat d'urgències i d'obligacions esportives tan absorbents, podrà exercir amb tota plenitud i sense rèmores espúries de cap mena, el gaudi d'aquesta sensibilitat privilegiada que tant l'honora i que esdevé un referent tan útil que les coses poden ser d'una manera diferent de com són de forma generalitzada. O potser més aviat, com apareixen i també com es pretén o convé que siguin o que apareguin.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

Isaac Rodríguez i Mireia Fornells, guanyadors del Concurs Paper de Música

El duo format per Isaac Rodríguez, clarinet, i Mireia Fornells, piano, va guanyar la novena edició del Concurs Paper de Música de Capellades per a la promoció de joves intèrprets. La prova final (sis finalistes individuals o en grup) va tenir lloc el passat 10 de maig en aquesta població de l'A-nòia.

El jurat estava format per Antoni Ros Marbà, Albert Aténelle, Cèsar Calmell, Benet Casablanques, Jaume Cortadellas, Rasvan Neculai, Oriol Romaní, Enriqueta Tarrés i Manuel Villuendas.

En aquesta edició del concurs, hi van participar un total de 85 músics, solistes o en diverses formacions, provinents de Catalunya, de diferents punts de l'Estat espanyol i d'Alemanya. ■

Guanyadors dels VI Pòdiums de Sant Joan de Vilatorrada

Els guanyadors de la sisena edició dels Pòdiums de Música que organitza l'Escola de Música de Sant Joan de Vilatorrada han estat els següents. Categoria A: Josep Suriñac, piano, i Patricia Mazo, flauta travessera, premi *ex-aequo* i premi de l'ACC i FMC; Escarlata Blanco, piano, i Joan Espina, violí, premi *ex-aequo*. Van obtenir accèssits: Anna Martínez, flauta travessera; Josep Domènech, oboè; Enric Pinazo, clarinet; Carles Vallès, fagot; Jordi Peyró, trompa; Anna M. Pérez, clarinet, i Núria Álvarez, piano.

Categoria B: Francisco Javier Pareja, flauta travessera, i Marcos Sánchez, guitarra, premi *ex-aequo* i premi de l'ACC i FMC. Van obtenir accèssits: Jordi Font, piano; Mercè Miró, flauta travessera; Gemma Ramos, Marta Redondo, Rubén Nieto i Carme Cama, flautes travesseres. ■

Yiya Díaz - Piano Des del Mètode "Cos-Art"

- Consciència de les posicions i el moviment corporal en l'ensenyament del piano
- Autocontrol emocional corporal
- Desenvolupament de la seguretat i confiança
- Prevenció de tecnopaties

ETCAB·Martí 76, entl. 2ª
Tel. i Fax: 93 2101830
08024 · BARCELONA

CONVOCATÒRIES

VIII CURS DE MÚSICA DEL SEGLE XX. Organitzat per la Fundació Música Contemporània i l'Ajuntament i Joventuts Musicals de Sitges, té lloc entre el 7 i l'11 d'aquest setembre al Centre Joan Maragall "l'Escorxador" d'aquesta població. El curs, dedicat a l'estudi pràctic de la música contemporània, l'imparteixen Miquel Bofill (saxòfons), Albert Sardà (composició), Xavier Coll (guitarra) i Ludovica Mosca (piano). Els compositors Gabriel Brncic, Zulema de la Cruz, Agustín González Acilu i Carles Guinovart ofereixen classes magistrals entorn de la seva obra. Per a més informació: Curs de Música del Segle xx. C/ Còrsega, 230, 2n 2a A. 08036 Barcelona. Tel. i fax: 93.217.36.93.

XVIII CONCURS NACIONAL DE JOVES PIANISTES CIUDAD DE ALBACETE. Organitzat per Joventuts Musicals d'Albacete, tindrà lloc a aquesta ciutat entre els dies 9 i 12 de desembre. Hi poden participar els pianistes espanyols que no hagin complert els 29 anys el dia 9 de desembre i que no hagin estat guardonats amb el 1r premi en edicions anteriors —exceptuant els qui vulguin optar al Premi Especial Joaquín Turina. S'hi atorgaran quatre premis: 200.000, 100.000, 75.000 i 50.000 pessetes, a més de l'esmentat Premi Especial Joaquín Turina, amb 200.000 pessetes, per al millor intèrpret de la música d'aquest compositor. La data límit d'inscripció és el dia 6 de novembre. Per a més informació: Joventuts Musicals d'Albacete. Pl. Gabriel Lodares, 4. 02002 Albacete. Tel.: 967.22.73.50/50.01.91 (de dilluns a divendres, de 10 a 12 h i de 16 a 19 h). Informació sobre partitures de Joaquín Turina: Archivo Joaquín Turina. Apartat de correus 50766. 28080 Madrid.

I CONCURS DE COMPOSICIÓ DE MÚSICA DE CAMBRA JOAQUIM MAIDEU. Convocat per l'Escola de Música de Vic, i dedicat a la memòria del pedagog i director de l'Escola entre el 1971 i 1992 Joaquim Maideu, té com a objectiu promoure la composició d'obres de cambra per ser interpretades per estudiants de música de grau elemental i dels dos primers cicles del grau mitjà. La present convocatòria és per a trios instrumentals de piano i dos instruments (les convocatòries posteriors aniran variant els grups instrumentals). Les obres han de ser inèdites i segons dues categories: A) per ser interpretades per alumnes de grau elemental (8 a 12 anys); B) per ser interpretades per alumnes dels dos primers cicles de grau mitjà (13 a 16 anys). La complexitat del llenguatge ha

d'adequar-se a l'edat dels alumnes, com també la dificultat tècnica (segons els programes del Departament d'Ensenyament). La durada de les obres ha de ser d'un mínim de tres minuts. S'atorgaran dos premis per a cada categoria de 100.000 i 50.000 pessetes. El jurat, el formaran Josep Baucells, Miquel Bofill, Manel Camp, Eva Graubin i Carles Guinovart. La data límit de lliurament és el dia 15 d'octubre. Per a més informació: Escola de Música de Vic. Torras i Bages, 6. 08500 Vic. Tel.: 93.886.29.71.

XIII PREMI DE COMPOSICIÓ CIUTAT D'ALCOI PER A MÚSICA DE CAMBRA. Convocat per l'Ajuntament d'aquesta ciutat, poden presentar-s'hi tots els compositors amb el nombre d'obres que desitgin, que siguin completament inèdites i per a grup instrumental d'un mínim de tres i un màxim de nou intèrprets (defugint les formacions tradicionals clàssiques). S'atorgarà un premi d'1.500.000 pessetes. La data límit de presentació d'obres és el dia 16 d'octubre. Per a més informació: Premi de Composició Ciutat d'Alcoi. Centre Cultural. Av. del País Valencià, 1. 03801 Alcoi.

CURSOS DE L'ESCOLA DE TREBALLS CORPORALS I ARTÍSTICS DE BARCELONA. Aquest centre imparteix una sèrie de cursos anuals i intensius adreçats a diferents col·lectius i disciplines. Curs Mètode Cos-Art, adreçat a actors, ballarins i músics. Curs Mètode Cos-Art i Vida Quotidiana, com a desenvolupament i enriquiment personal (amb classes individuals, si cal, per a problemes específics), assessorament corporal per a instrumentistes, cantants i directors de cor i orquestra; assessorament corporal i musical per a música de cambra; escola de piano —des de la consciència corporal com a procés de desenvolupament personal—, i audicions com a complement de la formació instrumental i preparació de l'autodomini. També, cursos intensius del Mètode Cos-Art durant els mesos d'octubre, novembre, gener, març i maig; i cursos de formació de professors del Mètode Cos-Art i de formació de professors d'Educació Corporal, a partir del Mètode Cost-Art, d'acord amb el currículum de grau mitjà d'ensenyaments musicals que proposa la LOGSE. Matrícules a partir d'aquest setembre. Per rebre informació més específica: Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona. Martí, 78, entl. 2a. 08024 Barcelona. Tel. i fax: 93.210.18.30 (Sitges: 93.894.83.79).

Els germans Pérez Molina en la temporada de la Caixa de Terrassa

per RRM

L'actuació el dia 15 d'abril de l'any vinent del duo de piano format pels germans Lluís i Maria Lourdes Pérez Molina constitueix una de les fites més destacades de la temporada concertística que, com cada any, promou la Fundació Caixa de Terrassa.

En total seran vuit manifestacions, dues operístiques, una d'espirituals negres, dues simfòniques i tres de cambra.

La temporada comença aquest 24 de setembre amb la representació de l'òpera *Così fan tutte* a càrrec de l'Escola d'Òpera de Sabadell amb les veus de Cristina Obregón, Marta Rodrigo, Celestino Varela, Àlex Sanmartí, Joan Piazzola, Eva Enrich i Rocío Martínez, sota la direcció d'Albert Argudo. L'orquestra és la Simfònica del Vallès i el cor el dels Amics de l'Òpera de Sabadell.

L'òpera també clourà el cicle, com és habitual, i amb la presència també habitual de l'Òpera de Cambra de Varsòvia. Concretament, serà amb *El rapte del serrall* de Mozart. Aquesta companyia col·labora des de fa força anys en la temporada de la Fundació Caixa de Terrassa oferint l'espectacle de cloenda.

L'apartat simfònic compta amb les actuacions de l'Orquestra Simfònica Europea, conjunt que dirigeix el violoncel·lista romanès fincat a Catalunya Cristian Florea. El programa és dedicat a la parcel·la simfònica d'òperes wagnerianes. Concretament, d'*Els mestres cantaires de Nuremberg*, *Rienzi*, *Parsifal*, *Tanhäuser*, *L'holandès errant* i *Tristany i Isolda*. Aquest concert tindrà lloc el proper 29 d'octubre.

El dia 14 de gener actuarà la

Lluís i M. Lourdes Pérez Molina

Filharmònica d'Arnhem que dirigeix Roberto Benzi. Hi col·laborarà el pianista Derek Hann, que interpretarà el *Concert per a piano núm. 2* de Beethoven en el si d'un programa que obrirà l'obertura *Cyrano de Bergerac* de J. Wagnenaar i completarà la *Sinfonia núm. 4* de Brahms.

Un concert de caràcter —de fet— simfònic, encara que sigui a càrrec d'una nominal orquestra de cambra, la Filharmònica Txeca, és el que tindrà lloc el dia 25 de març. Juntament amb aquesta formació actuarà el Cor de Cambra de Praga, tots dos sota la direcció de Hillary Griffiths. El programa és molt ambiciós i d'un gran atractiu i estarà integrat per obres simfonicocorals de Mozart i Vivaldi. Del primer s'oferirà en la primera part la *Missa Brevis*, K. 194 i l'*Exultate Jubilate*, K. 165. La segona part és dedicada a Vivaldi, de qui s'interpretarà el *Stabat Mater* per a mezzosoprano i

orquestra i el *Gloria* per a solistes, cor i orquestra.

El dia 10 de desembre d'enguany haurà actuat el conjunt The Barbara Best Singers, en un recital, sempre agraït, d'espirituals negres amb un repertori complet i generós.

L'actuació del Brussels Virtuosi ens permetrà gaudir de les excel·lències d'un instrument avui dia molt poc habitual, l'harmònica de cristall, present en tres obres de Mozart, una de K. L. Roelling i una altra de J. F. Reichardt, d'aquest singular programa. Inventat per Benjamin Franklin l'any 1761, està format per, aproximadament, 40 esferes de vidre col·locades en talles progressives que són pressionades amb els dits humits. Aquest instrument va tenir una existència prou especial, ja que el 1830 va ser prohibit adduint que el seu so provocava parts prematures, tombava l'home més fort en menys d'una hora i tornava bojós els intèrprets. El seu repertori comprèn unes 400 obres escrites entre el 1761 i 1837, i des del 1983 fins ara. Entre d'altres, han escrit per a aquest instrument: Beethoven, Mozart, Donizetti, Strauss, Haasse, Naumann i Schultz. El solista serà Thomas Bloch, un dels artífexs de la seva recuperació en els darrers anys.

El concert dels esmentats Maria Lourdes i Lluís Pérez Molina serà el penúltim del cicle i tindrà lloc el dia 15 d'abril. El programa l'integren obres de Joaquim Homs, Joaquín Turina, Manuel de Falla, Aleksandr Scriabin, Igor Stravinsky i la fantasia feta per P. Grainger sobre música de *Porgy and Bess*, que clourà el programa. Lluís i Lourdes Pérez Molina formen un duo d'una gran solvència artística i, de fet, és un dels conjunts cambrístics estables catalans de més projecció.

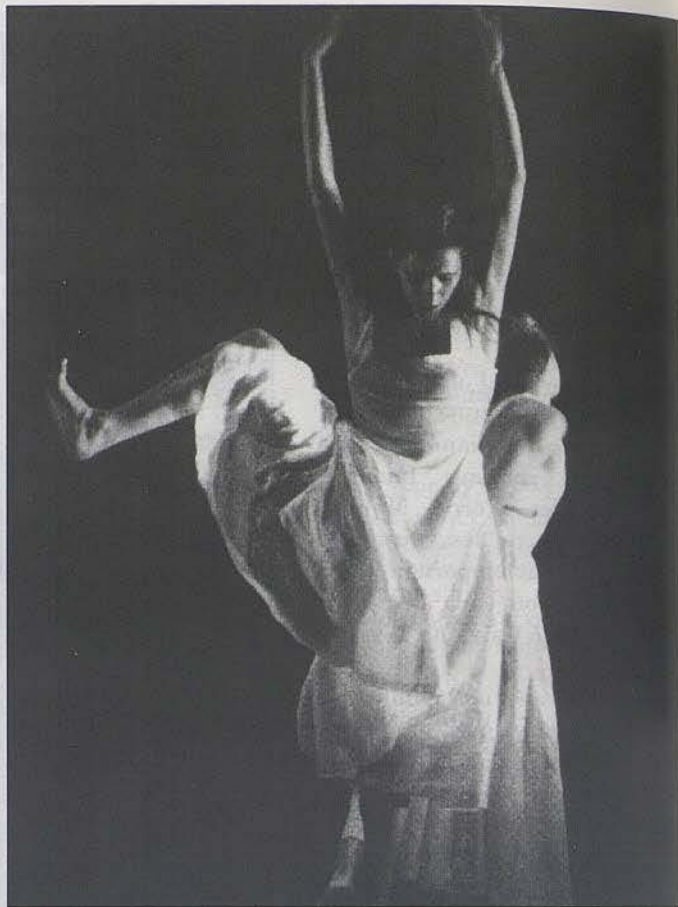
catàlunya música

167

revista musical catalana

Ballet del Teatre de l'Òpera de Wiesbaden

I.T. Dansa

Eclecticisme en la temporada de ballet de la Caixa de Terrassa

per RRM C

Una vegada més la temporada de ballet promoguda per la Fundació Caixa de Terrassa constitueix una de les fites més remarcables de l'oferta d'aquest art a Catalunya.

Aquesta edició, que serà la quinzena, començarà el cap de setmana del 17 i 18 d'octubre i la integraran un total de sis propostes, amb nou representacions. L'oferta és variada en estils en un ventall que va des del neoclassicisme ortodox del Ballet de l'Òpera de Weisbaden, que inaugurarà el cicle, a l'a-

vantguardisme no ultrancer de l'I.T. Dansa, passant pel ballet català amb el significat Esbart Dansaire de Rubí.

Hom vol potenciar aquesta temporada després que a l'anterior es constatés una certa recessió en el nombre d'espectadors, conseqüència, entre altres causes, de l'increment d'oferta a altres indrets del país, especialment Barcelona. En aquest sentit, cal destacar que el 49 % del públic que hi assisteix és justament barceloní, mentre que la resta, amb predomini local, abasta ciutats i comarques ben allunyades de Terrassa.

Hom potencia la política de

coproduccions de nous espectacles amb companyies catalanes, òbviament privades, perquè no n'hi ha d'institucionals, a la recerca sempre que les produccions que s'ofereixin a Terrassa siguin estrenes o bé siguin vistes a casa nostra per primera vegada, o tinguin un cert caire d'exclusivitat.

El Ballet de l'Òpera de Weisbaden, que tal com s'ha assenyalat obrirà la temporada, oferirà un programa força original, amb una primera part integrada per extractes de ballets famosos, com *Giselle*, *Don Quixot* o *Romeu i Julieta*, i d'altres, i una segona part en la qual hom re-

L'Esbart Dansaire de Rubí

crearà la música de Jacques Brel amb coreografies de Ben van Cauwenbergh, director de la companyia. Seran temes com *Quand on a que l'amour*, *Les bourgeois*, *Le plat pays*, *Ne me quitte pas*, *Amsterdam*, etc.

El segon espectacle serà a càrrec de la Companyia Antonio Márquez, que oferirà un programa en què destaca l'adaptació d'Antonio Ruiz sobre la coreografia de Leonid Massine, de la partitura *El sombrero de tres picos* de Manuel de Falla. El disseny del vestuari i els decorats són de Roger Salas inspirats en l'original creat al seu dia per Pablo Ruiz Picasso. Aquest ballet s'ha ofert recentment al Teatro Real. El programa, el completen el famós *Zapateado* de Sarasate sobre la partitura d'aquest gran violinista amb coreografia ja prou prodigada per l'esmentat Antonio Ruiz. Finalment s'oferirà *Movimiento perpetuo*, una coreografia de José Granero amb música de José Luis Greco.

El Ballet de Zaragoza, tercera companyia que visitarà Terrassa, oferirà un programa integrat per quatre coreografies: *La mort i la donzella*, sobre música de Franz Schubert i coreografia de Robert North; *La Sylphide*,

coreografia d'August Bournonville sobre música de H. Lovenksjold; *Les flames de París*, un pas a dos coreografiat per Vainone sobre música de B. Asafiev; i, finalment, *Who cares?*, una brillant coreografia de George Balanchine.

I.T. Dansa, o el que és el mateix, l'Institut del Teatre Dansa, és una formació jove formada per joves ballarins sorgits, tal com apunta el nom, de l'Institut del Teatre, que d'aquesta manera tenen la possibilitat d'entrar d'una manera fluida i natural en el món professional. La direcció és de Catherine Allard, una artista belga deixeble de Maurice Béjart i Víctor Ullate i també de Lydia Azzopardi i Flora Cushman. Comptant amb un brillant historial a Holanda amb el Netherlands Dans Theatre, on va ballar la majoria de les creacions de Jiri Kylian, el 1990 va ingressar a la Companyia Nacional de Danza cridada per Nacho Duato.

El programa està integrat per dues estrenes encara no decidides, que formen part del capítol esmentat de coproduccions, i la coneguda i bella coreografia de Nacho Duato sobre l'obra de Maria del Mar Bonet *Jardí tan-*

cat, i la coreografia de Ramon Oller *Violeta II*, sobre música popular jueva.

El ballet popular català torna a ocupar un lloc destacat en aquest cicle, ara de la mà de l'Esbart Dansaire de Rubí, que dirigeix Eduard Ventura, amb un programa integrat totalment per coproduccions amb la Fundació Caixa de Terrassa i que comprèn: *La festa de Vilafranca*, amb coreografia de Joan Fosas i música de Pere Burés; *Poemes d'Ausiàs Marc*, amb coreografia d'Eduard Ventura i música de Manel Camp, i *El llibre de les bèsties* de Ramon Llull, amb música de Pere Burés i coreografia d'Eduard Ventura.

Clourà la temporada el Ballet de Sant Petersburg de Boris Eifman, companyia centrada en la personalitat d'aquest artista que constitueix un dels fenòmens més interessants del ballet rus sorgits els darrers anys pel seu caràcter innovador. El programa es titula *Giselle Rouge* i s'hi recrea aquesta figura cabdal de la història del ballet utilitzant música de diversos autors: Txai-kovski, Schnittke, Bizet, Adam i Asafiev, i amb coreografia i llibret del mateix Boris Eifman.

El bo i millor de Maria Joao Pires

Ibercamera. Maria Joao Pires, piano. *Quatre Impromptus D. 935* i *Tres peces per a piano D. 946* de Franz Schubert. Palau de la Música Catalana. 22 de juny de 1998.

per F. TAVERNA-BECH

Veritablement, Maria Joao Pires és ben coneguda del públic barceloní, ja sigui tant per les seves actuacions amb l'orquestra de la ciutat com pels seus deu concerts oferts des de l'any 1986 en les temporades d'Ibercamera. Tret d'algunes actuacions heterodoxes (recitals a quatre mans i col·laborant amb un percussionista), aquesta pianista portuguesa ha mostrat en les seves versions de la música de Mozart, Beethoven, Schumann, Brahms i Chopin un rigor traductiu absolut, aspecte que no li ha privat de mostrar la seva original i acusada personalitat artística.

És ben cert que assistir a un recital de Maria Joao Pires constitueix sempre una cita amb el món de la fantasia i de l'emoció, i és per aquesta especial qualitat que el seu darrer recital al Palau suscità que la sala s'omplís de gom a gom amb un públic expectant i trasbalsat.

En l'apreciació de la música i d'una interpretació, sempre hi entra un element personal que no ha de coincidir forçosament amb el que posseeixin altres afeccionats, i també en aquesta valoració hi juga el seu paper l'estat d'ànim, l'ambient que t'envolta i mil i un impoderables. Amb tot, diria que va ésser en aquesta darrera actuació on Maria Joao Pires va oferir el bo i millor del seu art. Mai ens havia semblat tan concentrada en si mateixa i identificada amb el piano com aquesta vegada. D'aquesta manera, podem dir que el so sorgia carregat d'emoció, precís —matemàticament exacte!— en volum i suggerent en coloracions per donar, sense exagera-

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

cions temperamentals o melodramàtiques, vida i màgia a les partitures de Schubert. Obres que en el seu esperit més íntim no són solament sentiment o confiança, sinó veritable i profunda reflexió sobre la mateixa existència.

És per aquesta raó que a vegades la música de Schubert, tan subtil no solament en el pla melòdic sinó en la disposició i el joc de l'harmonia, que a vegades els seus desenvolupaments formals, si no s'és conscient de la peculiaritat en la seqüència de l'estructura acòrdica, poden semblar reiteratius o fins i tot artificiosos i en conseqüència produir un cert cansament a qui escolta la seva música.

Cal reconèixer que la pianista portuguesa punteja amb cura els silencis, la sonoritat de les harmonies que malgrat l'aparença d'ésser simples repeticions mai no ho són i controlant la fluctuació dels *tempi*, va saber escollir el punt just des d'on les obres schubertianes són a més de meravellosos artífici, veritable expressió espiritual, qualitat aquesta per la qual s'ha dit que la música —així ho consideraven els romàntics— és el llenguatge que, superant la poesia i la filosofia, ens permet expressar sense obstacles el nostre pensament, sense que això, però, signifiqui amb claredat que és el que s'expressa...

Recital estel·lar de l'Orquestra d'Andorra

XI Cicle de Música a la Universitat. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Concertino director: Gerard Claret, Elgar, Cervelló i Dvorák. Paraním de la Universitat de Barcelona. 10 de juny de 1998.

per F.T.-B.

El XI Cicle de Música a la Universitat va cloure les seves activitats amb l'actuació de l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. També en aquesta ocasió la sala va omplir-se de gom a gom i certament el públic va seguir amb expectació l'actuació dels músics andorrans, els quals, dirigits per Gerard Claret, van interpretar un programa ben interessant i de contingut poc prodigat.

Així es posà en relleu, en no insistir en el repertori dels compositors barrocs i clàssics i, en canvi, centrar-se en partitures d'acusat accent romàntic, com ho posaren de manifest la bella *Serenata per a cordes en Mi menor*, op. 20 d'Edward Elgar i la *Serenata per a cordes en Mi major*, op. 22 d'Antonin Dvorák, entre les quals s'intercalà un *Concertino* de Jordi Cervelló —compost expressament per a l'orquestra andorrana—, el qual venia a ésser un lúcid exponent de com el llegat històric resulta absolutament vàlid al compositor contemporani per donar forma a les seves creacions.

Diguem també que en aquest conjunt de partitures, s'hi posava de manifest un contingut musical,

tècnic i virtuosístic que solament poden exposar-lo en tota la seva significació formacions d'un nivell instrumental de primeríssima categoria, com el que va mostrar l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Així, la poesia sonora tan peculiar de la *Serenata op. 20* d'Elgar —oscil·lant entre l'expressió romàntica i l'atmosfera sentimental dels antics virginals anglesos— va ésser traduïda puntualment amb matisos i inflexions líriques d'indiscutible elegància. Seguia el *Concertino* de Cervelló, en què Gerard Claret va lluir el seu temperament de veritable artista, amb una lectura comunicativa i de brillant discurs. Certament, en aquesta obra Cervelló assoleix fites importants, tant en l'exposició d'un melodisme de noble volada com en la claredat d'una forma exposada sense circumloquis gratuïts i amb la utilització coherent de recursos sonors per desenvolupar amb equilibri i unitat el seu curs.

El concert finalitzà amb la *Serenata en Mi major*, op. 22 de Dvorák, la qual, gràcies a la lectura emocionada i vehement dels andorrans va exhibir tot el seu admirable ventall de coloracions, i també la seva suggestiva riquesa rítmica.

Ofèlia Sala triomfa en un Rosenkavalier d'envergadura

Der Rosenkavalier, de Richard Strauss. Comèdia per a música d'Hugo von Hofmannsthal. Orquestra, cor i cor infantil de l'Òpera de Leipzig. Inga Nielsen, Alfred Muff, Cornelia Helfricht, Tomas Möwes. Ofèlia Sala. Dir. musical: Jiří Kout. Dir. escènica: Alfred Kirchner. Escenografia: Marcel Keller. Vestuari: Joachim Herzog. Oper Leipzig (Alemanya). Abril-maig de 1998.

per JORDI MALUQUER

Quan en una nova producció intervenen les masses estables de l'Òpera de Leipzig —l'Orquestra del Gewandhaus i els cors del mateix teatre— i la dirigeix el director musical titular, Jiří Kout, es pot dir que és una aposta molt seriosa. Si, a més, la direcció escènica es confia a un dels habituals de Bayreuth, com és Alfred Kirchner, ja és una dada per situar l'ambició del projecte.

Alfred Kirchner, un realitzador que sovint trenca motlles, va fer un discurs molt elaborat per justificar, al capdavant, que feia una posada en escena formalment molt clàssica del títol straussià. Subratllava el punt de decadència de la burgesia rica representada per la casa dels Faninal i potenciava molt el vestuari sobre els colors sovint gastats de l'escenografia. També va escollir potenciar el paper de Sophie, molt sovint com a centre de l'escena i amb accentuada presència al final, i deixar més en segon pla el personatge de la mariscal·la. Potser, al capdavant, també hi va ajudar la personalitat dels intèrprets.

El paper de la *Feldmarschallin* va ser confiat a la prestigiosa Inga Nielsen, presentada com a gran figura abans de la *première*. Va fer una versió distant, un pèl massa freda. Vaig gaudir més fa dos anys amb la personalitat de dues mariscal·les que vaig veure a Munic: la dolguda i malenconiosa d'Anne-Catherine Behnke i l'autoritària, capriciosa i agosarada de Renate

Dürkop. Les dues sense arribar a la qualitat vocal global de la Nielsen, però que escènica se m'han quedat més gravades a la retina (com, per motius ben diversos, també les de Kiri Te Kanawa i Montserrat Caballé).

Alfred Muff va compondre un excel·lent baró Ochs i el duo Octavian-Sophie va ser confiat als triomfadors de la temporada anterior com a Hänsel i Gretel, Cornelia Helfricht i Ofèlia Sala. La Helfricht era massa menuda per al rol i no va passar d'una prestació correcta —recordo també un Octavian prodigiós, amb reals gestos de xicot, de Gabriele Erhard—, alhora que la triomfadora de la nit va ser la valenciana Ofèlia Sala. Puc testimoniar que el dia de l'estrena els decibels dels aplaudiments van gairebé doblar els adreçats als altres cantants destacats. "*L'Òpera de Leipzig torna a tenir una estrella*", titulava l'endemà un dels diaris de la ciutat. Va cantar molt bé i tothom es va empassar que realment "era" Sophie. Kirchner no va permetre que li possessin perruca i, com havia fet amb Gretel, va voler que la deixessin amb el seu aspecte natural.

Hi va haver alguns xiulets per a Kout, perquè, segons que sembla, van trobar que tocava massa fort, tapant un punt els cantants. Cosa impossible en una obra musicalment tan complexa i que a l'estrena calia "assegurar".

La Sala ha fet una gran temporada a Leipzig. A part d'aquesta òpera, ha interpretat la *Blonde d'El rapte del serrall* i, com hem

Cornelia Helfricht, com a Octavian (esquerra) i Ofèlia Sala com a Sophie (dreta) en la producció d'*El cavaller de la rosa* de Leipzig

dit, la reposició de Hänsel und Gretel, en el paper de Gretel, i novament, com l'any anterior, la de jove protagonista, Elisabeth Zimmer, d'una extraordinària producció de l'*Elegie für Junge Liebende* de Henze. També ha cantat en concert àries de Bach, els *Carmina Burana* d'Orff i *La Creació* de Haydn.

L'any vinent encara se li presenta més esplèndid, ja que a més de participar en la reposició del *Rosenkavalier*, farà també de Pamina en una nova produc-

ció de *Die Zauberflöte* i de Gilda en un nou *Rigoletto*. Potser la gran estrena a Leipzig serà el *Saint François d'Assise* de Messiaen, en què farà el difícil paper d'àngel (a Salzburg el va fer Dawn Upshaw). Finalment, al Châtelet de París protagonitzarà una òpera d'Udo Zimmermann sobre uns resistents alemanys en època nazi.

A Barcelona l'any vinent l'OBC també farà *La Creació* i el Liceu *La flauta màgica*. Veure'm qui ens portaran.

Música oberta, música tancada

Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Egberto Gismonti, piano i guitarra. Direcció: Josep Pons. Composicions d'Egberto Gismonti. Teatre Lliure. 18 de juny de 1998.

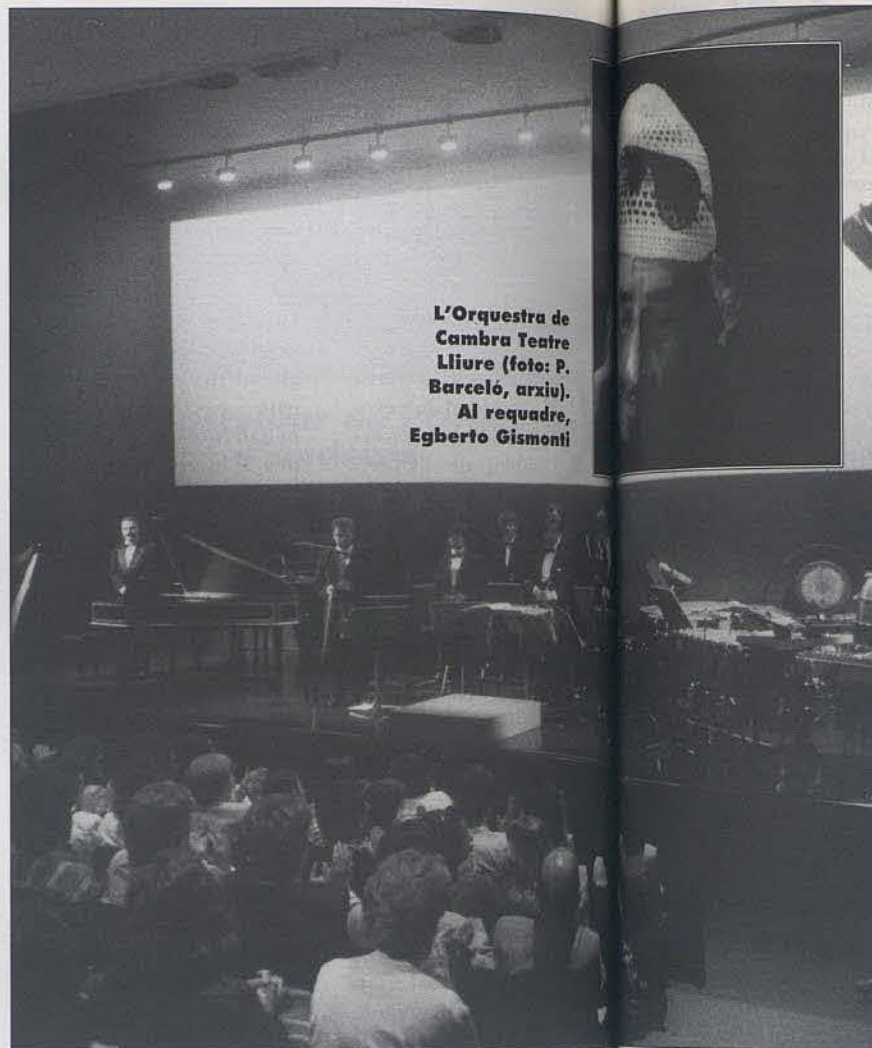
per F.T.-B.

Sembla que els finals de segle són temps de crisi. Així, en els darrers anys del XVIII tenim la Revolució Francesa, en què idees, sistemes polítics i de govern són qüestionats per establir un nou ordre. També en les darreres dècades del XIX l'art veu trontollar molts dels seus conceptes bàsics, atès que per si sols ja no signifiquen cap suport a les noves tendències que van sorgint. Així, en música es parla del descrèdit de la tonalitat, un principi amb el qual s'havia articulada la composició durant dos segles. Descrèdit en el qual ja apareixien figures com Mahler, Strauss, Debussy, que tenint antecedents tan genials com Wagner, Brahms, Liszt i Mussorgski, ja esbossen camins a una sèrie de compositors com Bartók, Stravinsky, Schönberg, Berg i Webern, els quals impulsaren una evolució estètica de la qual diríem que s'ha alimentat gairebé tota la creació sonora del segle XX...

Ara som una altra vegada al llindar no solament d'una nova centúria, sinó també d'un nou mil·lenni, i com cent o dos-cents anys enrere la humanitat està cercant solucions als problemes que s'han suscitat en el nostre sistema de vida a causa dels canvis que s'han introduït amb els avenços tecnològics. També, com és lògic, en el vessant artístic s'està intentant crear nous horitzons perquè els creadors actuals puguin evitar la reiteració de fórmules i estils. Tanmateix, el nostre problema és que encara —a gairebé cent anys de distància— considerem no-

vetats certes obres de Schönberg, no hem assimilat cap dels nous llenguatges derivats del dodecatonisme i el melòman mitjanament format, com també els promotors concertístics, semblantment com l'àmplia majoria dels intèrprets professionals i dels músics que surten dels conservatoris, fugen dels concerts i dels repertoris en què figurin obres d'Stockhausen, Nono, Maderna, Ligeti, Boulez, constel·lació de noms que va aparèixer fa tot just una cinquantena d'anys i que malgrat la seva obra consistent i tot el que suposa d'aportació, segueix condemnada a ésser difosa en cenacles reduïts i especialitzats en una música contemporània que com a mínim compta amb mig segle d'existència i en els quals tot just es comença a conèixer Scelsi, Takemitsu (compositors que, nascuts en aquest segle, ja han mort...).

Certament, la nostra formació falla en algun punt i diguem també que les obres d'aquests "contemporanis" no sempre han estat escrites amb la suficient claredat de propòsits per impactar el públic. I potser perquè encara avui la "música contemporània" no posseeix una avantguarda ben definida, es dona la situació que molts pretenen erigir-se en caps d'aquesta música acèfala, on tot sembla vàlid i on és fàcil assolir un cert èxit utilitzant recursos (jazz, música inspirada en estils medievals, ritmes exòtics, etc.) ja explotats els anys vint i en què res se'ns apareix amb continguts veritablement renovadors, però que tanmateix posseeixen un toc de novetat i, alhora, manifesten les necessàries

L'Orquestra de Cambra Teatre Lliure (foto: P. Barceló, arxiv). Al requadre, Egberto Gismonti

reminiscències d'un passat encara vigent per ésser assimilades sense esforç.

Així ho veiem en compositors que sense anar més enllà de les modes dels anys vint, del jazz més comercial i fins i tot conreant estils propers als antics clavecinistes francesos, s'han erigit i els han encimbellat com els creadors més emblemàtics del moment actual.

Aquest pot ésser el cas de les músiques d'Egberto Gismonti. Pianista, guitarrista i compositor brasiler que havent estudiat amb Nadia Boulanger i havent assimilat profundament les arrels del folklore de la seva terra, l'estil de Villa-Lobos, i igualment facetes del jazz dels anys quaranta —el pianisme d'un Errol Garner o bé les imaginacions del trom-

petista Gillespie—, se'ns presenta com el redemptor de la nova música amb unes simples i certament atractives formulacions que, tant en els aspectes melòdic, com rítmic i harmònic, estan ben lluny —a distàncies siderals— de les personalíssimes i enriquidores troballes d'un Messiaen, un Ligeti i, entre d'altres, d'un Bartók.

En el programa de mà que preguntava si Egberto Gismonti era desconcertant o bé apassionant, Deia que la seva música pot desconcertar en un primer moment, perquè que havent estudiat amb Nadia Boulanger i havent assimilat profundament les arrels del folklore de la seva terra, l'estil de Villa-Lobos, i igualment facetes del jazz dels anys quaranta —el pianisme d'un Errol Garner o bé les imaginacions del trom-

desconcert, per tant, residia més en el fet de trobar-nos davant d'una manca absoluta de novetat. Amb tot, i al marge de possibles transcendentalismes estètics, sí que s'ha de reconèixer que la música d'Egberto Gismonti resulta apassionant tant per la seva explosió de vitalitat, com pel suggestiu desplegament dels vessants rítmic i harmònic, pel clima de comunicació que s'estableix entre ell i el públic. Veritablement, és ell qui crea l'espectacle, és ell amb el seu tocar vehement i arrabatat qui captura l'auditori i, paradoxalment, sense la seva presència, la seva música per si sola es redueix a un simple exercici per conjuntar sons, dibuixar frases, reiterar fórmules ben explicades en manuals de composició d'anys, bas-

Maurizio Zanini o l'elegància en el piano

Europa en Concert. Maurizio Zanini, piano. Stravinsky, Albéniz, Prokófiev, Brahms, Casal del Metge. 4 de juny de 1998.

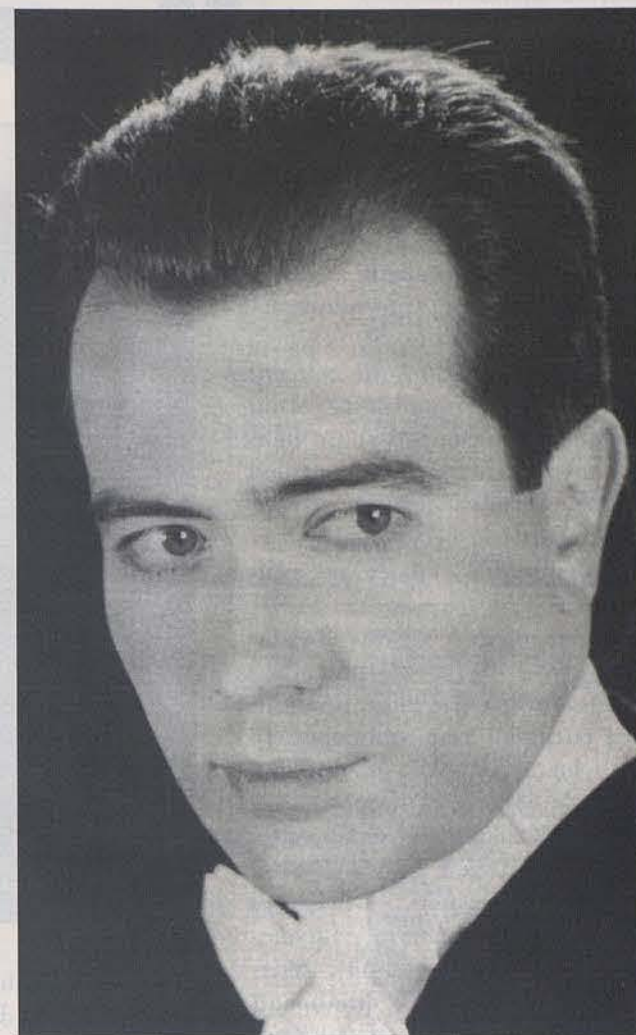
per MIQUEL PARDO

Les petites sales de concert fan, en qualsevol ciutat on els esdeveniments culturals reben l'atenció que es mereixen, una tasca fonamental per a la vida musical de la comunitat. Les grans sales no poden absorbir la variada oferta de programes i, llevat d'un determinat repertori simfónicoconcertístic, no són majoritàriament l'entorn més adequat per a la celebració dels diversos tipus de música.

Barcelona, seguint la seva vocació de capital europea, té necessitat de més sales petites i mitjanes i de dotar les actuals amb l'equipament exigible que garanteixi les condicions escaients per a la performance. En justícia, els condicionaments en què va tocar Maurizio Zanini són ben lluny de ser els millors, tant per a l'intèrpret com per al públic. Cal insonoritzar la sala dels sorolls exteriors (és difícil mantenir la concentració mentre s'està sentint el "dale alegría... macarena" d'un grup que està tocant 30 metres més enllà a la via pública). Dit això, passem a la crònica de la vetllada pianística, de contingut variat.

Aquest jove pianista italià va demostrar unes grans qualitats interpretatives: un extraordinari domini tècnic de l'instrument, elegància en el gest, pulcritud en l'atac, preocupació pels contrastos dinàmics i una fluïdesa en l'expressió, de les idees, a la qual contribuïa, sens dubte, la lleugeresa i l'agilitat virtuositica de què feu gala en tot moment.

La reverberació acústica de la sala no ajudà a la definició dels staccati en la Sonata (1921) d'Igor

Stravinsky, amb la qual va encetar el programa. El segon moviment, "Adagietto", va ser el més fluïx. Preocupat excessivament pel control dinàmic, hi mancava un xic d'espontaneïtat. Les exigències tècniques d'aquesta partitura "neobarroca" no s'ajustaven al tocar de Zanini.

En Granada, una de les obres que integren la Suite Española, vam sentir un Albéniz alla italiana, mancat d'apassionament, en què l'elegància i la bella sonoritat que el pianista sabia arrencar de l'instrument no eren qualitats suficients per a la interpretació d'aquesta obra.

La Sonata en Re menor op. 14 de Sergei Prokófiev, adient d'allò més a la tècnica de Zanini, va es-

devenir el detonant dels brillants dots d'aquest artista. Gran cura en els atacs, tot extraient la màxima potència sonora del piano, sense perdre el toc elegant i equilibrat. En el "Vivace" final ens mostrà una netedat de fraseig i un sentit precís i enèrgic del ritme que ajudaven plenament a l'expressió del contrast temàtic.

Però on va excel·lir l'art d'aquest pianista va ser en la interpretació de la Sonata en Fa menor op. 5 de Brahms. Va saber posar tota la seva sensibilitat musical al servei de l'obra de forma intel·ligent i vehement alhora, tot arribant a un final espectacular que solament un extraordinari domini tècnic de l'instrument fa possible.

Europa homenatja Messiaen

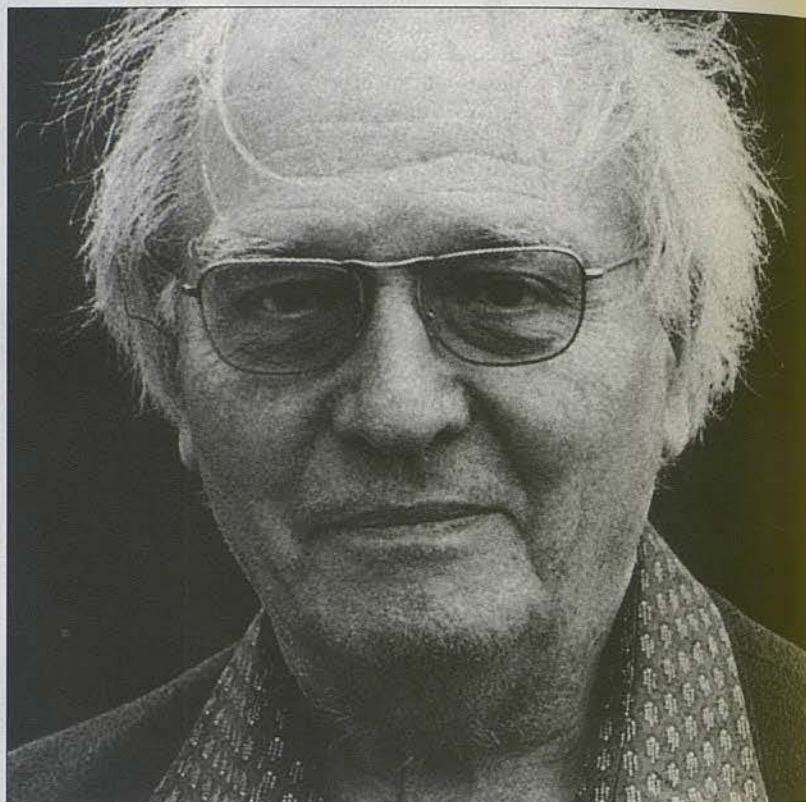
per **EDUARDO NOTRICA**
(Corresponsal a Berlín)

Hi ha manera d'articular la música amb l'ornitologia, l'astrologia o la mineralogia? ¿És possible la creació artística en un camp de concentració? ¿És compatible per a un compositor desenrotllar un llenguatge d'avantguarda que renovi el sistema musical, amb el convenciment i la certesa en les seves profundes conviccions religioses?

L'homenatge a Olivier Messiaen (1908-1992) s'està portant a terme durant el 1998 a nou ciutats europees amb una exposició amb material gràfic inèdit, una sèrie de concerts i simposis i un concurs de composició. Els esdeveniments tenen lloc a Berlín, Colònia, Dresden, Görlitz i Mainz (a Alemanya), Luxemburg, Breslau (Polònia), Salzburg (Àustria) i, finalment, París (França), com a culminació de la celebració, el mes de febrer de 1999. El principal propòsit és presentar el polifacètic desenvolupament estètic del compositor francès als noranta anys del seu naixement.

Messiaen i els seus alumnes

Després d'Arnold Schönberg, Messiaen pot ser pres com la segona figura del nostre segle que compleix el paper de mestre d'una generació de compositors, alhora que va ser el creador d'un llenguatge musical nou. Una línia imaginària uneix definitivament ambdues personalitats: si Schönberg va ser el mestre i guia dels compositors de la primera meitat del segle, Messiaen ho va ser per als de postguerra. Pre-

nent el relleu deixat per Schönberg —mentor del sistema dodecafònic que organitza l'alçària—, el francès va anar encara més lluny, en assolir una mena de serialisme integral, que comprèn no solament l'alçària dels sons, sinó també altres paràmetres, com el ritme, la durada i la intensitat. L'estudi per a piano *Mode de valors i intensitat* (segona peça de *Quatre Études de rythme*) és una fita en la història de la música. Composta durant la seva estada a Darmstadt durant el mític curs de composició el 1949, ajudà a definir les idees musicals de postguerra i influí profundament en la seva estètica i el desenrotllament posterior.

La transcendència de la seva càtedra d'Anàlisi al Conservatori de París queda reflectida en les paraules de Pierre Boulez, un dels seus alumnes més brillants: "en els deserts, entre les

desercions del Conservatori, un home ens aparegué amb la balisa evident (...). Ens va obrir les finestres no solament a Europa, sinó també a tot el món, ens va dir que una tradició no és res si l'únic que fa és preservar les seves prerrogatives." L'esmentada càtedra es va caracteritzar per la seva inconventional obertura i una indagació permanent: el ventall d'obres i tendències ofertes per Messiaen funcionà com a catalitzador per a molts compositors en la recerca dels seus propis llenguatges. "La direcció del seu pensament era tan nova en relació amb la tradició de la música occidental, que no podia deixar d'impressionar fortament la nostra imaginació." Van prendre part a la llegendaria "classe Messiaen", entre d'altres: Pierre Boulez, Karlheinz Stockhausen, Iannis Xenakis i George Benjamin.

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes de SETEMBRE

DILLUNS, 7 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA SCHUBERT:

Sinfonia n. 5, D 485. Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (27m). BRITTEN: Cantata Acadèmica, op. 62. Jennifer Vyvyan. Helen Watts. Peter Pears. Owen Brannigan. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: George Malcolm. (21m). VIVALDI: Concert per a fagot i orquestra n. 12, RV 499. Daniel Smith. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Philip Ledger. (8m). BRAHMS: Valsos op. 39 Gerhard Oppitz, piano. (20m). KHATXATURIAN: Mascarada, suite. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (16m). MOZART: Quintet de corda, KV 516. Ensemble 415. (35m). RODRIGO: Tríptic de Mossèn Cinto. Victòria dels Àngels, soprano. Orquestra de Concerts Lamoureux. Dir.: Antoni Ros-Marbà. (11m). MARTINU: Ràpsodia-concert per a viola i orquestra. Rivka Golani, viola. Orquestra Simfònica de Berna. Dir.: Peter Maag. (22m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN
Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 19. Daniel Barenboim. Orquestra Filharmònica de Berlín. (31m).
Romança per a violí i orquestra n. 2, op. 50. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (9m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

ROGISTER: Fantasia burlesca sobre un tema popular. André Siwy, violí. Orquestra Simfònica de la RTBE. Dir.:

Alfred Walter. (14m). BARTOK: Concert per a piano i orquestra n. 2. Maurizio Pollini. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Claudio Abbado. (28m). ZEMLINSKI: Gesänge, Op. 5. Hans Peter Blochwitz, tenor. Barbara Bonney, soprano. Anne Sofie von Otter, mezzosoprano. Andreas Schmidt, baríton. Cord Bonney. Cord Garben, piano. (13m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

HÄNDEL: Anthem per l'Hospici. Gillian Fisher. Libby Crabtree. Charles Brett. John Elwes. Cordela Catedral de Winchester. The Brandenburg Consort. Dir.: Davil Hill. (28m). SCHUMANN: Trio amb piano, op. 63. Jean Hubeau. Membres del Quartet Via Nova. (31m). DVORAK: Sinfonia n. 3, op. 10. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (33m). REUSNER: Suite per a llaüt en sol m. Konrad Junghänel. (9m). RAKHMANINOV: Rapsòdia sobre un tema de Paganini, op. 43. Van Cliburn, piano. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kiril Kondrashin. (25m). VIERNE: Marxa triomfal del centenari de Napoleó I, per a 3 trompetes, 3 trombons, 3 timbales i orgue. Conjunt de metall The London-Gabrieli. Christopher Bowers-Broadbent, orgue. Dir.: Christopher Larkin. (8m). ELLINGTON: Take the Coltrane. John Coltrane: saxofon. Jimmy Garrison: baix. Elvin Jones: bateria. (5m). GINASTERA: Pampeana n. 3. Orquestra Simfònica Simon Bolívar de Veneçuela. Dir.: Eduardo Mata. (19m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

TXAIKOVSKI: Suite per a orquestra n. 3, op. 55. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (42m). SMETANA: El Moldava. Poema simfònic del cicle "La meua pàtria". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert Von Karajan. (13m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 de maig de 1998 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OBC (XI TEMPORADA). MOZART: Quartet n. 18, KV 464. BEETHOVEN: Quartet n. 8, op. 59 n. 2 "Rasumovski". Quartet de Corda Albéniz. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 8 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

NIELSEN: Concert per a violí i orquestra, Op. 33. Dong-Suk Kang. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Myung-Whun Chung. (34m). MOZART: Missa in honorem Sanctissimae Trinitatis, KV 167. Barbara Schlick. Ulla Groenewold. Markus Schä-

fer. Klaus Mertens. Köllner Kammerchor. Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (30m). SCHUMANN: Fantasiestücke, op. 73. Guy Dangain, clarinet. Jean Kerner, piano. (12m). ABEL: Sinfonia n. 1 en Sol M. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (10m). ALBÉNIZ: Navarra. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Ataulfo Argenta. (6m). HANDEL: The Lord is my light, Anthem Chandos n. 10. Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (28m). AURIC: Cinc bagatelles. Philippe Corre i Edouard Exerjean, piano a quatre mans. (7m). RUDOLPH D'ÀUSTRIA: Septet en mi m. onsortium Classicum. (33m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN
Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15. Sviatoslav Richter. Orquestra del Festival Schleswig-Holstein. Dir.: Christoph Eschenbach. (39m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

CHABRIER: Vaucouard et fils 1er, opereta. Mireille Delunsch. Francis Dudziak. Jean-Louis Georgel. Conjunt vocal. Orquestra del Collegium Musicum de Strasbourg. Dir.: Roger Delage. (11m). GUERRERO: La Montera, sarsuela. Lina Huarte. Manuel Ausensi. Julita Bermejo. Gerardo Monreal. Cor Cantores de Madrid. Gran Orquestra Simfònica. Dir.: Indalecio Cisneros. (44m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GLIÈRE: Concert per a arpa i orquestra op. 74. Olga Erdeli. Gran Orquestra Simfònica de la Ràdio i TV de l'antiga URSS. Dir.: Boris Khaikin. (28m). FIBICH: Primavera, poema simfònic, op. 13. Orquestra Simfònica de Ràdio Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (14m). W.F.BACH: Sinfonia en re m. Ricercar Consort. Dir.: Adrian Chamorro. (9m). ARNOLD: Concert per a clarinet i orquestra n. 1, op. 20. Emma Johnson. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Ivor Bolton. (17m). CARISSIMI: "Il mio core è un mar di piante". Duet.

Concerto Vocale. Dir: René Jacobs. (6m). ROUSSEL: Bacus i Ariadna, segona suite d'orquestra op. 43. Orquestra de Bordeaux Aquitaine. Dir.: Roberto Benzi. (19m). THOMAS: Ecos d'un salt d'aigua. Susan Drake, arpa. (4m). BEETHOVEN: Quartet amb piano n. 4, op. 16 bis. Philippe Cassard, piano. Raphael Oleg, violí. Miguel Da Silva, viola. Marc Coppey, violoncel. (27m). RUSSO: Street Music, un concert de blues. Corky Siegel, harmònica i piano. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (32m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS
TATIANA NIKOLAIEVA XOSTAKOVITX: 24 preludis, op. 34. Tatiana Nikolaieva, piano. (37m). SCHUMANN: Tres romances, op. 28. Tatiana Nikolayeva, piano. (17m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
BRAHMS: Sextet de corda n. 2, op. 36. Membres de l'Octet de la Filharmònica de Berlín. (33m). WEBER: Obertures d'"Oberon" i "Der Freischütz". Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Rafael Kubelik. (19m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de maig de 1998 a l'Auditori de les Corts de Barcelona. CICLE DE CONCERTS A L'AUDITORI DE LES CORTS. MENDELSSOHN: Simfonia n. 8 per a cordes en Re M. GRIEG: Suite Holberg, op. 40, en l'estil antic per a orquestra de corda. TXAIKOVSKI: Serenata per a cordes en Do M, op. 48. Orquestra Sinfonietta. Dir.: Francesc Llongueres. (83m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 9 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MAHLER: Simfonia n. 5. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Evgeny Svetlanov. (73m). J.C.H. BACH: Sonata per a pianoforte, flauta i violí en Do M. Jean-Pierre Rampal, flauta. Isaac Stern, violí. John Steel Ritter, pianoforte. (14m). DURUFLE: Quatre motets sobre temes gregorians op. 10. Mary Seers, soprano. Corydon Singers. Thomas Trotter, orgue. Dir.: Matthew Best. (9m). ELLINGTON: Stevie. John Coltrane: saxofon. Aaron Bell: baix. Sam Woodyard: bateria. (4m). VIVALDI: Concert per a violoncel i orquestra, RV 424. Ofra Harony. Orquestra de Cambra de Toronto. Dir.: Paul Robinson. (10m). GLINKA: Trio patètic per a clarinet, corno dibassetto i piano. Trio Werther. (16m). DVORAK: Danses esclaves op. 72. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Antal Dorati. (35m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Simfonia n. 1, op. 21. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (25m). Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 37. Steven Lubin, pianoforte. The Academy of Ancient Music.

Dir.: Christopher Hogwood. (34m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BUSONI: Konzertstück per a piano i orquestra, op. 31 a. Jean-François Antonioli. Orquestra de Cambra de Lausana. Dir.: Lawrence Foster. (20m). DOPPLER: Record de Praga, sobre temes bohemis per a dues flautes i piano, op. 24. Robert Aitken. Per Oien. Geir Henning Braaten. (11m). PURCELL: Música pel funeral de la Reina Mary. Solistes vocals. Cor del King's Consort. Cor del New College, Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (21m). FAURE: Pellées i Mélisande, suite op. 80 (orquestrat per Koehlin). Orquestra Filharmònica de la ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (19m). JOMMELLI: Simfonia per a saltiri, corda i clavecí, en Sol M. Karl-Heinz Schickhaus. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (8m). MOMPOU: Música callada. Quadern I. E. Mompou, piano. (20m). LEKEU: Adagio, per a quartet d'orquestra. Ensemble Musique Oblique. (10m). BLAVET: Concert per a flauta travessera, corda i continu, en la m. Akademie für alte Musik. (14m). TXAIKOVSKI: Simfonia n. 2, op. 17. "Petita Rússia". Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Claudio Abbado. (34m). 18.00 NOUS INTÈRPRETS Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BARTOK: Concert per a violí i orquestra n. 2. Mark Kaplan. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster. (39m). TXAIKOVSKI: La donzella de neu, op. 12. Introducció, melodrama i dansa. Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (13m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

VAUGHAN WILLIAMS: 40 ANYS Simfonia n. 4 en fa m. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (33m). 4 poemes de Fredgond Shove. Benjamin Luxon, baríton. David Willison, piano. (14m). Variacions per a conjunt de vent. (Adapt.: Donald Hunsberger). Conjunt de vent Eastman. Dir.: Donald Hunsberger. (15m). Songs of Travel. Thomas Allen, baríton. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (24m). Valiant-for-Truth. Cor de la Catedral de Worcester. Dir.: Christopher Robinson. (5m). El 100è Salm. Roger Judd, orgue. Corydon Singers. The City of London Simfonia. Dir.: Matthew Best. (8m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 1 de maig de 1996 al Centre Cultural de la Fundació "La Caixa", a Barcelona. XIX FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA. BACH: Dos moviments de la Suite BWV 1012. Sonata per a llaüt en la m. BWV 1003. WEISS: Suite re m. Preludi, Passacaille i Giga en Re M. Hopkinson Smith, llaüt barroc. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS
Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 10 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**10.08 CAPSA DE MÚSICA**

S. WAGNER: Concert per a violí i acompanyament d'orquestra. Ulf Hoelscher. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (24m). DUNI: Àries per a Farinelli. Aris Christofellis, soprano. Ensemble d'instruments antics. Laure Morabito, clavicèmbal. (13m). ARENSKI: Suite per a dos pianos n. 3, op. 33 "Variacions". Stephen Coombs, Ian Munro (26m). DITTERSDORF: Simfonia en Fa M. "El rescat d'Andròmeda". (Simfonies a partir de les Metamorfosis d'Ovidi). Wiener Sinfonietta. Dir.: Kurt Rapf. (22m). RODRIGO: Concerto Madrigal per a dues guitarres i orquestra. Pepe i Angel Romero. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (30m). MASSENET: Suite d'Esclarmonde. Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Jean. (23m). FASCH: Sonata per a dos oboès i b.c. en re m. Burkhardt Glaetzer i Ingo Goritzki, oboès. Siegfried Pank, viola de gamba. Achim Beyer, contrabaix barroc. Christine Schornsheim, clavecí. (11m). VERDI: "O, d'alli scami...". Ària de Mina de l'Acte II d'"Aroldo". Montserrat Caballé. Orquestra Lirica de Ràdio França. Dir.: Gian-Franco Masini. (11m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Les criatures de Prometeu, op. 43. Orquestra Filharmònica de Rochester. Dir.: David Zinman. (59m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

BANCHIERI: Il Zabaione musicale (Milan 1603) Cor de la Ràdio Suïssa, Lugano. Sonatori de la Gioiosa Marca, Treviso. Dir.: Diego Fasolis. (27m). FLETXA "EL VELL": La justa, ensalada. Studium Musicae de València. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**15.13 CAPSA DE MÚSICA**

GLAZUNOV: Simfonia n. 3, op. 33. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Neeme Järvi. (43m). BARTOK: Microcosmos, cinquè volum. Claude Helffer, piano. (20m). CIMAROSA: Concert per a oboè i corda. Alf G. Nilsson. Reial Orquestra de Cambra Sueca. Dir.: M.R. Liljefors. (10m). RESPIGHI: Belkis, Reina de Saba, suite d'orquestra. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (23m). TOLDRA: Vistes al mar Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Gerard Claret. (16m). BERNSTEIN: Simfonia n. 1, "Jere-mies" Christa Ludwig, mezzosoprano. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (25m). GRAGNANI: Quartet per a dues guitarres, clarinet i viola, op. 8. Consortium Classicum. (20m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

WEBER: Invitació al vals, op. 65. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (9m). MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 80. Quartet de corda Coull. (26m). BACH: Obertura n. 2, BWV 1067. The English Concert. Dir.: Trevor Pincock. (20m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**20.13 "A LA MANERA DE..."**

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL**22.05 ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de juny de 1997 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. XVII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA DE TORROELLA DE MONTGRÍ. GUANYADORS DEL IV CONCURS IN-

TERNACIONAL DE CANT "JAUME ARAGALL". Obres de VERDI, BIZET, SO-ROZÁBAL, MASSENET i MOZART, entre d'altres. Guanyadors del IV Concurs Internacional de Cant "Jaume Aragall". (71m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.**01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX****02.00 REPERTORI DE CONCERT**

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA**DIVENDRES, 11 DE SETEMBRE DE 1998****07.00 L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS**

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**10.08 CAPSA DE MÚSICA**

BACH: "O holder Tag, erwünschte Zeit" (Oh, dia propici, temps favorable), cantata BWV 210 (cantata de casament). Maria Zadori, soprano. Capella Savaria. Dir.: Pál Németh. (33m). BALAKIREV: Simfonia n. 2. The Philharmonia. Dir.: Ievgeny Svetlanov. (37m). LISZT: Mort d'Isolda, S 447. Leslie Howard, piano. (7m). DURANTE: Concert per a orguen. 2. Hannes Meyer. Quartet Sonare. Ichiro Noda, contrabaix. (14m). MONTSALVATGE: Tres postals il·luminades. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Gerard Claret. (9m). WEBER: Concertino per a trompa i orquestra, op. 45. Her-

mann Baumann. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (13m). BRITTEN: Danses Corals de Gloriana. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (10m). PAGANINI: Concert per a violí i orquestra n. 2, op. 7 "La Campanella". Jean-Jacques Kantorow. Orquestra de Cambra Bernhard Thomas. Dir.: B. Thomas. (27m). SATIE: Descriptions automatiques. Embrions dessecats. Yuji Takahashi, piano. (10m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Simfonia n. 2, op. 36. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Leonard Bernstein. (36m). Romança per a violí i orquestra n. 1, op. 40. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (7m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

CERVELLÓ: Vers l'infinit. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Josep Pons. (24m). J. SOLER: Passio Jesu-Christi. M. Carme Bustamante, soprano. Francesc Chico, baríton. Montserrat Torrent, orgue. M. Lluïsa Cortada, clave. Josep Trotta, violoncel. Josep Catasús, viola. Dir.: Antoni Ros-Marbà. (31m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**15.13 EL DIA DE EOIENT**

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL**20.10 EL DIA DE EOIENT**

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL**22.05 ELS NOSTRES CONCERTS**

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de gener de 1996 a Terrassa, CICLE XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA. Obres de BACH, BOCCHERINI, TANEIEV i MILAN. Trio Florestan. (64m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT
 Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS
 Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 12 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

COMÍN: Ripoll, XI segles d'història. Cobla Mediterrània. Dir.: Josep M. Bernat. (5m). PRENAFETA: La vall de Maldanell, suite per a dues cobles, percussió i narrador. Montserrat Cristau, narradora. Cobles La Principal de La Bisbal i Selvatana. Bernat Sellents, percussió. Dir.: Josep Prenafeta. (24m). SERRA: Introducció i dansa per a tres cobles. Cobla Mediterrània. Cobla Principal de La Bisbal. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (8m). SADERRA: Adéu, amic, sardana per a tres cobles. Cobla Selvatana. Cobla Montgrins. Cobla Selvatana. Dir.: M. Saderra. (5m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA
 Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT CONTINUACIÓ DEL PROGRAMA.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL
 Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES
 VIVALDI: Tito Manlio, òpera en tres actes. Giancarlo Luccardi. Rose Wagemann. Julia Hamari. Birgit Finnilä. Margaret Marshall. Cor de la Ràdio de Berlín. Orquestra de Cambra de Berlín. Dir.: Vittorio Negri. (238m).

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT
 Emès del dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS
 Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 13 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

CORRETTE: Laudate Dominum, salm 148 a partir de "La Primavera" de Vivaldi. Solistes vocals. Conjunt vocal instrumental de Lió. Dir.: Guy Cornut. (21m). PÀRT: Les benaurances. Christopher Bowers-Broadbent, orgue. Theatre of Voices. Dir.: Paul Hillier. (8m). VIVALDI: Nisi Dominus. Lynne Dawson, soprano. Christopher Robson, contratenor. The King's Consort. Dir.: Robert King. (22m). M.PUCCINI: Magnificat per a solistes, cor i orquestra. Maurizio Frusoni, tenor. Enrico Nenci, tenor. Maurizio Di Benedetto, baix. Cappella Musicale de

Santa Cecília de la Catedral de Lucca. Orquestra Lírico Simfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Gianfranco Cosmi. (22m). SCHÖNBERG: Salm 130 per a cor mixt a cappella, op. 50 B. BBC Singers. Dir.: Pierre Boulez. (5m). GILLES: Motet a Sant Joan Bautiste. Solistes vocals. Cor i Orquestra Le Concert Spirituel. Dir.: Hervé Niquet. (21m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONT-SERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."
 Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

TELEMANN: Orpheus, òpera en tres actes. Roman Trekel. Dorothea Röschmann. Ruth Ziesak. Werner Güra. Cor de Cambra RIAS. Acadèmia de Música Antiga de Berlín. Dir.: René Jacobs. (160m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI
 Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT
 Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS EMÈS EL DIVENDRES.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 14 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

KABALEVSKI: Concert per a piano i orquestra n. 3, en Re M, op. 50. Emil Guilels. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: Dmitri Kabalevski. (17m). MAIRAIS: Ballet en Rondeau. Membres de Le Trio Roayl. (7m). MENDELSSOHN: La primera nit de Walpurgis, balada de Goethe per a solistes, cor i orquestra, op. 60. Brigitte Baileys, contralt. Frieder Lang, tenor. Gilles Cachemaille, baríton baix. Cor i Orquestra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (35m). HOFFMANN: Quartet en Fa M per a mandolina, violí, viola i laüt. Elfriede Kunschak. Günther Pichler. Anton Baierle. Vinzenz Hladky. (16m). KROMMER: Concert per a clarinet i orquestra, op. 36. Thomas Friedli. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Antony Pay. (22m). VILLALOBOS: Carnaval das crianças. (Carnaval dels nens brasilers). Luiz de Moura Castro, piano. (14m). DELIUS: Suite Florida. English Northern Philharmonia. Dir.: David Lloyd-Jones. (37m). BACH: "Der Herr denket an uns" (Que ens recordi, Jahvé), cantata BWV 196. Doris Söfel. Aldo Baldin. Niklaus Tüller. Gächinger Kantorei Stuttgart. Bach-Collegium Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Simfonia n. 3, op. 55 "Heroica". Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (44m)

14.00 MÚSICA DEL SE- GLE XX

BRITTEN: Fantasia quartet per a oboè, violí, viola i violoncel, Op. 2. Pamela Woods. Quartet Audubon. (13m). RUBBRA: Improvisacions sobre peces per a virginal de Giles Farnaby, op. 50. The Bournemouth Sinfonietta. Dir.: H.H. Schönzeler. (15m). BOGDANOVIC: Introducció, passacaglia i fuga de "La Flor d'Or". Alice Artzt, guitarra. (9m). ECKHARDT-GRAMATTE: Concert per a fagot i orquestra. Vincent Elin. Orquestra de Cambra Manitoba. Dir.: Simon Streiffeld. (14m). LUTOS-
LAWSKI: Mini Obertura. Philip Jones Brass Ensemble. (3m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSI- CA

RAMEAU: Dàrdanus, suite d'orquestra. English Baroque Soloists. Dir.: John Eliot Gardiner. (58m). DEBUSSY: Nocturns. Cor John Alldis. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Pierre Boulez. (25m). RAKHMANINOV: Variacions sobre un tema de Corelli, op. 42. Ruth Laredo, piano. (18m). KREBS: Fantasia en fa m. André Isoir, orgue. Michel Giboureau, oboè. (5m). RODRIGO: Concert per a una festa. Pepe Romero, guitarra. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (28m). ROMBERG: Quintet per a clarinet, violí, dues violes i violoncel, op. 57. Thea King. Quartet de corda Britten. (23m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

FASCH: Concert en Re M "Die Jagd" (La caça). H. Baumann i R. Vlatkovic, trompes. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (13m). WEBER: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (25m). MOZART: Variacions "Ah, vous dirai-je, Maman". KV 265. Paul Badura-Skoda, pianoforte. (12m). FAU-
RE: Sicilienne, op. 78. Tho-

mas Igloi, violoncel. Clifford Benson, piano. (4m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DE- BAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música. LA MÚSICA I EL CINEMA

22.00 AGENDA MUSI- CAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de maig de 1998 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OBC (XI TEMPORADA). NIN-CULMELL: Quintet per a piano i quartet de corda. BENEJAM: Trio per a violí, viola i piano. STRAUSS: Dues peces per a quartet amb piano. GUINJOAN: Self-Paràfrasi per a quartet amb piano. Àngel Jesús García, violí. Walter Ebenberger, violí. Josephine Fitzpatrick, viola. Gheorghe Motatu, violoncel. Albert Attenelle, piano. (62m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT Repetició dels últims pro- grames.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSI- CA

DIMARTS, 15 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSI- CA

MASSENET: Concert per a piano i orquestra en Mi b M. Stephen Coombs. Orquestra Simfònica Escocesa BBC. Dir.: Jean-Yves Ossonce. (31m). PURCELL: Tis Natures's voice. René Jacobs, contratenor. Wieland Kuijken, viola de gamba. Konrad Junghanel, tiorba. (6m). CAMBINI: Quintet de vent op. 4 n. 2. Quintet Arnold. (18m). R. STRAUSS: Vals de la suite del ballet "Schlagobers" (Nata batuda), op. 70. Capella de l'Estat de Dresden. Dir.: Rudolf Kempe. (7m). MOZART: Simfonia n. 41, KV 551 "Júpiter" The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (38m). S. CRIABIN: 24 preludis op. 11. Evelynne Dubourg, piano. (33m). CHARPENTIER: In obitum augustissimae nec non oisimae gallorum Reginae lamentum, música pel funeral de la Reina Maria Teresa, H 409. Solistes vocals. Cor de Cambra de Namur. Musica Polyphonica. Dir.: Louis Devos. (27m).

13.00 GRANS INTE- GRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Concert per a piano, violí, violoncel i orquestra, op. 56 "Triple Concert". Leonora Milà. Pedro León. Pedro Corostola. Orquestra Filharmònica Nacional de Xina. Dir.: Han Zongjie. (38m). Obertura Leonora n. 2, op. 72. Orquestra Filharmònica d'Hamburg. Dir.: Gerd Albrecht. (15m).

14.00 MOMENTS LÍRICS
ARIES I DUOS D'OPERA.
Montserrat Caballé. Josep Carreras. Nouvel Orchestre Philharmonique. Dir.: Edoardo Müller. (57m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSI- CA

DUKAS: Simfonia en Do M. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Armin Jordan. (41m). GUERRIERI: Sonata malinconica a solo. Ensemble Aurora. (4m). BACH: Concert per a clavicèmbal, BWV 1056. Christophe Rousset. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (9m). PARRY: Elegia a Brahms. Orquestra Fil-

harmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (10m). WEBER: Quintet amb clarinet, op. 34, J.182. Richard Soltzman. Quartet de Corda de Tòquio. (28m). BAGUER: Simfonia en Mi b M. Orquestra de Cambra Reina Sofia. Dir.: Gonçal Comellas. (16m). RAVEL: Balada de la Reina morta. Mady Mesplé. Dalton Baldwin. (5m). LEHAR: Or i plata, op. 79. Orquestra Johann Strauss de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (9m). RAMEAU: Nélée et Myrthis. Agnès Mellon. Jérôme Corréas. Françoise Semellaz. Donatienne Michel-Dansac. Caroline Pelon. Cor i Orquestra Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (35m)

18.00 GRANS INTÈR- PRETS

TATIANA NIKOLAIEVA. BEETHOVEN: 33 Variacions sobre un vals d'Anton Diabelli, op. 120. "Variacions Diabelli". Tatiana Nikolaeva, piano. (40m). SCHUMANN: Variacions sobre un tema original (variacions pòstumes en Mi b M). Tatiana Nikolaieva, piano. (13m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RIMSKI-KORSAKOV: Nit de maig, obertura. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet. (8m). MA-
RAIS: Pièces en Trio en mi m. The Purcell Quartet. (14m). BRAHMS: Variacions i Fuga sobre un tema de Handel op. 24. Martin Jones, piano. (26m). SIBELIUS: Vals trist. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSI- CAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 16 de maig de 1998 al Saló del Tinell del Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona. XXIè FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA. PROVENZALE: La Colomba Ferita, òpera sacra de Santa Rosalia. La Capella della Pietà de Tur-

chini. Grup Instrumental de La Capella della Pietà de Turchini. Dir.: Antonio Florio. (112m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈPRETS

02.00 AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 16 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Simfonia n. 4. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: James Levine. (38m). CLEMENTI: Sonata per a piano op. 37 n. 1. Donatella Failoni. (16m). BERNSTEIN: Suite de "West Side Story", arranament per a metall d'Eric Crees. London Symphony Brass. Dir.: Eric Crees. (24m). NIELSEN: Primavera a Funen, op. 42. Cor Universitari "Lille Muko". Orquestra Simfònica d'Odense. Dir.: Tamás Vető. (19m). A. SCARLATTI: Simfonia de concerto grosso n. 6. William Bennett. I Musici. (7m). TURINA: Sonata en Re. Michael Tröster, guitarra. (11m). C. Ph. E. BACH: Concert per a flauta i orquestra Wq 167 H 435. Eckart Haupt. Orquestra de Cambra "Carl Philipp Emanuel Bach". Dir.: Hartmut Hachenchen. (22m). STRAUSS: Josef: Vals del deliri, op. 212. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (10m). SIMPSON: Intrada, Ballet, Almendra, Ba-

llet: La mia Salome, Mascara, Ricercar. Ludwig Güttler, trompeta. Blechbläserensemble. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN
Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 58. Maurizio Pollini. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (33m). Obertura Leonora n. 3, op. 72 a. Philharmonia Orchestra. Dir.: Otto Klemperer. (15m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GRIEG: Suite Holberg. Copenhagen Young Strings. Dir.: Morten Ryelund Sorensen. (21m). BLANCAFORT: Jocs i danses al camp. Antoni Beses, piano. (14m). G. C. MONTEVERDI: "Omnes cives colorum", "Dilectus meus", "Te diligam", "Surge Sancte Dei", "Domine Tues", "O bone Jesu", "Domine exaudi", motets a una sola veu del llibre Affetti Musici. Ensemble Concerto. Dir.: Roberto Gini. (25m). MOZART: Divertimento n. 4, KV 439b. Conjunt de vent de l'Orquestra Filharmònica de Berlín. (15m). BALAKIREV: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. post. Malcolm Binns. The English Northern Philharmonia. Dir.: David Lloyd-Jones. (32m). REYER: "Le Sélam", fantasia oriental en cinc quadres. Solistes vocals. Cor de la Catedral St. Hedwigs de Berlín. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Guido Maria Guida. (50m).

18.00 NOUS INTÈPRETS

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RAVEL: Històries naturals. D. Fischer-Dieskau, baríton. H. Höll, piano. (17m). DVOŘÁK: Simfonia n. 5, op. 76. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Witold Rowicki. (37m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

VAUGHAN WILLIAMS: 40 ANYS Simfonia Antàrtica. Norma Burrowes, soprano. Cor Filharmònic de Londres. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (42m). A Bunyan Sequence, per a tres narradors, soprano, cors i orquestra (versió radiofònica de "The Pilgrim's Progress"). John Gielgud. Richard Pasco. Ursula Howells. Aidan Oliver. Corydon Singers. The City of London Sinfonia. Dir.: Matthew Best. (64m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 de juny de 1997, al Palau de la Música Catalana. LA FESTA DE L'AULA DE MÚSICA TRADICIONAL I POPULAR. Obres de MORLED, VENTURA, CASELLAS, TRADICIONAL, entre d'altres. Professors i Alumnes de l'Aula de Música Tradicional i Popular. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 17 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DEBUSSY: El Mar. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (24m). BEETHOVEN: Andante i variacions per a piano i mandolina, WoO 44b. Imre Rohmann, piano. Lajos Mayer, mandolina. (10m). GOLDMARK: Prometeu, obertura op. 38. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: Andras Korodi. (17m). M. PLA: Concert per a flauta i orquestra en Si b m, V 2. Claudi Arimany. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: José Luis García. (16m). XOSTAKOVITX: Suite de Ballet n. 4. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (13m). VIVALDI: Glòria, RV 589. Jennifer Smith, soprano. Nancy Argenta, soprano. Catherine Wyn Rogers, contralt. Solistes instrumentals. Cori Orquestra The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (30m). GINASTERA: Sonata op. 47. Eduardo Fernández, guitarra. (15m). RAFF: Concert per a piano i orquestra, op. 185. Jean-François Antonioli. Orquestra de Cambra de Lausana. Dir.: Lawrence Foster. (35m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN
Concert per a violí, op. 61. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (44m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
DANSES POPULARS
FRANCESES DEL SEGLE XVI. The Broadside Band. Dir.: Jeremy Barlow. (15m).
MÚSICA DE LA CORT DE DOM DINIS: Quatre cantigas d'amor. Paul Hillier, veu i direcció. Margriet Tindemans, viella. Theatre of Voices. (21m). MERULA: Cançons, motets i sonates. Conjunt vocal i instrumental Fitzwilliam. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

HONEGGER: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica Tàxeca. Dir.: Serge Baudo. (22m). MOMPOU: Quatre melodies. Anna Ricci, mezzosoprano. Angel Soler, piano. (8m). SPOHR: Nonet per

a corda i vent op. 31. Consortium Classicum. Dir.: Dieter Klöcker. (28m). **BOTTESINI**: Concert per a contrabaix n. 1, "Concerto di bravura". Mario Ricciuti, contrabaix. (14m). **BERLIOZ**: Simfonia fúnebre i triomfal, op. 15. Musique des Gardiens de la Paix. Dir.: Désiré Dondeyne. (38m). **DIVERSOS AUTORS ITALIANS**: Il Sorlazzo, recull de música per a un banquet medieval. (Selecció) The Newberry Consort. (14m). **SIBELIUS**: Rei Christian II, música incidental op. 27. Sauli Tiilikainen, baríton. Orquestra Simfònica d'Islàndia. Dir.: Petri Sakari. (31m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

LISZT: El que se sent a la muntanya, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Joó. (30m). **FAURE**: Sonata per a violoncel i piano n. 1, op. 109. Thomas Igloi. Clifford Benson. (19m). **ROSSINI**: "Una voce poco fa" de l'acte I d'Il Barbiere di Siviglia. Maria Callas. Philharmonia Orchestra. Dir.: Alceo Galliera. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Una convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de febrer de 1997 a l'Espai de Música i Dansa de la Generalitat de Catalunya (Barcelona). **QUATRE SÈGLES DE MÚSICA ITALIANA**. **PALESTRINA**: Missa Assumpta est Maria (fragments). **MONTEVERDI**: Sestina. **VERDI**: Pater noster. Ave Maria. **PIZZETTI**: Due composizioni corali. Sanctus, de la Missa de Rèquiem. Lieder. Dir.: Josep Vila. (55m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SÈGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 18 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

VAUGHAN WILLIAMS: Una simfonia pastoral (n. 3). Yvonne Kenny, soprano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (36m). **MIGNONE**: Valsa Chôro n. 10 i n. 11. Luiz de Moura Castro, piano. (5m). **FIALA**: Concert per a oboè i orquestra en Si b M. Ingo Goritzki, oboè. Orquestra Filharmònica de Cambra polonesa. Dir.: Wojciech Rajski. (20m). **BRITTEN**: Simfonia per a violoncel i orquestra, op. 68. Julian Lloyd Webber. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (36m). **TITOV**: 4 cors polifònics. Cor de Moscou. Dir.: Vladislav Sokolov. (23m). **SAINT-SAËNS**: La joventut d'Hèrcules, poema simfònic op. 50. Nouvel Orchestre Philharmonique. Dir.: Marek Janowski. (18m). **MERCADANTE**: "Ah si, mie care - Or la sull'onda", d'Il Giuramento. Agnes Baltsa. Orquestra de la Ràdio de Múnic. Dir.: Heinz Wallberg.

(6m). 3 temes: Dark Eyes. Georgia on my mind. Nighttime. Itzhak Perlman. Oscar Peterson. Herb Ellis. Ray Brown. Grady Tate. (18m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Simfonia n. 4, op. 60. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (32m). **BEETHOVEN**: Obertura Leonora n. 1, Op. 138. Orquestra Philharmonia. Dir.: Otto Klemperer. (10m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

GERHARD: Pandora, suite per a dos pianos i percussió. Andrew Ball. Julian Jacobson. Richard Benjafield, percussió. (26m). **GRANADOS**: Goyescas, tercer quadre. María Bayo. Ramón Vargas. Enrique Baquerizo. Lola Casariego. Milagros Martín. Orfeón Donostiarra. Orquestra Simfònica de Madrid. Dir.: Antoni Ros Marbà. (29m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.40 CONNEXIÓ EN DIRECTE AMB EL MERCAT DE LA MÚSICA VIVA DE VIC

CONCERT en directe des de l'Església de l'Hospitalet de Vic. **MERCAT DE LA MÚSICA VIVA DE VIC**. Afetti Musicale. Emili Brugalla, piano. Cor Madrigal. Dir.: Mireia Barrera.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 19 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

CRISTAU: La ventafoes, ballet per a dues cobles i percussió. Bernat Sellents. Cobles La Principal de La Bisbal i Selvatana. Dir.: Jaume Cristau. (13m). **MARTÍNEZ COMÍN**: Fra Garí, poema simfònic per a dues cobles, arpa i timbales. Cobla Mediterrània. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (11m). **GRIVÉ**: Almogavarenca, sardana per a dues cobles i tambales. Cobla Mediterrània. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (5m). **FONT**: Cornellà Dansa, sardana per a dues cobles i percussió. Artur Sala. Cobla La Principal de La Bisbal. Cobla Selvatana. Dir.: Martí Font. (4m). **HAVART**: Divertiment, per a tenora i orgue. Josep Gispert. Lydie Rifa. (12m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.15 CONNEXIÓ EN DIRECTE AMB EL MERCAT DE LA MÚSICA VIVA DE VIC

CONCERT en directe amb l'Auditori d'El Sucre de Vic. **MERCAT DE LA MÚSICA VIVA DE VIC**. La Norti, narradora. Grup Instrumental de l'Orquestra Simfònica del Vallès. dir.: Walter Bodreau. Quartet de Clarinets de Barcelona. 2111 Götische Brass.

EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

16.15 CONNEXIÓ EN DIRECTE AMB EL MERCAT DE LA MÚSICA VIVA DE VIC

CONCERT en directe amb l'Auditori d'El Sucre de Vic. MERCAT DE LA MÚSICA VIVA DE VIC. Cor Vivaldi Dir.: Oscar Boada. Sergi Alpiste, violí. Bernat Bofarull, viola. Trio Art. Quartet Aquinaga. Quartet Sax Collage. Orquestra Sinfonietta. Dir.: Francesc Llongueres.

EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.10 GRANS OBRES

ELGAR: Variacions Enigma, op. 36 Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (32m).

22.45 CONNEXIÓ EN DIRECTE AMB EL MERCAT DE LA MÚSICA VIVA DE VIC

CONCERT en directe amb l'Auditori d'El Sucre de Vic. MERCAT DE LA MÚSICA VIVA DE VIC. MOZART: L'empresari teatral. Mercè Baiget, Elisa Vélez, Jordi Mas, Antoni Marsol, Eloi Jovè, piano. Aula d'Òpera del Conservatori del Liceu. Dir.: Carme Bustamante.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTICA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès del dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 20 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

BRUCKNER:

Gran Missa n. 3, en fa m. Karita Mattila. Marjana Lipovsek. Thomas Moser. Kurt Moll. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (65m). CHARPENTIER: Miserere, H. 219. A. Mellon. I. Poulenard. H. Ledroit. W. Kendall. D. Kooy. Cors i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Ph. Herreweghe. (21m). VAUGHAN WILLIAMS: Tres himnes corals. John Bowen, tenor. Roger Judd, orgue. Corydon Singers. The City of London Sinfonia. Dir.: Matthew Best. (13m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONT-SERRAT

12.15 CONNEXIÓ EN DIRECTE AMB EL MERCAT DE LA MÚSICA VIVA DE VIC

CONCERT en directe amb l'Auditori d'El Sucre de Vic. MERCAT DE LA MÚSICA VIVA DE VIC. Gorka Hermosa, acordió. Bernat Castillejo, flauta. Adolf Pla, piano. Daniel Chmelnik, saxo. Ruth Lluís, piano. Jordi Vilaprinyó, piano.

APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

CIMAROSA: Il fanatico burlesco, commedia per musica. Gabriella Morigi, Daniela Uccello. Giancarlo Ceccarini. Mario Bolognesi. Teatro dell'Opera Giocosa. Orquestra Sinfònica de San Remo. Dir.: Carlo Felice Cillario. (144m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 21 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

CHERUBINI: Missa de la Coronació del Rei Carles X. Cor i Orquestra Philharmonia. Dir.: Riccardo Muti. (50m). J.Ch.BACH: Quartet per a flauta i corda, op. 19 n. 1. Bent Larsen. Peder Elbaek. Henrik Olsen. Birthe Holst Christensen. (13m). CHABRIER: Suite pastorale. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Yan Pascal Tortelier. (19m). CAMBINI: Concert per a piano i orquestra op. 15 n. 3. Franco Redondi. Orquestra de Cambra de Milà. Dir.: Paolo Vaglieri. (14m). CHERUBINI: Suite popular argentina. Narciso Yepes, guitarra. (26m). BERNERS: El triomf de Neptú, suite. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Barry Wordsworth. (22m). GRANADOS: 6 cançons amatòries (Mañana

nica era, Mira que soy niña, Amor déjame!, Llorad corazón que teneis razón, En vuestros verdes ojos nos mostrais vuestro valor, No lloreis ojos porque no es razón, Serranas de Cuenca). Carmen Bustamante, soprano. Manuel García Morante, piano. (16m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN. Obertura "Coriolà", op. 62. Orquestra Filharmònica La Scala. Dir.: Carlo Maria Giulini. (9m). Concert per a violí i orquestra, op. 61, transcrit per a piano. Maurizio Pollini. Orquestra Simfònica de la RAI de Milà. Dir.: Franco Caracciolo. (41m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

VILLA-LOBOS: Assobio a Jato. William Bennett, flauta. Charles Tunnell, violoncel. (11m). CORIGLIANO: Elegia per a orquestra. IFiamminghi. Dir.: Rudolf Werthen. (8m). ZIMMERMANN: Perspectives, música per a un ballet imaginari. Alfons i Aloys Kontarsky, piano. (13m). RÉGER: Sonata per a clarinet i piano n. 2, op. 49. Eduard Brunner. Gerhard Oppitz. (23m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

PURCELL: "Who can from joy refrain?", oda per a l'aniversari del duc de Gloucester. (1695). Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Rogers Covey-Crump. John Mark Ainsley. Michael George. Cor del New College d'Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (24m). RIMSKI-KORSAKOV: Concert per a clarinet i orquestra de vent. Solistes de l'URSS. Orquestra del Ministeri de Defensa de l'URSS. (7m). DUKAS: Variacions, interludi i final, sobre un tema de Rameau. Jean Hubeau, piano. (17m). DEL MILA: Quatre fantasies. Jordi Savall. Andrew Lawrence-King. Sergi Casademunt. Eunice Brandao. Lorenz Duftschmid. (16m). MACDOWELL: Lámia, poema simfònic op. 29. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Kenneth Klein. (13m). B.MARCELLO: Sonata per a flauta de bec en

sol m, op. 2. Susanne Schaffert. Hans Ludwig Hirsch. (8m). JANACEK: Capriccio per a piano (mà esquerra) i instruments de vent. Viktoria Postnikova: Solistes de l'Orquestra de París. Dir.: Guennadi Rozhdestvenski. (24m). MOZART: Missa de la Coronació, KV 317. Joan Rodgers. Elisabeth von Magnus. Josef Protschka. László Polgar. Cor Arnold Schonberg. Choralschola der Wiener Hofburgkapelle. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (26m). PONCE: Concierto del Sur. Andrés Segovia, guitarra. Orquestra Simfònica de l'Aire. Dir.: Enrique Jordá. (25m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

CIMAROSA: Concert per a dues flautes i orquestra en Sol M. A. Utagawa. D. Hunziker. Orquestra de Cambra Paul Kuentz. Dir.: P. Kuentz. (19m). FAURE: Tema i Variacions per a piano, op. 73. Paul Crossley, piano. (17m). BORODIN: Danses polovtsianes d'El príncep Igor. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel. (12m). SARASATE: Fantasia sobre Carmen, op. 25. Tedi Papavrami, violí. Christophe Larrieu, piano. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de juny de 1998 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OBC. STRAUSS: Capriccio per a sextet de corda, op. 85. TXAIKOVSKI: Sextet "Record de Florència", op. 70. Jozef Toporcer. Ana Galán, violí. Joan Miró. Miquel Serrahima, viola. Gheorge Motatu. Lluís Sedó, violoncel. (51m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 22 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

KALINNIKOV: Simfonia n. 2 en La M. Orquestra Simfònica de l'Antiga Unió Soviètica. Dir.: Evgeny Svetlanov. (38m). FCOUPERIN: Concert per a fagot, clavicèmbal i violoncel n. 7. Jesse Read. Karen Flint. Doug McNames. (16m). BLANCAFORT: Camins. Antoni Beseses, piano. (15m). BIZET: L'arlesienne, música incidental. Marcel Dossogne, recitador. Cor Kaak Gregoor. Cor i Orquestra Filharmònica de la Ràdio i Televisió Belga. Dir.: Alexander Rahbari. (55m). RHEINBERGER: Quintet amb piano, op. 114. Quartet Sonare. Horst Göbel. (32m). MARTINI: Pastoral en Do M per a dues flautes i baix continu. Massimo Mercelli. Nicola Guidetti. Orquestra de Cambra Benedetto Marcello. (4m).

13.00 GRANS INTERGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Simfonia n. 5, op. 67. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (32m). Fantasia per a piano, cor i orquestra op.

80. Maurizio Pollini, piano. Solistes vocals. Cor de l'Associació de l'Opera de l'Estat de Viena. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (19m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

ZELLER: L'ocellaire (extractes). Erika Köth. Renate Holm. Rudolf Schock. Cor Günther Arndt. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Frank Fox. (32m). GIMENEZ: El baile de Luis Alonso. Ines Rivadeneira. Teresa Berganza. Carlos Munguia. Gerardo Monreal. Ana María Fernández. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Ataúlfo Argenta. (23m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Les estacions (versió per a orquestra), op. 37b. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Neeme Järvi. (44m). MERCADANTE: Concert per a clarinet en Si b. Thomas Friedli. Orquestra de Cambra del Sudoest d'Alemanya Pforzheim. Dir.: Paul Angerer. (15m). SHAYERS: Undecided. Stephanie Grapelli. Martin Taylor. Claire Martin. (4m). LINLEY (el jove): In yonder grove, cantata. Julia Gooding, soprano. Cor i Orquestra The Parley of Instruments. Dir.: Paul Nicholson. (14m). BIZET: Simfonia en Do. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: N. Marriner. (32m). BRUCKNER: Intermezzo per a quintet de corda. Quartet Sonare. Vladimir Mendelssohn, viola. (8m). DEILIUS: Suite Noruega (The Council of the People), música incidental. Orquestra Simfònica Eslovaca, Bratislava. Dir.: John Hopkins. (25m). HOTTETERRE: Segona suite del segon llibre. Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, viola de gamma. Robert Kohnen, clavecí. (18m).

18.00 GRANS INTERPRETS

TATIANA NIKOLAEVA MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 22, KV 482. Tatiana Nikolaeva. Orquestra de Cambra de Lituània. Dir.: Saulius Sondeckis. (38m). PROKOFIEV: Pere i el llop, op. 67, transcripció lliure per a piano de Tatiana

Nikolaeva. Tatiana Nikolaeva, piano. (18m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

MASSNET: Thaïs. Méditation. Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert Von Karajan. (7m). HAYDN: Simfonia n. 7, "El migdia". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (22m). SIBELIUS: Les Oceànides, poema simfònic op. 73. Orquestra Simfònica de la ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (11m). PROKOFIEV: Simfonia n. 1, op. 25 "Clàssica". Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: André Previn. (15m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE JAZZ Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 d'abril de 1996 a l'Església de Sant Corneli de Collbató. CICLE D'ORGUE A COLLBATÓ. Obres de Johann Sebastian BACH. Josep Vicent Giner, orgue. (42m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTERPRETS

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 23 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques apare-

gudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCRIABIN: Concert per a piano i orquestra, op. 20. Vladimir Ashkenazy, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Lorin Maazel. (27m). CORRETTE: Sonata per a flauta i clavicèmbal, op. 25 n. 4 "Les amusements d'Apollon chez le roi Admète". Le Nouveau Quatuor. (13m). KORNGOLD: Of Human Bondage. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Gerhardt. (12m). BAX: Into the Twilight, poema simfònic. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Bryden Thomson. (13m). LISZT: Missa coral. Lynton Atkinson. Mark Tinkler. Christopher Royall. William Kendall. Richard Suart. Cor del St. John's College, Cambridge. Stephen Cleobury, orgue. Dir.: George Guest. (32m). GIULIANI: Quartet en La M per a mandolina, violí, viola i laüt. Edith Bauer-Slais. Günther Pichler. Anton Baierle. Vinzenz Hladky. (16m). VAUGHAN WILLIAMS: Albosc de Windsor. Cor de l'Orquestra Simfònica de Bournemouth. The Bournemouth Sinfonietta. Dir.: Norman del Mar. (18m). CLEMENTI: Simfonia n. 4. Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Simfonia n. 6, op. 68 "Pastoral". Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (41m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA SPOHR:

Simfonia n. 5, op. 102. Orquestra Filharmònica Estatal Txecoslovaca a Kosice. Dir.: Alfred Walter. (27m). DEVIENNE: Concert per a flauta n. 7 en Mi m. Alain Marion. Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Niça. Dir.: Maximiano Valdés. (18m).

GLAZUNOV: El Mar, fantasia orquestral, op. 28. Reial Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (16m). BACH: "Aria variata alla maniera italiana", BWV 989. Glenn Gould, piano. (10m). E. STRAUSS: Greeting Valse, sobre temes anglesos. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: John Georgiadis. (6m). ELGAR: "Grania i Diarmid", música incidental Op. 42. Jenny Miller, soprano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (13m). BRIXI: Concert per a orgue i orquestra n. 2 en Sol M. Alena Veselá. Orquestra de Cambra Bohuslav Martinu. Dir.: Frantisek Jilek. (20m). BRUCKNER: Te Deum laudamus, WAB 45. Pamela Curnburn. Ingeborg Danz. Christian Elsner. Franz-Josef Selig. Gächinger Kantorei Stuttgart. Bach-Collegium Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (25m). MOMPOU: Cançons i danses (1 a 6) Remèi Cortés, piano. (22m).

18.00 NOUS INTERPRETS

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

DVORAK: Simfonia n. 7, op. 70. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Lorin Maazel. (40m). WAGNER: Tannhäuser, obertura. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Georg Solti. (15m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

VAUGHAN WILLIAMS: 40 ANYS Five Tudor Portraits. Elisabeth Bainbridge, contralt. John Carol Case, baríton. Bach Choir. New Philharmonia Orchestra. Dir.: David Willcocks. (46m). Suite per a violai orquestra. Frederick Riddle, viola. Bournemouth Sinfonietta. Dir.: Norman del Mar. (26m). Benedicite. Heather Harper, soprano. Bach Choir. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: David Willcocks. (14m). Lord, Thou hast been our Refuge. The Finzi Singers. Harry Bicket, orgue. Dir.: Paul Spicer. (10m). 22.00 agenda musical

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de setembre de 1997 a la Basílica de Montserrat. CONCERTS D'ESTIU. ROMANCES SEFARDITES: Melodies anònimes i Textos dels segles XIII-XVI. Ensemble Eccentus de Viena. (52m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 24 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 LOBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

XOSTAKOVITX: Simfonia n. 7, op. 60 "Leningrad". Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bernard Haitink. (80m). CHOPIN: 3 nocturns per a piano, op. 9. Vladímir Ashkenazy, piano. (17m). MOZART: "A Berenice e Volgeso sposi" - "Sol nascente in questo giorno", recitatiu i ària KV 70. Lucia Popp. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (11m). FASCH: Quartet en re m. Camerata Cölln. (8m). RODRIGO: Concert serenata per a arpa i orquestra. Catherine Michel, arpa. Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (24m). MANZONI: Masse: Homenatge a Edgar Varèse. Mau-

rizio Pollini, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (20m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Concert per a piano i orquestra n. 5, op. 73 "Emperador". Maurizio Pollini. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (39m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

FARINA: Capriccio stravagante. Ricercar Consort. (18m). MARENZIO: Se quel dolor, madrigals del 6è llibre. Ensemble Clement Janequin. (23m). DANSES POPULARS ANGELES. John Playford's English Dancing Master, 1651. The Broadside Band. (15m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BORODIN: Simfonia n. 2 "E-pica". Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'Estat de l'URSS. Dir.: Evgueni Svetlanov. (31m). ENESCO: Deset per a instruments de vent, op. 14. Orquestra de Cambra de Lausanne. Dir.: Lawrence Foster. (24m). LECCE: Concert per a mandolina, corda i clavecí en Sol M. Ugo Orlandi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (12m). RODGERS: Where or When (tema jazzistic). Arnett Cobb i el seu Octet. (5m). BIZET: La Jolie Fille de Perth. (Diverses àries i fragments). June Anderson. Alfredo Kraus. Margarita Zimmermann. Cor de Ràdio França. Nouvel Orchestre Philharmonique. Dir.: Georges Prêtre. (25m). GALUPPI: Concerto a Quattro en Si b M. Quartet Aglàia. (9m). BERNSTEIN: I Hate Music (Detesto la música). Roberta Alexander, soprano. Tan Crone, piano. (6m). SCHUBERT: Trio amb piano op. 100, D 929. Gerhard Oppitz, piano. Dmitry Sitkovetsky, violí. David Geringas, violoncel. (47m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

WEBER: Quintet per a clarineta i corda, op. 34. Guy Dan-

gain. Trio de corda de París. (23m). HAYDN: Concert per a violoncel Hob. VIIb:1. Anner Bylsma. Orquestra Tafelmusik. Dir.: Jean Lamon. (23m). GLUCK: Orfeu i Eurídice. (Dues àries de l'òpera). Janet Baker, mezzosoprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de juliol de 1997 al Teatre Adrià Gual de Barcelona. FESTIVAL D'ESTIU GREC 97. ÒPERES DE CAMBRA. VALLS: Cal 33-33 o el bon samarità. MESTRES QUADRENY: Acció musical I per a Joan Miró, Júlia Arnó, soprano. Emili Rosés, tenor. Ignasi Campà, baix. Anna Riccì, mezzosoprano. Biel Mesquida, recitador. Ester Gómez, Carme Olivella, Esther Vela i Eulàlia Vela, piano. Grup Instrumental Vol ad Libitum. Dir.: Jordi Rossinyol. (57m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

Emès el dilluns.

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 25 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. In-

clou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Athalia, música d'escena op. 74. Danielle Borst. Brigitte Desnoues. Carolyn Watkinson. Jean-Marc Avocat. Souad Nattech. Cors de Lió. Orquestra Filharmonia de Lorraine. Dir.: Bernard Tetu. (61m). MARAIS: La Reveuse, IV.84 (Quart llibre de peces de viola). Jordi Savall, baix de viola. Ton Koopman, clavecí. Hopkinson Smith, guitarra barroca. (9m). LEKEU: Fantasia sobre temes populars angevins. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomee. (13m). BAX: The Tale the Pine-Trees Knew (El conte que saben els pins), poema simfònic. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Bryden Thomson. (17m). BRIXI: Missa íntegra, Nov. I/46. Ibolya Verebics. Christel Borchers. Scot Weir. Joachim Gebhardt. Cor mixt Kühn. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Helmuth Rilling. (29m). SCHUBERT: Quartet per a flauta, guitarra, viola i violoncel. Clive Conway. Gerald Garcia. Paul Silverthorne. Charles Tunnell. (32m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Egmont, música per a la tragèdia de Goethe, op. 84. Ruth Ziesak, soprano. Ulrich Tukur, recitador. Orquestra Filharmònica d'Hamburg. Dir.: Gerd Albrecht. (45m). Les Ruïnes d'Atenes, obertura op. 113. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (5m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

CASABLANCAS: Cinc moviments de Freaks. (Suite de la música incidental per a l'escena). Conjunt instrumental. Dir.: Benet Casablanças. (19m). TOLDRÀ: Quartet de corda en do m. "Per l'Art".

(Versió per a orquestra de corda). Orquestra de Cambra de l'Empordà. Dir.: Carles Coll i Costa. (25m). RAVEL: La Valse, transcripció per a dos pianos. M. Lourdes i Lluís Pérez Molina. (11m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Concert enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de juliol de 1997 a l'Abadia de Sant Martí de Riells. L'ESPLENDOR DELS METALLS. Obres de SUSATO, FRANK, PEZEL, HANDEL, PURCELL, GERSHWIN i SCHÖNBERG, entre d'altres. Spontaneous Brass de Lugano. (46m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Emès el dimarts.

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 26 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

LLUNELL: Alexandre. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Josep M. Bernat. (5m). DANSES TRADICIONALS CATALANES: La Gala de Campdevànol. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (6m). MORALEDA: Tirant lo Blanc, poema cavalleresc per a cobla. Cobla Montgrins. (15m). BERNAT: Suite n. 1. Robert Armengol, percussió. Cobles Mediterrània i Sabadell. Dir.: Jesús Ventura i Barnet. (15m). SERRA: Remenbrança. Cobla La Principal d'Amsterdam. (4m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

GALUPPI: La caduta di Adamo, Oratori. M. Zampieri. E. Palacio. S. Rigacci. M. Schmiege. I Solisti Veneti. Dir.: C. Scimone. (98m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

Emès el dimecres.

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 27 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

BRITTEN: Hymn to St. Peter, op. 56 a. Andrew Lumsden, orgue. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (6m). FASCH: Missa (brevis) en Re M. Andrea Ihle, soprano. Elisabeth Wilke, contralt. Reinhart Ginzel, tenor. Olaf Bär, baix. Hallenser Madrigalisten. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (15m). B.MARCELLO: Salm XVII. Roberto Balconi, Guy de Mey, Klaus Mertens. Membres de la Capella Savaria. (48m). HÁNDEL: "O come, let us sing unto the Lord", anthem n. 8. (Salm 95). Patrizia Kwell, soprano. James Bowman, contratenor. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (30m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONT-SERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

HALEVY: La Juive, òpera en cinc actes. Julia Varady. Josep Carreras. June Anderson. Dalmau Gonzalez. Ferruccio Furlanetto. Ambrosian Opera Chorus. Philharmonia Orchestra. Dir.: Antonio de Almeida. (183m).

20.30 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.30 AGENDA MUSICAL

22.35 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

24.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 28 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Simfonia n. 3, op. 10. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Witold Rowicki. (35m). DURANTE: "Alme, voi che provaste" i "Amor, Metilde è morta", dos duets de cambra. Judith Nelson, soprano. René Jacobs, contra-tenor. Concerto Vocale. (12m). CERVELLÓ: Sonata in cinque tempi. Angel Jesús García, violí. (16m). DELIBES: Suite del ballet Sílvia. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (16m). PAISIELLO: Concert per a mandolina, corda i clavecí en Do M. Ugo Orlandi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (14m). BACH: "Ich glaube, lieber Herr, hilf meinem Unglauben!" (Crec! Ajudeu la meua manca de fe!), cantata BWV 109. Marcus Klein. Michael Stumpf. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Max van Eg-

mond. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (25m). SUK: Serenata per a corda, op. 6. Camerata Berna. Dir.: Thomas Füre. (26m). A.REJCHA: 18 variacions i una Fantasia sobre "Se vuol Ballare" de Les Noces de Figaro, per a flauta, violí violoncel, op. 51. Jean-Pierre Rampal. Issac Stern. Mstislav Rostropovitch. (17m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN "El Rei Esteve", música d'escena, Op. 117. Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michel Tilson Thomas. (24m). Simfonia n. 7, op. 92. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (38m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

KORNGOLD: Simfonia op. 40. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (53m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GALUPPI: Magnificat en Sol M per a soprano, cor i orquestra. Ana Maria Miranda. Cor de Cambra de Berna. Orquestra de Cambra del sud-oest d'Alemanya. Dir.: J.E. Dähler. (22m). DOPPLER: Cançó d'amor, tema variat per a flauta i piano, op. 20. Per Oien. Geir Henning Braaten. (10m). MENDELSSOHN: Simfonia n. 1, op. 11. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bernard Haitink. (27m). J.(II). STRAUSS: Waldmeister, obertura. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (9m). DUFAY: Alma Redemptoris Mater, motet. Andrés Soós. Agnès Dobozay. János Mezei. Schola Hungarica. Dir.: László Dobozay. (3m). HENSELT: Concert per a piano i orquestra op. 16. Mar Hamelin. Orquestra Simfònica Escocesa de la BBC. Dir.: Martyn Brabbins. (30m). CAMBINI: Simfonia concertant per a flauta, dos violins i orquestra, en Re M. Franco Redondi. Orquestra de Cambra de Milà. Dir.: Paolo Vaglieri. (16m). BRAHMS: Simfonia n. 2, op.

73. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (40m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SIBELIUS: Pellées i Melisanda, suite op. 46. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (30m). SCHUMANN: Escenes del bosc, op. 82. Christopher Czaja Sager, piano. (23m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de juny de 1998 al Versus Teatre de Barcelona dins la programació del Festival d'Estiu Grec 98. FERRANSOR: EOBRA PER A PIANOFORTE. Josep Maria Roger, fortepiano. (56m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 29 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques apare-

gudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

STRAVINSKI: La consagració de la primavera. Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín. Dir.: Vladímir Ashkenazy. (34m). FALLA: Serenata per a piano i serenata andalúza. Maria Rosa Bodini. (9m). HANDEL: Concerto grosso op. 3 n. 4b. Concertus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (10m). FRANCK: El caçador maleït, poema simfònic. Orquestra de Filadèlfia. Dir.: Riccardo Muti. (16m). BEETHOVEN: Cantata pel nomenament de Leopold II. Nadine Denize. James Doing. Robert Gierlach. Cors i Orquestra Philharmonia Nacional de Cracòvia. Dir.: Jean-Paul Penin. (25m). PAGANINI: Concert per a violí n. 1, op. 6. Yehudi Menuhin. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Alberto Erede. (33m). MOZART: Simfonia en Re M, "La boda campestre". K.H. Schickhaus, saltiri. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (18m). SATIE: Fragments en forma de pera. Wyneke Jordani i Leo van Doeselaar, duo de pianos. (15m).

13.00 GRANS INTERGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Simfonia n. 8, op. 93. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (24m). La Victòria de Wellington, op. 91. Octophoros. Dir.: Paul Dombrecht. (14m). Fidelio, obertura op. 72 b. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (6m). Zur Namensfeier, obertura op. 115. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (7m). La consagració de la llar, obertura op. 124. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (10m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

FREED/GERB BROWN: Singin' in the rain, musical. (Selecció) Gene Kelly, Donald O'Connor, Debbie Reynolds. (22m). CHAPÍ: El tabor de granaderos. Teresa Berganza. Toñy Rosado. Carlos S. Luque. Rafael Campos. Cor Cantors de Madrid. Orques-

tra Sinfònica. Dir.: Ataúlfo Argentina. (27m)

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

FASCH: Obertura (suite) en re m. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (34). MOODY: Suite en l'estil francès, per a harmònica i arpa (1979). Tommy Reilly. Skaila Kanga. (16m). LEKEU: Introducció simfònica als "Burgraves" Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomée. (21m). R. STRAUSS: Música de festa de la ciutat de Viena. The London Brass Virtuosi. Dir.: David Honeyball. (12m). CARISSIMI: Història de Jefe, oratori a 6. Cantus Cölln. Dir.: Konrad Junghänel. (24m). DEBUSSY: En blanc et noir, per a dos pianos. Claude Helffer. Haakon Austbø. (15m). C. Ph. E. BACH: Simfonia per a 2 violins i baix continu, H. 585. Les Adieux. (9m). SAUGUET: Les Forains, ballet. Orquestra dels Concerts Lamoureux. Dir.: Henri Sauguet. (27m).

18.00 GRANS INTERPRETS

TATIANA NIKOLAEVA RIMSKI-KORSAKOV: Concert per a piano i orquestra, op. 30. Enregistrament fet per Ràdio França. Tatiana Nikolaieva, piano. Nouvel Orchestre Philharmonique. Dir.: Sergiu Comissiona. (17m). BACH: L'art de la fuga, BWV 1080 (Contrapunctus I a IX). Tatiana Nikolaieva, piano. (37m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

GROFÉ: Suite del Gran Cañón. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (37m). LISZT: Fantasia sobre temes populars hongaresos. Jorge Bolet, piano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Ivan Fischer. (16m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 de juliol de 1998 a la sala "Paper de Música" de Capellades. CONCERT D'ESTIU. FRESCOBALDI: Toccata. BRAHMS: Sonata en mi m, op. 38. SCHUMANN: Cinc peces d'estil folklòric, op. 102. FAURÉ: Elegia, op. 24. Papillon, op. 77. CASSADO: Requiebros (dedicada a Pau Casals). Georgina Baird-Smith, violoncel. Mariela Konstantinova, piano. (64m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTERPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 30 DE SETEMBRE DE 1998

07.00 LOBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

WEBER: Missa solemnis, "Missa del caçador". Solistes, cors i orquestra de Saint Michel de Munic. Dir.: Ernest Ehret. (45m). G. SAMMARTINI: Concert per a flauta de bec en Fa M. Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (12m). DUKAS: La plainte, au loin, du faune. Jean Hubeau, piano. (5m). J. V. SAMMITZ: Simfonia en Sol. Orquestra de Cambra Janacek d'Ostrava. Dir.: Zdenek Dejmek. (7m). GERHARD: Alegrias, suite. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (13m). DAR-

COMIZHSKI: Serenates de Sant Petersburg. Cor de la Ràdio i Televisió de Leningrad. Dir.: Grigory Sandler. (24m). TELEMANN: Suite per a flauta de bec i corda en la m. László Czidra. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (31m). BACARISSE: Concertino per a guitarra i orquestra, op. 72. Narciso Yepes, guitarra. Orquestra Filharmònica d'Espanya. Dir.: R. Frühbeck de Burgos. (23m).

13.00 GRANS INTERGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE BEETHOVEN Simfonia n. 9, op. 125. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (60m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

STENHAMMAR: Serenata op. 31. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: N. Järvi. (44m). LISZT: Il·lustracions de l'òpera L'Africana, S 415. Leslie Howard, piano. (19m). LOEILLET: Concert per a flauta i orquestra en Re M. Jean-Pierre Rampal. Orquestra Antiqua Musica. Dir.: Jacques Roussel. (9m). BAX: Nymphet, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (18m). M. HAYDN: Quartet de corda, P 116. Quartet Sonare de Frankfurt. (11m). A. SCARLATTI: Simfonia de concerto grosso n. 5. William Bennett. Lenore Smith. I Musici. (8m). VILLA-LOBOS: Quatre cançons de "La Selva de l'Amazones" (instrumentació d'Alfred Heller). Membres de la Societat de Cambra Villa-Lobos. (12m). BEETHOVEN: Cantata sobre la mort de Joseph II. Nadine Denize. James Doing. Robert Gierlach. Cors i Orquestra Philharmonia Nacional de Cracòvia. Dir.: Jean-Paul Penin. (37m).

18.00 NOUS INTERPRETS

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

LISZT: Consolació n. 3. Vladímir Horowitz, piano. (4m). HAYDN: Simfonia n. 8, "La tarda". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (18m).

SAINT-SAENS: El Carnaval dels animals. Ensemble Musique Oblique. (24m). D. SCARLATTI: D.: Sonata, K 104. Virginia Black, clavecí. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

VAUGHAN WILLIAMS: 40 ANYS Una simfonia londinenca. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (44m). 5 Variacions de "Dives and Lazarus". The Jacques Orchestra. Dir.: David Willcocks. (11m). Simfonia Pastoral. Margaret Price. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Adrian Boult. (34m). English Folk Song Suite. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (10m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 23 de maig de 1997 al Teatre La Faràndula de Sabadell. MOZART: L'empresari, obertura, KV 486. HOMS: Variacions sobre un tema popular català. STRAVINSKI: Pulcinella, suite. SCHUMANN: Simfonia n. 2 en Do M, op. 61. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. (83m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTERGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 1 D'OCTUBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novel·tats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Concert per a oboè i orquestra, Hob. VIIg: C1. Lajos Lencses. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Neville Marriner. (22m). IRELAND: Vexilla Regis, per a cor, trompetes, trombons i solistes vocals. Solistes vocals. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (12m). LLOBET: Quatre cançons populars catalanes. José Miguel Moreno, guitarra. (9m). MASSENET: Le Cid, música de ballet. Orquestra Simfònica de la Ràdio Txeca a Bratislava. Dir.: Keith Clark. (19m). A.MARCELLO: Concert per a oboè n. 5 "La Cetra". Heinz Holliger. Louise Pellerin. Camerata Bern. Dir.: Thomas Furi. (7m). C.SCHUMANN: Variacions sobre un tema de Robert Schumann, op. 20. Konstanze Eickhorst, piano. (11m). COWEN: Simfonia n. 3, "Escandinava". Orquestra Filharmònica Estatal a Kosice. Dir.: Adrian Leaper. (39m). BOCCHERINI: Trio per a dos violins i violoncel, op. 34 n. 2, G 102. La Real Cámara. (20m). LISZT: Tres sonets de Petrarca, lieder. Bruce Brewer, tenor. François-Joël Thiollier, piano. (20m).

13.00 GRANS INTERGRALS

14.00 MÚSICA ANTIGA

MANUSCRIT DEL REI: Cançons de "troubadors" i trobadors. Ensemble Perceval. (23m). DANSES DE LA CORT DELS DUCS DE BURGONYA. Conjunt vocal i instrumental La Maurache. (31m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

KABALEVSKI: Suite de Romeo i Julieta, op. 55. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (35m). EBENDA: Simfonia en Do M. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan

Warchal. (10m). ROUSSEL: Rustiques, op. 5. Jean Bogue, piano. (14m). JACQUET DE LA GUERRE: "Jacob et Rachel", cantata n. 3. Sophie Boulon, soprano. Brigitte Haudebourg, clavecí. Françoise Bloch, viola de gamba. Dir.: Guy Robert (tiorba). (13m). WEBER: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: W. Sawallisch. (18m). J.Ch.BACH: Gran obertura (simfonia) per a doble orquestra, op. 18 n. 1. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Pinchas Zukerman. (13m). GINASTERA: Danzas argentinas, op. 2. Suzanne Husson, piano. (8m). BRUCH: Concert per a clarinet i viola op. 88. Thea King. Nobuko Imai. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (20m). DELALLANDE: Confitebor Tibi Domine, S 56. Solistes vocals. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (26m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

HONEGGER: Simfonia n. 2 "Per a corda". Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Charles Dutoit. (26m). VIVALDI: Concert per a flauta de bec contralt, corda i baix continu, RV 428 "Il gardellino". Dan Laurin. Bach Collegium Japan. (10m). VERDI: Don Carlo, ballet de la Reina (Acte III). Orquestra del Teatre Alla Scala. Dir.: Claudio Abbado. (16m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Concert enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de març de 1997 al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. HOMENATGE A XAVIER JOAQUIN. Obres de CAGE, MÜSSER, LEVITTAN, CORTIEAUX, SAMUELS/FRIEDMANN i

Warchal. (10m). ROUSSEL: Rustiques, op. 5. Jean Bogue, piano. (14m). JACQUET DE LA GUERRE: "Jacob et Rachel", cantata n. 3. Sophie Boulon, soprano. Brigitte Haudebourg, clavecí. Françoise Bloch, viola de gamba. Dir.: Guy Robert (tiorba). (13m). WEBER: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: W. Sawallisch. (18m). J.Ch.BACH: Gran obertura (simfonia) per a doble orquestra, op. 18 n. 1. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Pinchas Zukerman. (13m). GINASTERA: Danzas argentinas, op. 2. Suzanne Husson, piano. (8m). BRUCH: Concert per a clarinet i viola op. 88. Thea King. Nobuko Imai. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (20m). DELALLANDE: Confitebor Tibi Domine, S 56. Solistes vocals. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (26m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTERGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 2 D'OCTUBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novel·tats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

PROKOFIEV: Simfonia n. 2, op. 40. Orquestra Nacional de França. Dir.: Mstislav Rostropovich. (38m). RESPIGHI: Il Tramonto. Carol Madalin, mezzosoprano. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Alfredo Bonavera. (17m). CRUSSELL: Introducció i variacions sobre una melodia sueca, op. 12. Thea King, clarinet. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (10m). CHOPIN: Les Sílides, suite de ballet (orquestració de Roy Douglas). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinz Fricke. (29m). HOTTETERRE: La Noce Champêtre per a fagot, clavicèmbal i violoncel. Jesse Read. Karen Flint. Doug McNames. (6m). MOMPOU: Bequerianas. Carmen Bustamante, soprano. Carlos Cebro, piano. (16m). HAYDN: La Creació, oratori per a solistes, cor i orquestra. Hob.XI:2. Enregistrament públic

(Tercera part). Judith Blegen. Thomas Moser. Kurt Moll. Lucia Popp. Kurt Ollman. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Leonard Bernstein. (33m). CHAVEZ: Simfonia d'Antígona. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Eduardo Mata. (11m).

13.00 GRANS INTEGRALS

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

MILÀ: Tirant Lo Blanc, ballet op. 50. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Brian Wright. (47m). VERDI: "Ciel! Mio padre!", duet d'Aida. Ilona Tokody, soprano. Joan Pons, baríton. Orquestra de l'Òpera Hongaresa. Dir.: Ervin Lukács. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'EOIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'EOIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de maig de 1997 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. PRESENTACIÓ DE L'ORQUESTRA VIRTUÈLIA SINFONIETTA. PURCELL: Suite "Abdelazer". BACH. Concert per a violí i orquestra n. 2, en Mi M. PERGOLESI: Stabat Mater. Oriol Alguero, violí. Anna Moreno-Lasalle, soprano. Marisa Martins, mezzosoprano. Jordi Reguant, clavicèmbal. Orquestra Virtuèlia Sinfonietta. Dir.: Francesc Llongueres. (71m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 3 D'OCTUBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

MORALEDA: Retaule Matorquí, glosa per a cobla i timbals. Cobla Els Montgrins. (11m). LLOANSÍ: Fantasia lírica. Cobles Mediterrània i Sant Jordi. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (11m). VICENS: El cant del batre, sardana. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Josep Cassú. (11m). TOSI: Messidor 89, peça per a cobla i banda magnètica. Cobla Mediterrània. (13m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'EOIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'EOIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

HEROLD: La Fille mal gardée, ballet. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: John Lanchbery. (94m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès del dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 4 D'OCTUBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

MOZART: Missa longa, KV 262. Mechthild Bach. Clau-dia Schubert. Christoph Prégardien. Franz-Josef Selig. Kölner Kammerchor. Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (30m). ECOUPÉRIN: Magnificat anima mea. Motet. Jill Feldman i Isabelle Poulenard, sopranos. Gregory Reinhart, baríton. Jaap Ter Linden, baix de viola. Davitt Moroney, orgue. (13m). STRAVINSKI: Pater Noster. Ave Maria. Cor de la Ràdio Televisió de Belgrad. Dir.: Boriyoje Simic. (3m). GESUALDO: Tres motets Solistes instrumentals. Cor Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (13m). DVORAK: Salm 149, op. 79. Bambini di Praga. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica

Txeca. Dir.: Jiri Belohlávek. (10m). KODALY: Missa brevis per a solistes, cor i orgue. Jason James. James Gilchrist. Stephen Rice. Stephen Layton, orgue. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (28m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONT-SERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

ZANDONAI: I Cavalieri di Ekebù, drama líric en quatre actes. Fiorenza Cossotto. Lando Bartolini. Gina Longobardo Fiordaliso. Mario Luperi. Cor i Orquestra Simfònica de la RTV Italiana de Milà. Dir.: Gianandrea Gavazzeni. (115m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré. 22.10 agenda musical

22.15 CONCERT IMAGINARI GUIÓ I SELECCIÓ: ÀLEX ROBLES.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

4.00 CAPSA DE MÚSICA

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Carraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

BARCELONA (BARCELONES)

3 SETEMBRE	20,30 h	Fundació Miró	Open Paper Tree. Michel Doneda, saxo soprano. Paul Rogers, contrabaix. Lê Quan Ninh, bateria i percussió. (Nits de Música).
10 SETEMBRE	20,30 h	Fundació Miró	Alfonso Vilallonga, veu, piano i acordió. Federico Lechner, teclats i melòdica. Carlos Ibáñez, contrabaix. (Nits de Música).
23 SETEMBRE	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Coral Carmina (dir.: M. Ríos). Anna Cors, soprano. Anna Feu, soprano. Francesc Garrigosa, tenor. Tenor i baix per determinar. Dir.: Andrew Parrott. Mozart. (Festival Mozart).
24 SETEMBRE	19 h	Auditori Winterthur	Ángel Jesús García, violí. Gheorghe Motatu, violoncel. Albert Atenelle, piano. Mozart. (Festival Mozart).
25 SETEMBRE	20 h	Auditori Winterthur	Salvador Martínez, flauta. Disa English, oboè. Dolors Chiralt, oboè. Larry Passin, clarinet. Josep Fuster, clarinet. Silvia Coricelli, fagot. Salvador Alberola, fagot. David B. Thompson, trompa. Dietrich Hemann, trompa. Reicha, Danzi, Rosetti. Mozart. (Festival Mozart).
26 SETEMBRE	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Won Kim, piano. Ángel Jesús García, violí. Ashan Pillai, viola. Dir.: Andrew Parrott. Mozart. (Festival Mozart).
27 SETEMBRE	19 h	Auditori Winterthur	Quartet Artemis. Rosario Hernández, violí. Ana Galán, violí. Susanne Magnusson, viola. Núria Calvo, violoncel. Mozart. (Festival Mozart).
28 SETEMBRE	20 h	Auditori Winterthur	Quartet Gaudí. Jozef Toporec, violí. Jindrich Bardon, violí. Joan Miró, viola. Gheorghe Motatu, violoncel. Mozart. (Festival Mozart).
29 SETEMBRE	20,30 h	Auditori Winterthur	Ofelia Sala, soprano. Uta Buchheister, mezzosoprano. Daniel Kirch, tenor. Alfred Reiter, baríton. Wolfram Rieger, piano i direcció. Schubert, Jenner, Brahms, Rossini. (Schubertiada a l'illa).
30 SETEMBRE	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Magdalena Barrera, arpa. Flauta per determinar. Dir.: Andrew Parrott. Mozart. (Festival Mozart).
3 OCTUBRE	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Daniel Ligorio, piano. Disa English, oboè. Larry Passin, clarinet. David B. Thompson, trompa. Silvia Coricelli, fagot. Dir.: Andrew Parrott. Mozart. (Festival Mozart).

CAPELLADES (ANOIA)

3 OCTUBRE	21 h	Paper de Música	Sturm-Bergk Quartett & Shoko Kuroe, finalistes del VIII Concurs Paper de Música de Capellades. Mozart, Boccherini, Dvórák.
------------------	-------------	-----------------	--

El so i les seves múltiples correspondències

A l'obra de Messiaen s'uneixen el so exuberant i les construccions intel·lectuals amb l'espiritualitat cristiana. L'estudi exhaustiu del cant dels ocells (catalogà el ritme i la melodia de milers de cants d'aus que després utilitzà en les seves creacions), l'estructura de roques i minerals i les constel·lacions d'estels i la seva organització a l'espai també van ser temes d'estudi que Messiaen transformà després en materials compositius. Incansable col·leccionista d'idees i objectes sonors, els punts de contacte entre color i so van ser molt més que una analogia en les seves produccions.

El camí cap a l'espiritualitat

La profunda disposició religiosa de la música de Messiaen és, segurament, un dels aspectes del seu art que més reflecteixen la seva personalitat. Va ocupar molt temps el càrrec d'organista de l'església de la Santíssima Trinitat de París, motiu pel qual una part fonamental de la seva obra va ser composta per a orgue i cor, sobre textos i temàtiques cristianes. Pertany a l'Església per les seves obres per a orgue, però no es preocupa d'integrar-les al servei del culte. No hi ha pràcticament música religiosa funcional en la seva obra, sinó música d'inspiració religiosa que prescindeix de tota cerimònia.

Des del 1975 fins al 1983 va treballar en la seva única òpera, *Sant Francesc d'Assís*, en què retrata el camí del màrtir fins a la santedat en vuit quadres. La riquesa única del so, les enormes dimensions (solistes, cor, ones Martinot i orquestra de més de 110 instruments) i la durada fan d'aquesta composició una obra mestra. Les mateixes raons –l'efectiu instrumental i la grandiositat– la transformen en un

Olivier Messiaen a l'Òpera de París (Palais Garnier), l'any 1983, davant les partitures dels vuit quadres de *Sant Francesc d'Assís*

compte pendent en més d'una temporada lírica.

La fi dels temps

La més cèlebre i més vegades interpretada obra de cambra del segle XX és el *Quartet per a la fi dels temps*, per a violí, violoncel, clarinet i piano. D'altra banda, aquesta és la seva única obra de cambra. La dada que la transforma en una peça singular és que va ser composta al camp de concentració de Görlitz l'hivern del 1940-41. Allà va ser estrenada pel mateix compositor i altres presos francesos amb instruments en males condicions. La interpretació va ser seguida per un auditori de més de 5.000 oients "amb una atenció i entesa que mai més no vaig tornar a experimentar a la meua vida", segons les seves paraules. En resposta a

l'horror que l'envoltava i en una situació personal desesperant, Messiaen refusà retratar la fi del món amb visions horribles de l'apocalipsi, sinó que la transformà en un anhel de llibertat, bellesa, consol i esplendor. El leitmotiv de la fi dels temps i la Jerusalem celestial –a la qual es refereix el títol de les exposicions– van estar permanentment presents en les seves obres.

Olivier Messiaen va morir el 1992 envoltat del reconeixement i d'una aura de "compositor excèntric", que també van arribar a titllar de "sulfurós". L'epitafi que acompanya la seva tomba a Peticher-Saint Theoffréy és una citació presa de l'obra *Ha-rawai* per a soprano i piano del 1945 i que sintetitza les fonts d'inspiració del seu art: "*Tous les oiseaux des étoiles*" (Tots els ocells dels estels).

L'Aula de Música Moderna i Jazz celebra el 20è aniversari

Enguany se celebren els 20 anys de la creació de l'Aula de Música Moderna i Jazz, centre que en el seu moment va ser pioner tant a l'Estat espanyol com a la resta d'Europa i que actualment està adscrit al Conservatori del Liceu.

Durant el curs que ara comença, la celebració se centrarà entorn de dos objectius principals: la commemoració de l'aniversari en si i continuar el camí de consolidació dels estudis de música moderna com a part del sistema educatiu amb les mateixes condicions i avantatges que la resta de disciplines. Les diverses

activitats i concerts de celebració, ja enclausats al Grec'98, continuen durant les Festes de la Mercè i fins al maig vinent. Com a colofó, s'està projectant organitzar un gran concert, emmarcat al Grec'99, amb músics professionals vinculats a l'Aula i amb la col·laboració d'un músic internacional, que podria ser Paul McCartney, Michael Camilo, Gary Burton o Chick Corea.

Un breu repàs biogràfic d'aquest centre reviu aquests vint anys de feina ascendent i positiva vers els aspectes que embolcallen el món de la música moderna.

per RRM

L'Aula de Música va néixer l'any 1978 com a departament de música moderna del Centre d'Estudis Musicals de Barcelona que dirigia Àngel Soler. L'Aula començava així el seu camí de la mà d'Enric Herrera, Antonio Peral i Arthur Bernstein, essent la primera escola d'aquest tipus a tot l'Estat espanyol i la primera alternativa seriosa als estudis de música clàssica dels conservatoris. Herrera, Peral i Bernstein van aplicar com a model d'ensenyament el sistema del Berklee College of Music de Boston, centre on es van formar, i van completar el planter de professors amb Manel Camp, Gabriel Rosales, Rafael Escoté, Ricard Roda, Pedrito Díaz, Àngel Pereira, Lluís Vidal i Rafael de la Vega.

L'any 1980 es crea la Big Band de l'Aula, que dirigeix Antonio Peral, i s'organitza el primer cicle de concerts, al qual participen, entre d'altres, Tete Montoliu, La Salsa de Pedrito Díaz i la Fania All Stars. També

cal destacar aquell any la visita i la *master class* que va oferir el trompetista Dizzy Gillespie. L'any següent l'Aula es desvincula del Centre d'Estudis Musicals de Barcelona i es trasllada a la seva seu actual, una antiga escola del carrer de Montornès, a Valldaroca. Equipada amb la infraestructura necessària i amb més de tres-cents alumnes matriculats s'inicia una nova etapa. D'altra banda, la Big Band actua amb Chick Corea i Gary Burton al Palau de Congressos de Barcelona, al cicle Jazz a la Tardor, i es presenta al Palau de la Música Catalana amb Tete Montoliu i Núria Feliu. També es posa en marxa un segon cicle de concerts, a la mateixa sala d'actes del centre, en el qual participen, entre d'altres, Carles Benavent, Joan Albert Amargós i un altre cop Tete Montoliu.

L'any 1982 es contracten nous professors procedents dels Estats Units, la Big Band continua el seu periple ascendent —amb actuacions, entre d'altres, al Festival de Jazz de Sant Sebastià—, i el trompetista Clark Terry i els seus músics imparteixen una sè-

rie de *master classes*. El 1983 s'arribava al màxim d'alumnes matriculats fins ara, quatre-cents, i es crea l'Aula de Sant Sebastià, i l'any següent la de Madrid. Aquest mateix any el programa d'estudis és reconegut pel Berklee College of Music i els cinc primers nivells de l'Aula són convalidats com a equivalents als dos primers del Berklee. També el 1984, l'escola és reconeguda com a centre de formació professional per la Generalitat de Catalunya. El 1985 el centre organitza el primer Seminari de Música Sintetitzada i el seminari Berklee in Barcelona, amb Gary Burton al capdavant. En aquesta època els alumnes de l'Aula van canviant, atès que s'hi matriculen menys professionals i més gent jove que comença de zero. Això obligarà a replantejar el programa educatiu per tal d'adequar-lo a la nova situació. L'any 1986 es crea el Departament de Música Sintetitzada i la Big Band deixa de ser una formació professional per esdevenir una formació de treball per als alumnes dels nivells superiors. També es crea l'Aula

Jove, un programa d'estudis propi i específic per als alumnes entre 6 i 14 anys.

Gairebé deu anys després de la seva creació, l'Aula esdevingué un centre conegut i reconegut més enllà de les fronteres espanyoles i van ser moltes (i encara ho són) les escoles que utilitzen els seus programes d'estudi i els mètodes d'ensenyament, analitzats i aprovats en el seu moment per una comissió que formaren Carles Guinovart, Xavier Bonastre i Albert Argudo. Seminaris i cursets organitzats per l'Aula continuen a altres indrets de l'Estat i l'any 1987 va ser autoritzada a atorgar el Diploma en Música Moderna de l'Institut Català de Noves Professions (INCANOP). En el terreny empresarial, al final d'aquell any es dissol la societat anònima que comandava l'Aula i es constitueix la Fundació Aula de Música. Si bé l'aspecte pedagògic funciona en línia ascendent, que s'amplia amb beques per anar a Boston, amb nous cursos especialitzats i en connexió amb el món professional, i la creació del Centre d'Informàtica Musical, l'aspecte empresarial entra en crisi. Així, l'any 1989 es planteja el tancament del centre per manca d'ajuts econòmics. Suspensa la seva activitat durant sis mesos i després d'una eficaç campanya de sensibilització als

mitjans de comunicació, l'Aula aconsegueix reprendre les seves activitats gràcies a diferents iniciatives privades.

Una nova etapa s'obria l'any 1992 en incorporar-se la Fundació Aula de Música a l'estructura del Conservatori del Liceu i satisfent així dues necessitats. D'un cantó, el desig del Conservatori de comptar amb un Departament de Música Moderna i, de l'altra, el desig de l'Aula de comptar amb el suport d'una institució musical oficial i de prestigi més que reconegut. D'altra banda, l'Aula continua la seva relació cada vegada més estreta amb el Berklee College of Music de Boston i participa en l'aleshores projecte —avui realitat— del centre Liverpool Institute for Performing Arts (LIPA), que dirigeix Paul McCartney.

Des d'aleshores l'Aula portà a terme la darrera i més important reforma del seu programa d'estudis, atesa la constant evolució de les necessitats de la mateixa professió i, per tant, de les necessitats de l'alumnat, amb la creació de noves assignatures. També el conveni amb el Berklee College es consolida i permet als alumnes de l'Aula fer el primer cicle a Barcelona i continuar l'especialitat a Boston. Personatges de gran relleu en el món de la música moderna i el jazz, nacionals i internacionals,

continuen impartint classes magistrals i col·laborant amb l'escola, com tampoc no resulta gens difícil trobar exalumnes de l'Aula a la majoria dels grups de música de *pop*, *rock*, *jazz*, etc. de més èxit avui dia. També cal destacar que un dels professors, Thomas Lorenzo, va guanyar el 1996 el premi a la millor composició internacional de rock contemporani, que va convocar el LIPA, amb l'obra *The Immigrant*. El jurat era format per Paul McCartney, Elvis Costello i George Martin.

L'Aula ha desenvolupat també una important tasca editorial pel que fa a l'edició de llibres i mètodes d'ensenyament de música moderna, reconeguts i utilitzats a nombrosos centres d'ensenyament. Podem destacar l'edició *Técnica de percusión latina* de Pedrito Díaz; els mètodes de solfeig rítmic, educació de l'oïda, harmonia, arranjaments, piano, baix elèctric i guitarra; el llibre de text *Teoría musical y armonía moderna* d'Enric Herrera, editat per Bosch; i més endavant *Técnicas de arreglos para la orquesta moderna* i *Teoría musical y armonía moderna, vol. II*, també d'Enric Herrera.

Actualment l'Aula de Música del Conservatori del Liceu, que és membre fundador de la Xarxa Internacional Berklee, continua les seves activitats sota la direcció musical i pedagògica d'Enric Alberich.

Apassiona't

1	9/10/98 10/10/98 11/10/98	C AT AM	Lawrence Foster, director Alicia de Larrocha, piano	Suriñach Mozart Schumann	Simfonia Passacaglia Concert per a piano núm. 27 KV 595 Simfonia núm. 4 op. 120
2	16/10/98 17/10/98 18/10/98	D BT BM	Lawrence Foster, director Marc Neikrug, piano Molly Judson, corn angles Rodney Mack, trompeta	Ives Neikrug Copland Copland Copland	Three places in New England Concert per a piano i orquestra Rodeo Quiet City El Saló México
3	24/10/98 25/10/98	AT AM	James DePreist, director Navah Perlman, piano	Rossini Chopin Berlioz	La Scala di Seta. Obertura Concert per a piano i orquestra núm. 2 op. 21 Simfonia fantàstica op. 14
4	30/10/98 31/10/98 1/11/98	E BT BM	Lawrence Foster, director Florence Quivar, mezzo Gary Lakes, tenor Coral Antics Escolans de Montserrat (Dir: J. Boiles)	Schubert Berg Bruckner Poulenc Mahler	El cant dels esperits sobre l'aigua op. 167 Inveni Domine Lietanies a la Verge negra El cant de la Terra
6	13/11/98 14/11/98 15/11/98	D BT BM	Lawrence Foster, director Kyoko Takezawa, violí Magdalena Martínez, flauta	Berlioz Dvorák Montsalvatge Stravinsky	El Corsari. Obertura Concert per a violí i orquestra op. 53 Serenata a Lydia de Cadaqués Petruška (versió 1947)
7	21/11/98 22/11/98	AT AM	Lawrence Foster, director Mark Kaplan, violí Luis Claret, violoncel Joseph Kalschtein, piano	Beethoven Berg Strauss Brahms	Rondo per a piano i orquestra WoO 6 Concert de cambra op. 8 per a piano i violí Romança per a violoncel i orquestra Doble concert per a violí, violoncel i orq. op. 102
8	27/11/98 28/11/98 29/11/98	C AT AM	Lawrence Foster, director Ko-Eun Lee, piano Alfonso Revilla, clarinet baix	Patterson Chopin Brahms	Blue mosaics, per a clarinet baix i orq. (Estrena) Concert per a piano i orquestra núm. 1 op. 11 Simfonia núm. 2 op. 73
9	4/12/98 5/12/98 6/12/98	E BT BM	Christian Mandaël, director Sarah Wolfensohn, piano	Guinjoan Mozart Brahms	Simfonia núm. 2 (Estrena) Concert per a piano i orq. núm. 17 KV 453 Simfonia núm. 3 op. 90
11	19/12/98 20/12/98	AT AM	Salvador Brtons, director M ^a Lluïsa Muntada, Soprano Enric Serra, Bariton Orfeu Català (Dir: J. Vila) Cor Inf. de l'Esc. Pia Balmes Petits cantaires de l'Escola de Música de la Guineu (Dir: M. Barrera)	R. Lamote de Grignon J. Lamote de Grignon	Simfonia catalana La nit de Nadal
12	8/1/99 9/1/99 10/1/99	D BT BM	Jesús López Cobos, director Ángel Jesús García, violí	Haydn Cervelló Brahms	Simfonia núm. 94 "Sorpresa" Fantasia concertant per a violí i orquestra Simfonia núm. 4 op. 98
13	15/1/99 16/1/99 17/1/99	C AT AM	Salvador Mas, director Kyung Wha Chung, violí	Ravel Prokofiev Beethoven	Ma Mere l'oye Concert per a violí i orquestra núm. 2 op. 63 Simfonia núm. 3 op. 55 "Heroica"
14	22/1/99 23/1/99 24/1/99	E BT BM	Franz-Paul Decker, director Anne Evans, soprano Stig Andersen, tenor	Wagner Wagner Wagner	Tristany i Isolda. Preludi i Mort d'Isolda El capvespre dels déus. Mort de Sigfrid i Marxa fúnebre Sigfrid. Última escena
15	30/1/99 31/1/99	AT AM	Franz-Paul Decker, director Dan Grigore, piano	Charles Grieg Strauss Strauss	Effigies Concert per a piano i orquestra op. 16 Metamorfosis Mort i Transfiguració op. 24
16	5/2/99 6/2/99 7/2/99	D BT BM	David A. Miller, director Josep M. Colom, piano	Mestres Ravel Holst	La realitat lliure Concert per a piano i orquestra en Sol Els Planetes
18	20/2/99 21/2/99	AT AM	Franz-Paul Decker, director	Mahler	Simfonia núm. 9
19	5/3/99 6/3/99 7/3/99	E BT BM	J-B. Pommier, director i piano Laila Masramon, piano	Bach Mendelssohn Franck	Conc. per a dos pianos i orq. núm. 2 BWV 1061 Concert per a piano i orquestra núm. 2 op. 40 Simfonia
20	13/3/99 14/3/99	AT AM	Antoni Ros-Marbà, director Masafumi Hori, violí	Garreta Takemitsu Takemitsu Brahms	Pastoral Nostalgia, per a violí i cordes Far calis. Coming, farl per a violí i orquestra Simfonia núm. 1 op. 68
21	19/3/99 20/3/99 21/3/99	D BT BM	Orquestra Simfònica de Euzkadi Mario Venzago, director Asier Polo, violoncel	Mosolov Prokofiev Ravel Ravel	La fundició d'acer op. 19 Simfonia concertant per a violoncel i orq. op. 125 Daphnis et Chloé. Suite núm. 2 La Valse

22	26/3/99 27/3/99 28/3/99	C AT AM	Alexander Lazarev, director Horacio Gutiérrez, piano	Glinka Rachmaninov Txaikovski	Jota aragonesa Concert per a piano i orquestra núm. 3 op. 20 Simfonia núm. 2 op. 17 "Petita Rússia"
23	9/4/99 10/4/99 11/4/99	E BT BM	Lawrence Foster, director Christian Zacharias, piano	Beethoven Beethoven Beethoven	Concert per a piano i orquestra núm. 2 op. 19 Concert per a piano i orquestra núm. 3 op. 37 Concert per a piano i orquestra núm. 4 op. 58
25	23/4/99 24/4/99 25/4/99	D BT BM	Lawrence Foster, director Christian Zacharias, piano Salvador Martínez, flauta Monica Raga, flauta David Ballesteros, violí	Bach Beethoven Beethoven	Concert de Brandenburg núm. 4 BWV 1064 Concert per a piano i orquestra núm. 1 op. 15 Concert per a piano i orquestra núm. 2 op. 15
26	30/4/99 1/5/99 2/5/99	C AT AM	Leif Segerstam, director Pia Segerstam, violoncel	Segerstam Lalo Sibelius Sibelius	Maig Concert per a violoncel i orquestra Simfonia núm. 5 op. 82 Finlàndia op. 28
27	7/5/99 8/5/99 9/5/99	C AT AM	Lawrence Foster, director Judith Howarth, soprano Greg Fedderly, tenor Cornelius Hauptmann, baix Soprano a determinar Bariton a determinar Coral Carmina (Dir: M. Rios)	Haydn	La Creació
28	14/5/99 15/5/99 16/5/99	E BT BM	Lawrence Foster, director Silvia Marcovic, violí	Gerhard Bruch Dvorák	Concert per a orquestra Concert per a violí i orquestra núm. 1 op. 28 Danses estives op. 46

Sèrie Música d'Espectacle

5	6/11/98 7/11/98	GN GT	Maurice Jarre, director	Música de cinema
10	11/12/98 12/12/98	GN GT	William Eddins, director i piano	Bernstein Bernstein Bernstein Gershwin Gershwin Gershwin Candide Overture West Side Story. Danses simfoniques On the town. Ties dances Obertura cubana Rhapsody in blue (Versió original) Un americà a París
17	12/2/99 13/2/99	GN GT	Franz-Paul Decker, director Ulrike Steinsky, soprano John van Kesteren, tenor	Concert vienès Valsos i àries d'òperetes
24	16/4/99 17/4/99	GN GT	Lalo Schifrin, director	Música de cinema

Festival Mozart (Concerts Simfònics al Palau de la Música Catalana)

1	23/9/98	Andrew Parrott, director Anna Cors, soprano Anna Feu, soprano Francesc Garrigosa, tenor Tenor a determinar Baix a determinar Coral Carmina (Dir: M. Rios)	Mozart Mozart Mozart Mozart	La Flauta Màgica. Obertura KV 620 Escenes de "La Flauta Màgica" Cantata Kleine Freimaurer KV 623 Missa en do menor KV 427 "La Gran"
2	26/9/98	Andrew Parrott, director Won Kim, piano Àngel Jesús García, violí Ashan Pillai, viola	Mozart Mozart Mozart Mozart	Les noces de Figaro. Obertura KV 492 Simfonia concertant per a violí i orq. KV 594 Concert per a piano i orquestra núm. 14 KV 440 Simfonia núm. 35 KV 385 "Hafnre"
3	30/9/98	Andrew Parrott, director Magdalena Barrera, arpa Flauta a determinar	Mozart Mozart Mozart	Serenata per a instruments de vent KV 361 Concert per a flauta, arpa i orquestra KV 259 Simfonia núm. 31 KV 297 "Paris"
4	3/10/98	Andrew Parrott, director Daniel Ligoia, piano Diss English, oboe Larry Passin, clarinet David B. Thompson, trompa Silvia Concelli, fagot	Mozart Mozart Mozart Mozart	La Clemenza di Tito. Obertura KV 621 Simfonia concertant per a instruments de vent KV 297b Concert per a piano i orquestra núm. 18 KV 493 Simfonia núm. 36 KV 425 "Lina"

Concerts de cambra, Auditori Winterthur de l'illa Diagonal

Abonaments: renovació d'antics abonats fins al 29 de maig.

Nous abonaments per correu, per fax 93 317 54 39 i per telèfon amb targeta de crèdit al 902 10 12 12 (24 hores), fins al 15 de juliol. Els dies 23 i 24 de juliol es posaran a la venda la resta d'abonaments a la seu de l'Orquestra, Via Laietana, 41, pral. 08003 Barcelona, de 9 a 21 h.

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA
"L'ORQUESTRA"
Director Titular: Lawrence Foster

Venda de localitats: a partir del 14 de setembre al Tel'Entrada 902 10 12 12 (24 hores), a les oficines de Caixa de Catalunya i a les taquilles del Palau de la Música Catalana.

Telèfon d'informació: 93 317 10 96

Amb el patrocinari

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

el Periódico

Hi col·laboren

CATALUNYA RÀDIO RAC 105 RÀDIO 4

Ajuntament de Barcelona Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya Departament de Cultura

En els darrers anys, els melòmans que canalitzen la seva afecció vers el món de l'anomenada música antiga reben missatges força reiterats —per exemple, en comentaris de programes i enregistraments, articles de publicacions musicals, etc.— sobre la matèria que avui hem escollit. El tema de les relacions entre el llenguatge musical barroc i la retòrica clàssica ja havia estat considerat d'una manera metòdica, exhaustiva i seriosa —a partir de les fonts teòriques dels segles XVI, XVII i XVIII— des de finals dels anys quaranta del nostre segle —sense comptar amb altres intuïcions significatives que daten de principi de segle. En les darreres dècades, però, ha estat assumit amb força renovada tant pels investigadors com pels intèrprets especialitzats. Això ha propiciat, d'una banda, nous punts de vista sobre l'enfocament analític del repertori barroc en general i, de l'altra, una praxi musical virtualment generalitzada que s'ha imposat en tots els àmbits de la interpretació i que ha superat tant els conceptes de la inspira-

ció subjectiva de rang romàntic com aquella visió fèrriment quadrada i mesurada pròpia dels anys cinquanta.

En el pla històric, una llarga i progressiva evolució de les funcions de l'art musical, que s'anà gestant des de l'època de l'humanisme renaixentista, contribuï a l'aparició de nous gèneres musicals, evolucionà de manera diferenciada en diverses àrees cultu-

rals, afectà la música vocal tant de filiació catòlica com protestant, deixà la seva petja sobre la música instrumental i culminà en un sistema minuciosament codificat, màxim exponent del racionalisme barroc, amb els grans compositors ale-

Música rhetorica, el llenguatge musical del barroc

manys del barroc tardà.

El tema és enormement ampli i complex. En intentar donar-ne una visió genèrica, que intenta ser exposada amb claredat i simplificació —obviant aspectes col·laterals i una exposició sistemàtica de la història musical paral·lela a tot el procés— proposem només una primera aproximació, que pugui ser un punt de partida útil per al lector que ho desitgi.

Quan els músics es revestien de la toga de l'orador...

per LLUÍS MILLET

És la música un llenguatge? És capaç, amb una precisió raonable, de traduir sensacions, comunicar sentiments o, fins i tot, expressar idees? O la seva bellesa rau només en una conjunció abstracta de sons i formes en el temps, com propugnà Hanslick al segle XIX o, més tard, el compositor Igor Stravinsky? Al llarg de la història –segons les funcions que, en cada circumstància, hom assignà a la música– les respostes teòriques a aquesta qüestió han estat diverses i aparentment contradictòries. En qualsevol cas, les solucions divergents proposades per al tema provenen del fet que la música posseeix una amplitud tan gran com la mateixa naturalesa humana. I, per això, pot incidir sobre els homes en tots i cadascun dels nivells del seu ésser, des de l'estricta i sentimental del jo fins a l'abstracte i intel·lectual, des del merament visceral fins al de l'esperit.

Però aquest no és el tema central del nostre article, si bé hi té una relació manifesta. El que ara ens proposem és mostrar l'existència –particularment als segles XVII i XVIII– d'un corpus important de música fonamentada en el model del llenguatge parlat, no solament pel paral·lelisme entre la frase musical i l'oració gramatical, sinó també –en una escala més àmplia– per l'adequació del discurs musical a l'articulació interna de les arts de la paraula i de l'eloqüència, segons que fou exposada en els tractats clàssics de retòrica –i de la seva aplicació pràctica, l'oratòria– redescoberts pels humanistes. La fita no era pas, principalment, aconseguir un disseny formal adient, sinó vehicular de manera eficaç el contingut expressiu de la música, per tal de fer-lo intel·ligible i convincent, inicialment unit a la declamació d'un text i, més tard, deslligat de qualsevol connotació literària, en la música instrumental.

Totes aquestes transformacions responen històricament a un canvi essencial en la finalitat de la música. De fet, com ha remarcat Claude V. Palisca, el catalitzador del barroc musical (el període en el qual ens centrem, que se sol situar aproximadament entre el 1600 i el 1750), és més aviat un ideal expressiu que no pas un conjunt estable de tècniques musicals, ja que existeix una raó bàsica que acredita la filiació barroca d'una música: el convenciment que la seva funció rau en el deure i el poder de mobilitzar els afectes, les passions, una

aspiració que ha estat profusament teoritzada i la codificació de la qual constitueix una de les manifestacions més típiques del racionalisme barroc.

En les darreres dècades, han estat precisament els executants especialistes en música antiga, més que no pas els musicòlegs de formació universitària, els qui han estimulat l'interès per la retòrica musical, tot posant en primer pla l'aplicació dels seus principis –i de l'anomenada Teoria dels afectes, que n'és un aspecte puntual– per forjar un nou ideal interpretatiu avui virtualment generalitzat. Però, de semblant manera, també l'estudi científic de les fonts teòriques originàries ha propiciat un apropament més genuí a la música barroca, en deixar d'aplicar-hi els mètodes d'anàlisi formalista tradicional, propis dels clàssics vienesos i dels romàntics classicitzants, en favor d'una concepció més autèntica i dinàmica.

El que ara segueix intenta de ser una introducció genèrica i divulgativa, sense pretensions d'originalitat, a aquest tema tan suggestiu i apassionant, que defugí, mentre sigui possible, una terminologia massa tècnica, sense traïr el rigor conceptual i la claredat expositiva, malgrat la complexitat i la proximitat d'un tema del qual encara resta fer una síntesi definitiva (cosa que ens obligarà a obviar nombrosos aspectes més o menys col·laterals).

Raó i sensibilitat

Dos aspectes concrets de la filosofia musical dels grecs contenen ja *in nuce* una polaritat –ciència i comunicabilitat, norma i sentiment– que anticipa dues cares del nostre art que, en un futur més o menys llunyà, hom intentarà reiteradament de conciliar. D'una banda, la «Música de les esferes», d'origen pitagòric: el moviment dels astres origina una harmonia musical i, doncs, la música esdevé una imatge sensible de l'ordre còsmic en què se sustenta el món. De l'altra, la doctrina de l'*ethos* o el caràcter dels modes i, en conseqüència, de la seva influència moral sobre els humans.

L'edat mitjana heretà les concepcions musicals dels grecs. Si el cant gregorià, entre altres coses, assumí la funció de predisposar els fidels a una actitud adequada per rebre el missatge religiós, la polifonia primitiva se sustentava en els fonaments teòrics inamovibles de les consonàncies pitagòriques. A banda de la categoria superior atorgada

Retrat d'Orlando di Lasso (1532-1594), profusament esmentat com a precedent pels teòrics del segle XVII. A la dreta, pàgina manuscrita de les *Sacrae lectiones ex prophetae Job*.

als teòrics —als científics— respecte dels músics pràctics —els cantors—, fins i tot en un estadi força evolucionat, una peça polifònica era considerada com una manifestació auditiva de proporcions musicals numèriques i responia a una concepció metafísica i només subsidiàriament estètica: per al pensador medieval, la bellesa no era una categoria independent sinó una irradiació de la perfecció ontològica. El «nombre», com a principi lògic de la divinitat que activa i sustenta l'harmonia còsmica, és una concepció medieval de rang dogmàtic.

Després dels enormes esforços que protagonitzaren els compositors de l'escola francoflamenca del segle XV per perfeccionar les lleis —o verificar totes les combinacions possibles— de l'escriptura polifònica —que li han valgut el títol honorífic d'Edat d'Or del contrapunt—, la música és encara a la frontera indecisa entre la ciència i l'art, en el sentit modern del terme. Mancava encara una conquesta decisiva, la de les qualitats que l'havien de convertir en un vertader art de seducció, capaç d'emocionar, de crear el llenguatge del cor i de la imaginació. En aquest sentit, aviat, el segle XVI començà a sentir la necessitat cantar alguna cosa diferent de la glòria de Déu, de posar barreres al contrapunt per acostar-se a la naturalesa. Sense abandonar la composició religiosa, que conserva la importància tradicional gràcies al prestigi del papat, la música s'humanitza i es torna realista.

En aquest context, i ja des de final del segle XV, comença a produir-se un distanciament progressiu entre els dogmes de la ciència musical tradicional (*ars musica*) i l'experiència auditiva sensible, entre *ratio* i *sensus*, amb els consegüents equilibris dels

teòrics que intenten conciliar les dues esferes o que —en limitar-se a una exposició de consells pràctics per a la composició— eviten una confrontació. Una evolució imparabile atorgarà la primacia als aspectes empírics de la música, que s'allunya progressivament de l'àmbit tradicional de les arts liberals per assumir la categoria de «bella art», equiparable a les arts plàstiques i literàries. En aquesta direcció —i a través de nous gèneres com el madrigal o, òbviament, l'òpera— la música cerca d'establir un llenguatge propi atorgant una atenció preferent a la visualització plàstica del text i recolzant-se en certs artificis expressius propis del llenguatge parlat i de les arts literàries. No menys significatiu és el fet que, al segle XVI, emparant-se en la *Poètica* d'Aristòtil, es consolida una triple divisió del concepte de música en Teòrica (*speculatio mentis, ratio*), Pràctica (habilitat, *sensus*) i Poètica (creació i invenció). La nova «Música Poètica» s'integrà ràpidament en els plans d'estudis de les escoles de llatí.

Tot això determinà l'adveniment dels nous ideals estètics que dominaran les successives i heterogènies etapes del barroc musical. (Cal remarcar el fet que alguns musicòlegs situen la transició entre el renaixement i el barroc en els mestres italians —o actius en aquest país— entre 1530-1630, enquadrats en l'anomenat manierisme musical, al qual pertanyen determinades obres d'autors com, entre d'altres, G. de Wert, Luzzaschi, Caccini, Monteverdi —*Seconda prattica*—, Gesualdo, Marenzio o Orlando di Lasso, alguns d'ells profusament esmentats com a exemple en els tractats posteriors del segle XVII que constitueixen les fonts teòriques ori-

ginàries de l'aplicació de la retòrica musical, si bé hom en situa els primers els precedents, fins i tot, en alguns mestres de l'escola francoflamenca.)

Ars Dicendi

La retòrica era l'art de l'eloqüència, de l'expressió oral i escrita, fixada per una normativa que, introduïda a Grècia pels sofistes, es conservà i s'enriquí al llarg del temps. Gòrgies (perpetuat en el Diàleg de Plató sobre la Retòrica) elevà el «parlar bé» a un ideal de cultura i, més tard, Aristòtil distingí un element psicològic de la paraula, que és passió, imitació i figuració, al costat d'un element purament racional i lògic: la forma és l'ornament extern del contingut, mentre que la substància es fonamenta en el valor pragmàtic de la paraula. Els romans assimilaren aquestes teories, com ho proven el tractat de Ciceró *De inventione* o la *Institutio oratoria* de Quintilià, redescoberta el 1416, que constituí una de les primeres fonts en què es fonamentà la creixent influència de la retòrica sobre la música. La finalitat d'aquesta disciplina era instruir l'orador en l'art de controlar i dirigir la resposta emocional de la seva audiència, una fita que —en els compendis teoricomusicals més tardans— substituïria l'orador pel compositor o l'interpret —el cantant— i concretaria la finalitat a «moure els afectes» —és a dir, les emocions, les passions— dels oients.

La influència directa de la retòrica clàssica en la música s'inicia amb l'humanisme renaixentista de final del segle XV, quan aquesta disciplina entrà a formar part dels programes educacionals de les escoles i universitats, tant als països catòlics com als protestants i, doncs, tots els ciutadans cultivats posseïen coneixements profunds de la matèria. Aquest fet va deixar una petjada substancial en les actituds dels compositors, tant en la música sacra com en la profana, i va provocar el naixement de nous estils i formes musicals. Però, d'una manera generalitzada, no fou fins al segle XVII que la retòrica i l'oratoria van proporcionar a la teoria estètica i a la pràctica musical una terminologia racional sistematitzada, per mitjà d'analogies entre les dues disciplines, concernents a definicions d'estils, formes, maneres d'expressió, metodologia compositiva i tota mena de qüestions relacionades amb la pràctica musical.

Des que la orientació retòrica de la música barroca va evolucionar, a partir de les preocupacions renaixentistes pel significat i la intel·ligibilitat del text (com, per exemple, de les discussions teòriques de la Camerata Fiorentina), pràcticament tots els elements de la música que poden ser qualificats de barrocs (en la música italiana, alemanya, francesa,

Encapçalament de dos tractats fonamentals de la teoria musical dels segles XVII i XVIII: *Le Nove Musiche* de G. Caccini i *Der vollkommene Capellmeister* de J. Mattheson.

anglesa...) deriven directament o indirecta de conceptes retòrics, definits en infinitat de tractats, apareguts principalment entre principi del segle XVII i final del XVIII, com, entre molts d'altres, *Musica poetica* de J. Burmeister (Rostock, 1601), *Le nuove musiche* de G. Caccini (Florència, 1601), *Harmonie universelle* de M. Mersenne (París, 1636), *Musurgia universalis* d'A. Kircher (Roma, 1650), *Der vollkommene Capellmeister* de J. Mattheson (Hamburg, 1739) o *Versuch einer Anweisung die Flöte traversière zu spielen* de J. J. Quantz (Berlín, 1752).

La procedència geogràfica plural d'aquestes obres teòriques indica que es tracta d'un fenomen comú a tota la música europea. Però l'evolució de la música italiana —i llatina, en general— restà més centrada en els problemes inherents a la declamació musical d'un text —i en la seva plasmació sensible i teatral— i es distancià sense esforç de la polifonia. En canvi, la música alemanya —tot i que músics tan rellevants com Praetorius o Schütz assimilaren substancialment alguns corrents musicals italians—, en aprofundir de manera més especulativa i abstracta en la força significativa del llenguatge inherent a l'*stylus gravis*, edificà progressivament, des de final del segle XVI fins al XVIII, un sistema coherent i altament racionalitzat de l'expressió musical, aplicable tant a la música vocal com a la música instrumental, de fort caràcter

Der
Vollkommene
Capellmeister,
 Das ist
Gründliche Anzeige
 aller derjenigen Sachen,
 die einer wissen, können, und vollkommen inne haben muß,
der einer Capelle
 mit Ehren und Nutzen vorstehen soll:
 Zum Versuch entworfen
 von
MATTHESON.

Hamburg,
 Verlegt Christian Herold, 1739.

segles XVII i XVIII: **Le nuove musiche de Caccini i Der**
Mattheson.

ter propi. Per això, a Alemanya, la retòrica musical desembocà en una actitud contemplativa, mentre que, a Itàlia, ho féu en una direcció representativa.

Configurar un discurs

Progressivament, en l'època que ens ocupa i paral·lelament a la importància que adquireix la «Música Poètica», assistim a l'aplicació a la composició musical d'una terminologia retòrica (*periodus, incisus, inventio, dispositio, decoratio, figurae, licentiae*, etc.). Ja el 1563, un manuscrit de Gallus Dressler titulat *Praecepta musicae poeticae* parla d'una organització formal de la composició, a imatge de les parts de l'oració gramatical, en *exordium, medium* i *finis*. Més tard, l'esmentat tractat de Burmeister, del 1606, és el primer que proposa una relació sistemàtica i ordenada de figures retòricomusicals, tot adoptant les tres parts essentals de la composició musical —com a *exordium, confirmatio* i *epilog*—, amb referències constants a mestres importants de l'etapa manierista com, particularment, Orlando di Lasso. (En aquest sentit, és emblemàtica l'anàlisi des del punt de vista retòric presentat per Claude V. Palisca, seguint les directrius de Burmeister, del motet de Lasso *In me transierunt*.) Si, al llarg dels anys, no

tots els compositors —i no tots els països— van aplicar, en la totalitat de les obres, les prescripcions retòriques d'una manera tan rígida i sistemàtica com havia de prescriure Mattheson cap a mitjan segle XVIII, és evident, però, que se'n serviren invariablement com un mitjà per donar-hi fantasia i varietat, pel fet que aquests conceptes formaven part de la metodologia usual associada automàticament al procés de composició.

En abordar una obra musical de la mateixa manera que un orador projecta i planifica el seu discurs, caldrà respectar unes etapes que hom podria concretar (unificant una terminologia no sempre literalment coincident) en:

I.- *Inventio*, per establir la correspondència dels *affetti* amb cada una de les parts de l'obra, d'acord amb el caràcter i la idea o les idees que es proposa de representar.

II.- *Elaboratio*, per organitzar el desplegament de l'obra des del punt de vista de la seva articulació formal, d'acord amb l'esquema lògic del discurs clàssic.

III.- *Decoratio*, per aplicar en determinats passatges de la composició una sèrie d'artificis d'escriptura, amb la finalitat d'embellir, reforçar o remarcar estratègicament algunes idees, mitjançant l'associació de certes figures retòriques amb les corresponents figures musicals.

Cal retenir aquestes tres etapes pel fet que estan estretament relacionades amb alguns dels procediments més singulars, fecunds i originals del sistema de retòrica musical que estem exposant, com són la teoria dels afectes —amb relació a la primera—, l'estructura formal del discurs —amb relació a la segona— i la doctrina de les figures —amb relació a la tercera.

Desvetllar les passions (*Inventio*)

Com a resultat d'aquesta intrincada relació amb les doctrines retòriques, la música barroca assumí com una de les finalitats estètiques primordials l'assumpció d'una unitat estilística fonamentada en unes abstraccions emocionals, anomenades «afectes». Un afecte (*Affekt*, en alemany, del grec *pathos* i del llatí *affectus*) consisteix en un estat emocional racionalitzat, o passió. Aquest concepte prové dels escrits de filosofia natural d'alguns pensadors com Descartes, Francis Bacon o Leibniz. Concretament, *Les passions de l'âme* (1649) de Descartes —que proposa una explicació racional i científica sobre la naturalesa fisiològica de les passions i la naturalesa objectiva de l'emoció— exercí una gran influència sobre l'art musical. Amb això convergiren les doctrines antigues dels quatre temperaments o humors, la teoria de l'*ethos* i les preocu-

pacions dels grecs per controlar les emocions, redescobertes des de l'època de l'humanisme renaixentista.

La representació de les passions esdevingué una necessitat estètica ineludible per a la pràctica totalitat dels compositors de qualsevol nacionalitat de l'època barroca i la base fonamental de diversos tractats. El compositor —com l'orador— era constret a provocar en l'oient estats emocionals idealitzats (tristesa, odi, amor, joia, temor, dubte, etc.) i qualsevol aspecte de la composició musical reflectia aquest propòsit. Entre les moltes obres de teoria musical que contribuïren a definir i sistematitzar els afectes, cal esmentar com una de les més significatives la *Musurgia universallis, sive ars magna consoni et dissoni* del savi jesuïta Athanasius Kircher, on proposa per primera vegada una teoria dels intervals musicals relacionada amb els afectes. També caldria esmentar diversos tractats d'Andreas Werckmeister, de gran valor per comprendre la música alemanya del barroc tardà, que combinen la racionalitat de les ciències matemàtiques amb conceptes retòrics relacionats amb la teoria dels afectes.

Tots els elements de la música —ritmes, estructura harmònica, tonalitats, característiques melòdiques, intervals, formes, color instrumental, etc.— posseïen el seu caràcter afectiu propi i, d'alguna manera, tots els estils i les tècniques de composició del barroc són conseqüència d'aquest fet. Cal puntualitzar, però, que compondre música amb una unitat expressiva i estilística fonamentada en els afectes en tant que conceptes racionals i objectius comporta una actitud radicalment diferent de la dels compositors del segle XIX, amb la seva creativitat emocional espontània. En aquest sentit, potser seria oportú de recordar la tesi de Diderot en *La paradoxa del comediant*: en poques paraules, un actor —un orador— serà més eficaç, comunicarà millor el seu missatge, en la mesura en què més fredament i lúcidament sigui capaç d'exercir els recursos del seu ofici. Cap paral·lelisme, doncs, entre el *pathos* barroc i la subjectivitat romàntica!

Tornant al procés compositiu, en el marc de la *Inventio*, el compositor decideix el caràcter psicològic (els afectes són minuciosament catalogats: Kircher n'esmenta 11, Quantz 18) de la composició (estil, fisonomia rítmica i melòdica, *tempo*, tonalitats, etc.), a més —en una obra vocal— de determinar els *loci topici* —els mots clau— dominants d'una obra, secció o moviment.

La prescripció d'un estil adient per a cada circumstància fou una preocupació constant dels teòrics. Així, Kircher inventaria nou maneres o estils (*dramaticus, melismaticus, madrigalescus, ecclesiasticus, canonicus, motecticus, phantasticus, hyporchematicus* i *symphonicus*), que es correspon-

nen amb formes o situacions musicals determinades, i insinuà que era el caràcter de l'oient allò que determinava la seva predilecció envers l'un o l'altre. Posteriorment, Alberto Basso ha emmarcat la totalitat de l'obra de Bach en cada un dels estils esmentats. Aquestes teories influenciaren tots els àmbits de la cultura musical europea, fins i tot als països més perifèrics (a títol d'exemple, remarcuem les reiterades referències i exegesis dels estils musicals descrits per Kircher presents en el *Mapa Armónico Universal* —Barcelona, 1742— del Mestre de Capella de Santa Maria del Mar i de la Catedral de Barcelona Francesc Valls, l'autor de la cèlebre *Missa Scala Aretina* que tan enceses polèmiques originà a la seva època).

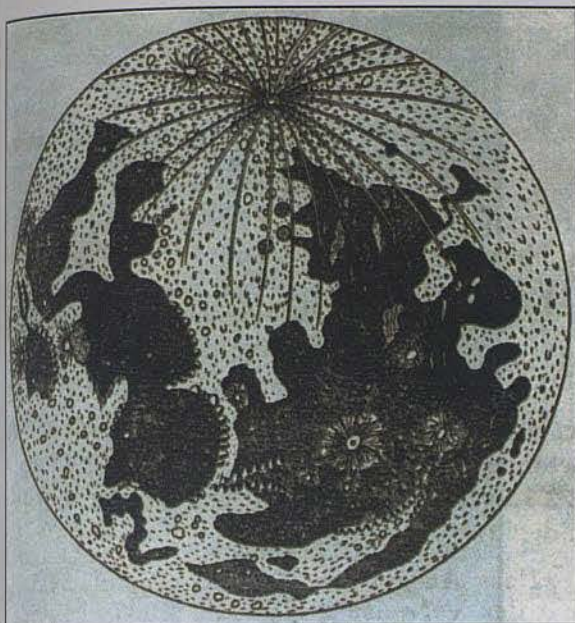
En virtut dels temperaments desiguals, hom atorgava a cada tonalitat un caràcter específic, unes ressonàncies particulars. Si, d'acord amb les teories de Mattheson, el Mi menor és «... afligit i trist...», però de tal manera que encara hom pugui esperar conhort», heus aquí com el primer Cor de la *Passió segons sant Mateu* de Bach, per posar un exemple prou conegut, s'adiu d'una manera tan paradigmàtica amb aquestes característiques. O encara, quina tonalitat podria respondre millor a l'ària de contralt amb violí obligat "Erbarme mich" que el Si menor «desolat i malenconiós»? O què millor per al cor final de l'obra, en un compàs ternari gairebé de *berceuse*, que el Do menor «extremament carinyós i, alhora, també una tonalitat trista...»?

A banda de la tonalitat i les harmonies, també intervals, patrons melòdics i rítmics, moviments de dansa, instruments, etc. tenien assignat un significat afectiu concret i, en el barroc tardà, la permanència invariable d'un mateix afecte era considerat, també, com un mitjà racional per preservar la unitat de la composició.

El dinamisme de la forma (*Elaboratio*)

Un cop establerts els elements musicals adients per expressar el contingut de l'obra, l'*Elaboratio* fixa el desplegament formal de la composició en el temps. Així, en una gran part de composicions barroques d'una certa extensió —vocals o instrumentals— hom pot detectar una articulació interna que respon a les parts del discurs clàssic: a) *Exordium* (introducció); b) *Narratio* (exposició de les dades del problema); c) *Propositio* (presentació de la tesi); d) *Confutatio* (presentació dels contraarguments); e) *Confirmatio* (reexposició de la tesi, reforçada), i f) *Peroratio* (conclusió).

Aquesta estructura, de fet, no és altra cosa que una ampliació de les tres parts de l'oració (*exor-*

Les preocupacions científiques i les especulacions teoricomusicals confluen en els grans pensadors de l'època. A l'esquerra, una de les nombroses planxes científiques del savi jesuïta Athanasius Kircher. A baix, diagrama dels diversos estils musicals tal com foren inventariats a *Musurgia Universalis*.

dium, medium i finis) en què s'articulaven retòricament els antics motets. I, en la seva forma més elaborada, és clarament recognoscible, per exemple, en el Cor inicial de la *Passió segons sant Mateu* de Bach, on és vertebrada, a més, pels episodis instrumentals d'enllaç. També l'ària *da capo*, d'origen italià, és un exemple frapant d'aquesta articulació (primera part = a-b-c; segona part = d; tercera part = e-f), cosa que, d'altra banda, no és res més que una típica estructura clàssica en tres parts.

Contemplades des del punt de vista d'aquesta orientació retòrica, moltes obres instrumentals recobren el seu sentit originari de discurs musical que una anàlisi fonamentada exclusivament en paràmetres clàssics és incapaç de posar de manifest. En aquest sentit, voldríem esmentar l'anàlisi que H. H. Unger proposa del primer moviment del *Concert de Brandenburg núm. 3* de Bach, verificat, secció per secció, amb nombroses citacions li-

terals del tractat de Mattheson. Per al lector que vulgui comprovar de quina manera els 135 compassos d'expansió tonal i temàtica (repartida en tres grups de tres instruments de corda –violins, violes, violoncel·ls–) que formen el moviment s'articulen en les parts esmentades, en facilitarem ara la distribució en les parts del discurs: *Exordium*, compassos 1-8; *Narratio*, compassos 9-15; *Proposito*, compassos 16-46; *Confutatio*, compassos 47-118; *Confirmatio*, compassos 119-131; *Peroratio*, compassos 132-135. Hom es pot sorprendre de l'extensió comparativament gran de la quarta secció. A banda de la possibilitat que respongui a algun simbolisme numèric que desconeixem, cal dir que en aquesta secció –introduïda per un motiu temàtic completament nou, amb un gir harmònic inesperat sobre la dominant de Do, i articulada en diverses subseccions clarament delimitades per cadències– Bach tingué la idea genial, i concordant amb el significat retòric de la *Confuta-*

tio, de confrontar aquest motiu amb els elements temàtics més rellevants de les seccions anteriors, en totes les combinacions contrapuntístiques imaginables del material i instruments i en un cicle extens de tonalitats. Finalment, hom remarca amb claredat el triomf de les idees de la tesi del discurs! Tampoc no podríem deixar d'esmentar, en aquesta secció, una certa sensació de premonició del desenvolupament de la futura sonata clàssica. En suma, si l'escriptura de Bach sembla tan evident, lògica, a un oient modern mitjà, és que la seva organització coincideix amb l'articulació d'un discurs parlat i, doncs, amb els nostres esquemes de pensament.

Doctrina de les figures musicals (*Decoratio*)

L'exemple més complex i sistemàtic d'introducció per analogia de conceptes retòrics en l'art de la composició musical troba la seva aplicació en la darrera fase retòrica del procés creatiu, la *Decoratio*, una vegada establerts el contingut psicològic bàsic de la peça i el seu esquema d'articulació formal. Això comporta la utilització d'uns certs artificis de llenguatge per tal d'embellir les idees, o remarcar-ne alguns aspectes segons necessitats puntuals, amb una mena d'imatgeria retòrica. Com hem vist, ja des del renaixement, i tant en la música sacra com en la profana, els compositors empra-

ven diverses figures retoricomusicals per il·lustrar o emfasitzar paraules i idees del text. Més tard, un gran nombre de teòrics alemanys, seguint l'exemple de Burmeister, s'esforçaren a catalogar-ne una ingent quantitat, amb la seva nomenclatura grega o llatina original, i a establir una equivalència musical extremament minuciosa.

Cal dir que la doctrina, bàsicament alemanya, de les figures musicals presenta nombrosos conflictes de terminologia i definició entre diversos teòrics de l'època i que no ha arribat a una clara sistematització. El catàleg més detallat de figures musicals, degut al minuciós estudi de H. H. Unger sobre la retòrica musical publicat el 1941, inclou prop de 160 figures, extretes de definicions i descripcions d'un gran nombre de tractats dels segles XVII i XVIII. Alguns intents d'agrupar-les en unes poques categories (figures de repetició melòdica, figures basades en imitació contrapuntística, figures formades per estructures de dissonància, figures intervàliques, figures de pausa, etc.) no han generat una síntesi universalment acceptada.

Algunes figures responen a associacions i analogies força evidents (*Abruptio*, *Elipsis*, *Interrogatio*, *Exclamatio*, *Passus duriusculus*, *Gradatio*, *Circulatio*, *Suspiratio*, *Mimesis*, *Pleonasmus*, etc.), unes altres requereixen un major coneixement d'un llenguatge que era familiar als estaments cultes de l'època però que avui ens és bàsicament estranger (el Cantor protestant era, al mateix temps,

El corrent retòric que, d'alguna manera, hauria començat en les obres de Binchois, Josquin i Lasso, entre d'altres, conegué el punt culminant en els compositors alemanys protestants i més concretament en les cantades i motets de Buxtehude, Schütz i J. S. Bach. Pàgina anterior, Schütz i els seus cantors a la capella de l'antic castell de Dresden. A la dreta, edició del 1628 dels *Salms de David* de Schütz.

professor de retòrica i oratòria). Avançar en el coneixement d'aquests recursos propis d'un llenguatge musical històric, però, ens pot revelar aspectes profunds i desconeguts d'obres mestres, algunes de les quals, fins i tot, són ben conegudes dels públics actuals. En tot cas, el coneixement d'aquests recursos era un mitjà auxiliar per a la metodologia compositora més que no pas un mostrari exhaustiu d'aplicació mecanitzada.

En el cas de la figura emblemàtica de J. S. Bach, després de la visió romàntica compartida per tot el segle XIX des del redescobriment de la seva figura per part de Felix Mendelssohn, a principi del nostre segle, les contribucions de personalitats com André Pirro i Albert Schweitzer han presentat aspectes que semblen una intuïció premonitòria de la interpretació retòrica que, més de mig segle després, s'ha anat obrint pas progressivament entre els investigadors i intèrprets. El lèxic musical que aquests autors han configurat a l'entorn de la música religiosa de Bach ha donat peu, però, a pensar que aquest conjunt estereotipat de figures musicals era una part essencial de la teoria dels afectes barroca, mentre que actualment sembla

prevaler la idea que mai no ha existit una connotació afectiva en les figures musicals de les quals acabem de parlar, sinó que aquestes —més que una mena de leitmotiv a la manera wagneriana— són, únicament, mitjans per decorar i revestir una representació afectiva preexistent i per afegir una tensió dramàtica addicional a les paraules i conceptes poètics.

Epíleg

No és per atzar que acabem aquest article esmentant la figura de J. S. Bach, que representa el final i la culminació de tota aquesta època i, alhora, una síntesi inoïda de més de tres segles de música i cultura occidental. La seva música clou un cicle històric amb dimensió de plenitud, mentre que la generació següent —representada pels seus propis fills compositors, principalment Johann Christian i Carl Philipp Emanuel— ja té la mirada fixada en altres horitzons. Sensible a totes les innovacions del seu temps, però sense desentendre's d'una secular herència genealògica, sabé dominar com

Les funcions de J. S. Bach com a Cantor de Sant Tomàs a Leipzig incloïen l'ensenyament de la retòrica. A la dreta, Escola i església de Sant Tomàs a Leipzig segons un gravat de J. G. Krüger (1723).

ningú un autèntic llenguatge musical capaç d'emozionar i commoure, però també d'expressar idees i, fins i tot, una concepció del món. En paraules d'Alberto Basso, «l'originalitat d'una obra no resideix, a l'època, en el fet que sigui un producte "inèdit" i desconegut. Aquesta ha d'estar, d'una banda, en total adequació amb les necessitats del moment. De l'altra, ha de correspondre a un ordre predeterminat, a un principi de construcció, a una regla, a una ratio, a un fundamentum mathematicum que de vegades és més important que la mateixa construcció, que la inventio i l'elaboratio. Les qualitats d'elegantia, de suavitas, d'ornamentum i de decoratio, entre d'altres, no són atributs secundaris o simples complements del discurs. Al contrari, en constitueixen la raó de ser, la seva justificació, tant més perfecta en la mesura que reflecteix l'harmonia mundi, el cicle de la creació que posa fi al caos. En conseqüència, el que és sagrat i el que és profà no proposen una alternativa i no són solucions en oposició dialèctica. Representen, en canvi, una gradació, una progressió».

En aquest final del segle XX —en una època de transició?— en què ens preguntem pels valors morals culturals i estètics que regiran el futur, en un temps de simplificació i de cultura d'aparador, en l'època del minimalisme i dels «tres tenors», ens sembla molt adequat d'evocar —ni que sigui succintament i superficialment— aquell autèntic llenguatge musical, tan subtil, elaborat i precís, capaç de desvetllar sentiments i d'expressar idees, que van

configurar els músics i pensadors més rellevants dels segles XVII i XVIII.

BIBLIOGRAFIA:

- CIVRA, Ferruccio: *Música Poetica (Introduzione alla retorica musicale)*. Torino, 1991.
- DAMMANN, Rolf: *Der Musikbegriff im deutschen Barock*. Arno Volk Verlag, Köln, 1967.
- GONZÁLEZ VALLE, José V.: *Música y Retórica: una nueva trayectoria de la «Ars Musica» y la «Música Práctica» a comienzos del Barroco*. SEM, «Revista de Musicología». Madrid, 1987.
- MANIATES, Maria Rika: *Mannerism in Italian Musik and Culture, 1530-1630*. Manchester University Press, 1979.
- MÜLLER-BLATTAU, Joseph: *Die Kompositionslehre Heinrich Schützens in der Fassung seines Schülers Christoph Bernhard*. Bärenreiter, Kassel, 1963.
- PALISCA, Claude V.: «*Ut oratoria musica*»: *The Rethorical Basis of Musical Mannerism. The Mannerism of Mannerism*. Hannover, New Hampshire, 1972.
- SCHERING, Arnold: *Die Lehre von den musikalischen Figuren*. «Kirchenmusikalisches Jahrbuch» XXI, 1908.
- UNGER, Hans-Heinrich: *Die Beziehungen zwischen Musik und Rhetorik im 16-18 Jahrhundert*. Würzburg, 1941 (reedició, Georg Olms Verlag, Hildesheim-New York, 1979).

RICHARD BONYNGE

L'home òpera

Richard Bonyngge és un nom indiscutible en l'àmbit operístic actual. La seva última visita a Barcelona, al capdavant de l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu amb *La favorita*, ens ha permès comprovar el que significa un home enamorat de l'òpera, un artista que intenta ordenar amb les seves mans l'espectacle total que representa la conjunció de la veu, l'instrument i l'escena.

per MÒNICA PAGÈS I SANTACANA

Si ens fixem en els seus inicis, sorprèn bastant trobar una carrera pianística brillant que finalment es tomba cap a la direcció operística...

—Sí, exactament, jo vaig estudiar a Anglaterra amb un deixeble de Busoni, Herbert Fryer, el qual em va donar una preparació musical excel·lent. Vaig fer molts concerts com a pianista, vaig arribar a tocar tots els grans concerts romàntics —Grieg, Rakhmàninov...—, però la vida operística i teatral a Londres és tan intensa i interessant que cada vegada em fascinava més, fins que finalment vaig decidir dedicar-me a la direcció d'òpera.

—Què és el que més l'entusiasma de l'òpera?

—Sens dubte, és l'espectacle musical més integral, més complet, més rodó. El fet d'intentar comunicar una obra que inclou orquestra, veus, juntament amb tot el llenguatge escènic que necessita, fa que la direcció tingui una dimensió molt més àmplia i

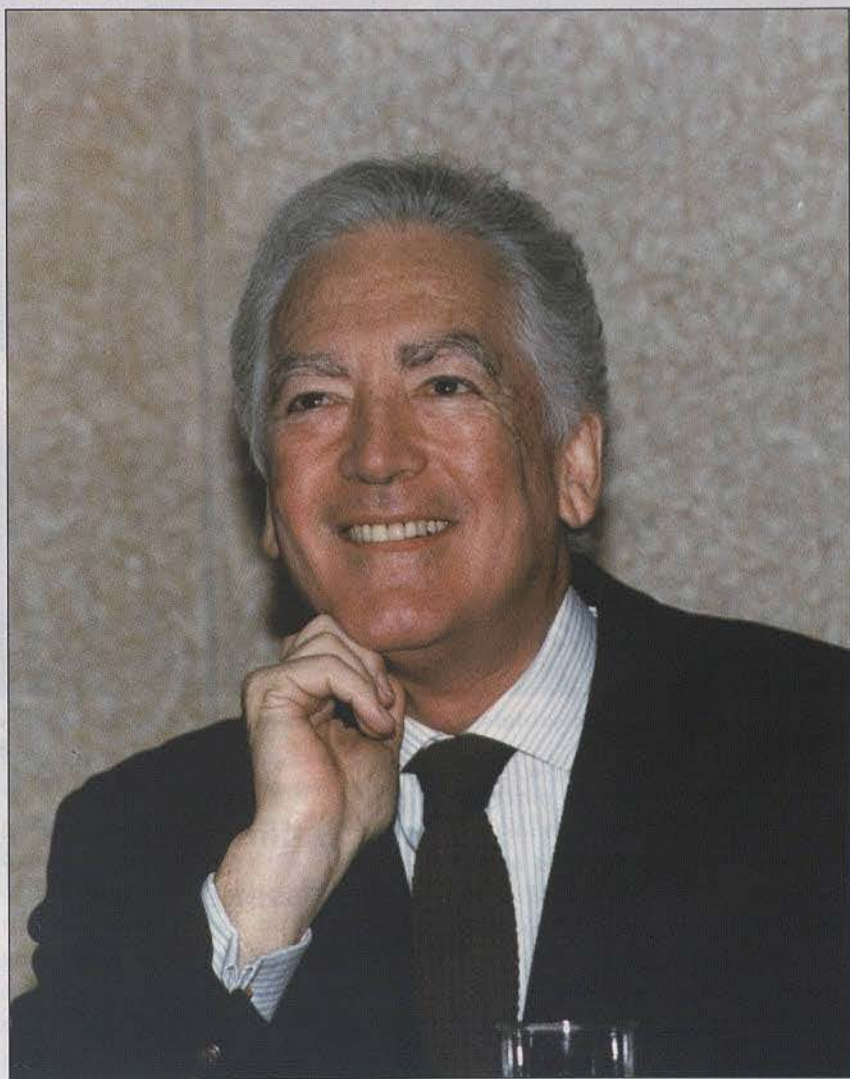

FOTO: A. BORILL (ARZIU)

rica. Hi ha molts elements que cal unir i has de tenir una visió molt oberta i molt clara de la música que estàs transmetent, del que realment vols que arribi al públic.

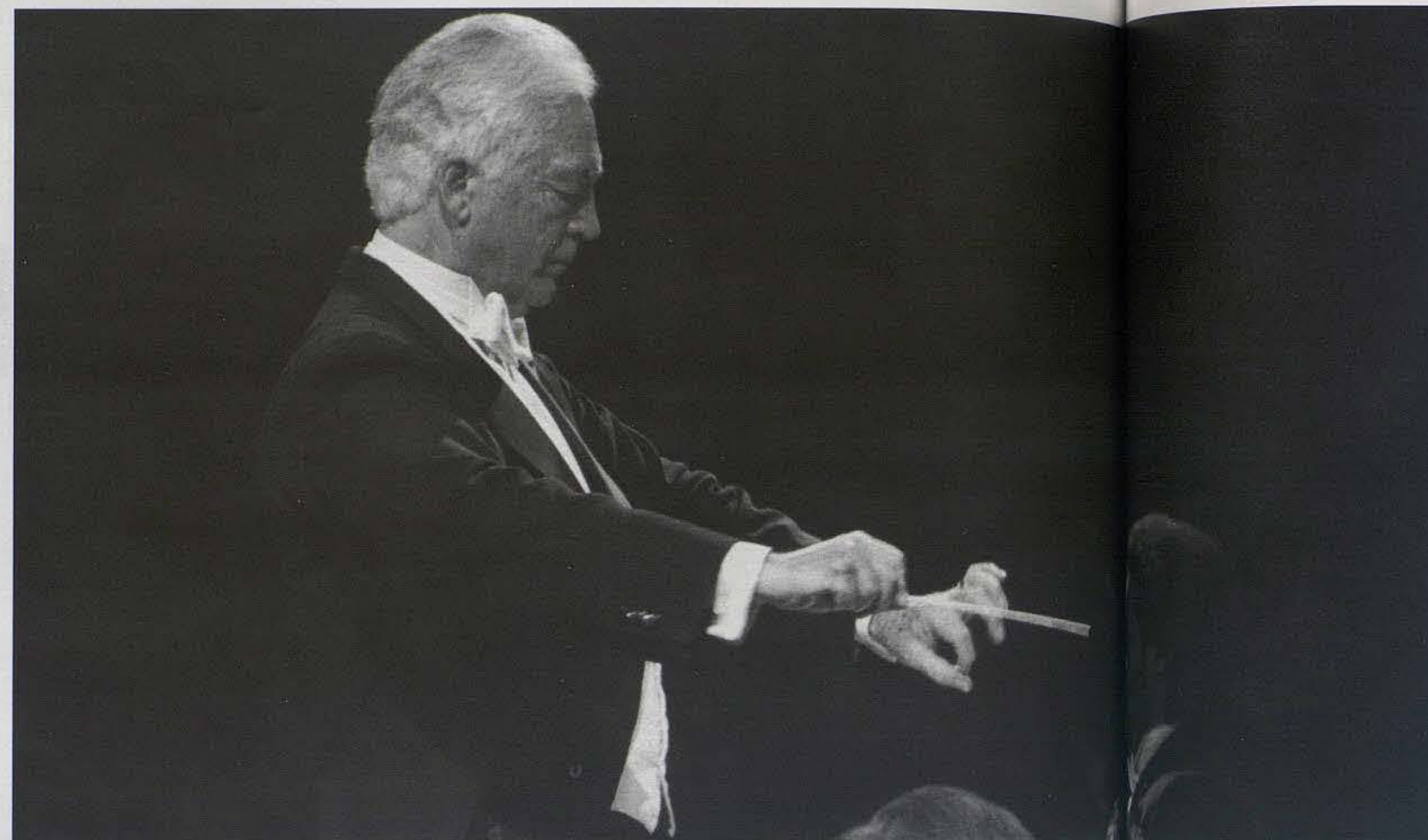
—Quina seria la diferència principal entre la direcció operística i simfònica?

—En primer lloc cal tenir en compte que hi ha una distància molt gran entre el director i els intèrprets; hi ha tot un espai escenogràfic que el director ha de saber controlar. El fet d'intervenir-hi tants elements: els cantants, el cor, l'orquestra..., lògicament, ho fa tot molt més

complex, però en el fons s'ha d'arribar a aconseguir el mateix, s'ha de saber molt bé el que vols que s'escolti i això és comú en tots els àmbits de la música.

—Què és per a vostè el que exigeix fonamentalment la seva feina, què seria el més important de tenir en compte a l'hora de dirigir una òpera?

—Instint. La direcció només és una qüestió de posar-se en la ment dels altres i saber copsar i transmetre el que l'obra vol donar al públic. És molt important no oblidar mai que el drama està en la música, i, per

Richard Bonyngue dirigint l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu, al Palau de la Música, durant una versió concertística de la passada temporada.
A la dreta, Josep Bros

tant, que ha de ser la mateixa música la que creï l'atmosfera que l'obra demana. Per a mi no té res a veure amb un discurs racionalitzat, tècnic, sistematitzat d'alguna manera; jo treballa des d'aquest instint que he dit abans, des de la intuïció elaborada de com s'ha d'interpretar una òpera. Per a mi no té cap altre secret.

—Evidentment, suposo que el fet de ser el marit d'una de les sopranos més importants de la història de l'òpera, Joan Sutherland, l'ha d'haver influït d'una manera molt especial a l'hora de dirigir les veus...

—Sí, és clar. Enguany ja fa més de trenta anys que som casats i val a dir que tots dos hem après molt l'un de l'altre. Evidentment, conviure al costat d'una cantant m'ha obert moltíssim, m'ha ensenyat enormement com saber guiar-les de la manera que puguin donar el millor. La veu és l'instrument

"Bellini, Rossini i Massenet són els autors que han sabut entendre millor la veu"

més preciós, però alhora més delicat i per això és molt important saber en cada moment com es pot ajudar a trobar l'expressivitat justa, el tempo necessari, els mil i un factors que intervenen per al seu lluïment. Crec que avui dia la gent va massa de pressa, volen cantar-ho tot de seguida, i això és molt perillós, poden arribar a malaganyar la seva veu en molt poc temps.

—De fet, es podria dir que vostè s'ha decantat més aviat cap al belcantisme de Bellini, Rossini, Massenet...

—Sí, per a mi aquests autors són els que han sabut entendre millor la veu. En fan un tractament sublim i demostren en tot moment conèixer molt bé la seva tècnica. Cada òpera és diferent; totes tenen moltíssimes coses interessants, però jo necessito trobar-me a gust, que la música m'ompli totalment, que encaixi del tot amb el meu temperament i la meua sensibilitat.

—És per això, potser, que no ha dirigit mai Wagner?

—Sí, exactament. No he dirigit mai cap òpera de Wagner senzillament perquè no m'hi trobo bé, en la seva música, no la sé copsar... De la mateixa manera que no m'atrau gens la Turandot i que no he dirigit mai Othello de Verdi, tot i que la meua dona m'ha insistit moltíssim que la dirigís en aquesta òpera, però no m'hi veig en cor, no té res a veure amb la meua sensibilitat. No sé gairebé com explicar-ho. Jo he tingut la gran sort

una estona agradable i distreta. La seva música és molt més visceral... Si després es volen buscar o trobar discursos ideològics en les seves obres, ho trobo perfecte, endavant, però jo crec que té poc a veure amb l'essència de la seva personalitat.

—Vostè també és bastant conegut en el món operístic per l'afany de voler recuperar obres i autors actualment oblidats. ¿Hi ha molt camí per fer encara en aquest sentit?

—Sí, indubtablement. Abans hi havia compositors que havien tingut molt d'èxit en el seu temps i que no se sap ben bé per què, ara ningú se'n recorda. És el cas, per exemple, de Nicolò, un autor que va tenir moltíssim d'èxit a França, a París, on fins i tot encara es conserva un bust seu a l'antic Teatre de l'Òpera. Aquest home va escriure obres d'una gran qualitat musical i és una autèntica llàstima que les ignorem. A mi, personalment, m'apassiona remenar manuscrits i reviuir òperes perdudes en un arxiu. El que passa és que és una feina molt complicada, perquè la majoria de les vegades falten moltes parts, és molt difícil reconstruir totes les partícules i per això no n'hi ha gaires que es puguin recuperar totalment per difondre-les en un teatre. També vull dir que m'entusiasma la sarsuela; la trobo simplement deliciosa.

—Quina percepció té de l'escena operística actual? Creu que ha canviat molt en els últims anys, que l'òpera ha evolucionat cap a alguna banda en concret?

—Sí, en certa manera, hi ha hagut bastants canvis, potser més a nivell formal que en l'essència. Abans eren més populars els directors musicals que els escenògrafs, cosa que actualment és a l'inrevés. Ara es té molt en compte qui fa el muntatge, l'estètica de tota l'obra; una estètica, d'altra banda, que generalment no es correspon mai amb el veritable caràcter de l'obra. Crec que

escola de pedagogia musical

MÈTODE IRENEU SEGARRA

CURSOS DE FORMACIÓ PER A MESTRES ESPECIALISTES I PROFESSORS DE MÚSICA 1998-1999

- Educació infantil
- Educació Primària
- Educació Secundària
- Escoles de Música i Conservatoris
- Informàtica musical
- Gestió d'Escoles de Música

TALLERS MONOGRÀFICS ESPECIALITZATS

Cursos d'estiu i d'hivern

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament

pla
de Formació
permanent

Informació:

c/ Mn. Àngel Rodamilans, 130
08222 Terrassa
Telèfon: 93 783 79 72
Fax: 93 786 06 02
E-mail: epm@bcn.servicom.es.
de 9 a 13 hores

això fonamentalment té a veure amb un problema d'egocentrisme. Quan vaig començar, als anys cinquanta i seixanta, hi havia la referència que donaven Visconti, Zeffirelli..., tots aquests grans noms que sabien copsar l'harmonia escènica que necessita tota òpera. Ara la tendència general és voler trencar esquemes, innovar. També ha canviat pel que fa a la direcció operística en si. Abans, els directors d'òpera es formaven als teatres, al costat dels cantants i dels compositors. Això s'ha anat perdent i actualment sembla que qualsevol director simfònic s'atreveixi a dirigir una òpera, sense, de vegades, ni tan sols plantejar-se molts elements que són fonamentals en aquest gènere. És molt important conèixer a fons les obres i la naturalesa mateixa del que implica tota l'òpera: la veu, l'orquestració, els cors, el dramatisme de la música...

—¿Creu que en aquest sentit, encara que ja se n'ha parlat molt, els espectacles com el dels tres tenors han pogut fer molt de mal?...

—Evidentment. En primer lloc es parla d'òpera quan un espectacle així no hi té res a veure, ni pel fet de no haver-hi escena, ni per la música que s'hi interpreta i, sobretot, pel fet que canten amb micròfon, cosa totalment contrària a l'essència mateixa de l'òpera. El que precisament busca el gènere operístic és saber projectar la veu naturalment, potenciar la capacitat d'un timbre, remarcar els matisos dels diferents registres. El micròfon és l'antítesi de l'òpera.

—Ara que esmenta la potència de la veu, ¿creu que la indústria discogràfica, els discs, empenyen

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

Tot i el seu origen genuïnament australià, de Sidney, Richard Bonyngé s'ha modelat com un perfecte cavaller anglès, d'una presència impactant i rotunda.

La seva educació artística, operística o, simplement, musical no es redueix a la batuta, sinó que traspassa a l'interlocutor i mostra unes formes d'un refinament malauradament poc habitual actualment. El seu sentit comú, la seva eloqüència posa clarament de manifest que l'autèntic instint artístic no té res a veure amb la parafernàlia egocèntrica que sempre s'ha associat amb la sensibilitat humana. Bonyngé rubrica en cada paraula l'amor gratuït, la devoció que li inspira l'òpera, el gènere total que la seva personalitat, barreja de lord anglès i cowboy nord-americà, sap destil·lar d'una manera única.

el públic a demanar més volum de so, més potència sonora?

—En certa manera és així. La gent s'acostuma a escoltar òpera als aparells de casa seva, amb el volum que ells desitgen i això repercuteix a l'hora d'escoltar òpera en directe. D'alguna manera estem malacostumant l'orella; la realitat mai no es correspon amb la reproducció artificial que s'aconsegueix en un enregistrament fet en un estudi. Es crea una distorsió que de moment no sembla afectar gaire, però encara no sabem com arribarà a fer-ho en un futur.

—Vostè té moltíssima discografia en la seva carrera. Quines creu que són les principals dificultats a l'hora d'enregistrar òpera?

—En primer lloc cal tenir en compte que en un estudi mai no s'arriba a aconseguir l'atmosfera que hi ha en un teatre. Aquest condicionant és el primer que s'ha d'intentar vèncer. S'ha de fer un esforç afegit per aconseguir la concentració necessària que permeti transmetre amb la mateixa intensitat com es faria en un escenari. A més a més, s'hi fan talls, s'interromp sovint i això encara dificulta més la feina, però no obstant això, no deixa de ser interessant.

—Quan parlem dels grans teatres: La Scala, el Metropolitan, el Covent Garden, el mateix Liceu, ¿troba que s'ha estandaritzat molt el públic operístic?

—No, crec que no. Cada país és diferent. El Metropolitan, per exemple, tot i ser un dels teatres de més pes, té un públic bàsicament turístic, vull dir que és molt heterogeni, que es pot percebre el fet que hi va molta gent que només està de pas i que no segueix cap temporada d'òpera en concret, sinó que

tan sols hi va per dir que ha anat al Metropolitan. Això per regla general. Als teatres europeus, la tradició és més sòlida, però cada lloc és diferent. La Scala té un públic molt diferent al del Covent Garden o al de l'Òpera de París. I aquí a Barcelona, es nota de seguida la tradició operística que es viu en aquesta ciutat, hi ha un caliu molt especial.

—Esperem que la propera vegada que el veiem dirigir ja sigui al nou Teatre del Liceu...

—Jo també ho espero.

AUDITORIS DE CATALUNYA

Auditori Miquel Pont de Castellar del Vallès

1.-Nom: Auditori Municipal Miquel Pont.

2.-Adreça: c/ Colom, s/n. 08211 Castellar del Vallès. Tel.: (93) 7144.35.

3.-Arquitectes: Pere Mogas i Maresma i Pere Roca i Roumens. Constructor: Josep Ardèvol i Volta.

4.-Any d'inauguració: 1988. L'11 de setembre es va fer l'acte inaugural amb un concert de

l'Orquestra Simfònica del Vallès.

5.-Cost de la construcció: 70 milions, finançats per la Generalitat, la Diputació i el municipi.

6.-Propietat: municipal.

7.-Gestió: municipal mitjançant la Regidoria de Cultura i de la comissió Viu la Cultura.

8.-Aforament: 380 localitats.

9.-Capacitat d'ubicació d'interpretants: Té unes mides d'escenari d'11 m d'amplada, 4,5 m de boca i

8 m de fondària. Les primeres files de cadires són movibles.

10.-Funcionalitat i/o polivalència: en la programació hi ha música, teatre i dansa. I les activitats de les entitats locals.

11.-Temporada estable: la de 1997-98 és la tretzena, d'octubre a març.

12.-Pressupost ordinari: la gerència disposa d'uns 8 milions de pessetes.

per MONTSERRAT PUIG

Joan Montes Oliveras és el gerent de l'Auditori Miquel Pont de Castellar del Vallès.

-Qui era Miquel Pont?

-Miquel Pont era l'alcalde de Castellar del Vallès quan es va decidir començar la construcció de l'Auditori. Va morir sobtadament i per això l'Ajuntament va pensar a dedicar-li l'Auditori, perquè tothom recordés que va ser durant el seu mandat que es va prendre la decisió de construir-lo.

-Com és que vostès fan una temporada tan curta, d'octubre a març?

-A l'Auditori, hi fan les seves activitats totes les entitats locals; a més de la temporada estable, hi ha la xarxa d'espectacles infantils i juvenils, un grup de teatre amateur, l'esbart de Castellar; ens trobàvem que després de Setmana Santa era molt complicat allargar la temporada, perquè a més d'aquestes entitats, les escoles de dansa, corals del poble i l'Escola de Música ens el demanen per fer-hi els festivals de final de curs. Un altre factor és que no disposem d'aire condicionat i amb la calor la situació és molt molesta.

-Què destacaria de la programació del 1997-98 en l'apartat de música?

-Aquesta temporada hi hem convidat la Polifònica de Puig-reig i Mònica Green. I en l'estil més clàssic, l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra i el cor nacional Petits Cantors d'Andorra. Però en la nostra cartellera també hem posat dos espectacles més en què l'aspecte

musical és important, El bestiar de Pere Quart, a càrrec del Cor Montserrat, i un altre còctel vienès amb M. Teresa Vert, soprano, acompanyada de flauta, fagot o clarinet i piano, i una parella de balladors.

-Què és i quines funcions fa la comissió Viu la Cultura?

-És una comissió formada per 8 persones, els directors dels grups de teatre amateur i els de les corals; a mesura que ens arriben propostes d'espectacles, jo els les envio per si poden anar-los a veure (normalment hi anem la regidora i jo també), i així, quan ens reunim per decidir la programació de la temporada, ja tenim una opinió formada, perquè entre tots som deu persones.

-Encara ens hauria d'explicar un parell de coses més. Com funciona l'aspecte econòmic? Tenen subvencions?

-Ens interessa donar més oportunitats a les entitats locals per tal que no es desequilibri el pressupost. Te-

nim els ajuts que té tothom, la Xarxa de Teatres de la Generalitat i ODA de la Diputació. Mirem de ser molt austers per anar creixent a poc a poc.

-Tenen pensat què faran per al desè aniversari?

-Sí, ens faria il·lusió que tornés a venir la Simfònica del Vallès, com ara fa deu anys. Sempre hi hem tingut unes relacions molt cordials, alguna temporada ells venien a assajar a l'Auditori, i ens van dir que faran el concert amb molta il·lusió, precisament per aquest bon veïnatge. En aquesta llista de futur ens estem plantejant instal·lar aire condicionat a la sala i podríem allargar una mica la temporada.

El repte de Castellar del Vallès passa per guanyar-se el públic jove i mantenir el difícil equilibri del pressupost, sense rebaixar la qualitat dels espectacles. Bon desè aniversari de l'Auditori Miquel Pont, que serà la catorzena temporada.

Salome

de Richard Strauss

Octubre 1998
Dies 11, 14 i 17
Palau de la Música

Anna Tomowa-Sintow, Robert Hale, Kenneth Riegel,
Anja Silja, Claude Pia i altres.
Direcció musical: Peter Schneider/Frank Beermann

en versió concert

La Vierge

de Jules Massenet

Novembre 1998
Dies 15 i 18
Palau de la Música

Montserrat Caballé, Catherine Dubosc,
Carme Hernández, Àngel Òdena i altres.
Direcció musical: José Collado

en versió concert

Parsifal

de Richard Wagner

Desembre 1998
Dies 27 i 30
Palau de la Música

Robert Smith, Eva Marton, Hans Sotin, Bernd Weikl,
Nikolai Puttlin, Robert Holzer i altres.
Direcció musical: Antoni Ros Marbà

en versió concert

Norma

de Vincenzo Bellini

Febrer 1999
**Dies 9, 13, 16, 19,
20, 21, 23 i 24**
Teatre Victòria

Sharon Sweet/Susan Neves, Verónica Villarroel, Gegam
Grigorian i altres. Direcció musical: Stefano Ranzani.
Direcció d'escena: Francisco Negrín. Coproducció:
Gran Teatre del Liceu/ Grand Théâtre de Genève

amb sobretítulat

Alcina

de Georg Friedrich Haendel

Març 1999
**Dies 10, 12, 14,
17, 19, i 21**
Teatre Nacional
de Catalunya

Luba Orgonasova, Vesselina Kasarova, Ewa Podles, Maria
José Moreno, Thomas Randle i Markus Eiche. Direcció
musical: Rinaldo Alessandrini. Direcció d'escena: Herbert
Wernicke. Producció: Deutsche Oper am Rhein (Düsseldorf)

amb sobretítulat

Linda di Chamounix

de Gaetano Donizetti

Abril 1999
Dies 7, 10, 13 i 18
Palau de la Música

Edita Gruberova, Carmen Oprisanu, Josep Bros, Carlos
Álvarez, Enric Serra, Marcello Lippi, Itxaro Mentxaka i altres.
Direcció musical: Ondrej Lenard

en versió concert

Luisa Miller

de Giuseppe Verdi

Maig 1999
Dies 9 i 13
Palau de la Música

Kallen Esperian, Neil Shicoff, Elena Obraztsova,
Askar Abdrasakov, Konstantin Gorny i altres.
Direcció musical: Frédéric Chaslin

en versió concert

Die Zauberflöte

La flauta màgica
de Wolfgang Amadeus Mozart

Juny 1999
**Dies 11, 13, 15,
17, 18, 19, 20 i 22**
Teatre Victòria

Ana Maria Martínez/Isabel Monar, Josep Bros/Claude Pia,
Cyndia Sieden/Milagros Poblador, Wolfgang Rauch/Àngel
Òdena, Harry Peeters, Steven Cole i altres. Direcció musical:
Josep Pons. Direcció d'escena: Joan Font (Comediants).
Nova producció: Gran Teatre del Liceu

amb sobretítulat

CONCERTS I RECITALS

Concert Final "Viñas"

Gener 1999 dia 24. Palau de la Música
Director d'orquestra: Javier Pérez Batista

Concert Orquestra Simfònica Liceu

Febrer 1999 dia 17. Palau de la Música
Director d'orquestra: Bertrand de Billy

Recital Bryn Terfel

Març 1999 dia 27. Palau de la Música
Bryn Terfel, bariton; Malcolm Martineau, piano

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Concert Sánchez/Zajick

Abril 1999 dies 14 i 16. Palau de la Música
Ana Maria Sánchez, soprano; Dolora Zajick,
mezzosoprano.
Director d'orquestra: Antonello Allemandi

Concert Gruberova/Oprisanu/Bros/Álvarez

Abril 1999 dies 23 i 24. Palau de la Música
Edita Gruberova, soprano. Carmen Oprisanu,
mezzosoprano. Josep Bros, tenor. Carlos
Álvarez, bariton.
Director d'orquestra: Ondrej Lenard

Concert Shicoff/Yurisich

Abril 1999 dia 29. Auditori de Barcelona
Neil Shicoff, tenor; Gregory Yurisich, bariton
Director d'orquestra: Paolo Carignani

Recital Olga Borodina

Maig 1999 dia 15. Palau de la Música
Olga Borodina, mezzosoprano;
Dmitri Yefimov, piano

Recital Sarah Walker

Maig 1999 dies 16, 18, 21 i 25.
Teatre Victòria
Sarah Walker, mezzosoprano;
Roger Vignoles, piano

GRAN TEATRE DEL LICEU

Preu d'entrada les 24 hores

ServiCaixa
x "laCaixa"

Venda telefon 24h.
92 33 22 11

Informació
92 489913
www.liceu.es

DAHLHAUS, Carl:

Fundamentos de la historia de la música

Barcelona: Gedisa Editorial, 1997 (Serie: Clade-Ma. música/historia).

Fundamentos de la historia de la música, com diu el mateix Carl Dahlhaus en el breu pròleg del llibre —que va ser editat originalment en alemany amb el títol *Grundlagen der Musikgeschichte* i publicat l'any 1977— no pretén ser cap introducció a la història de la música, ni tampoc un compendi metodològic que expliqui els passos seguits per aquest pensador fonamental del segle XX en la seva tasca d'investigador històric exemplar del romanticisme alemany. La publicació presenta més aviat el caràcter de ser un recull de notes esparses redactades més per la necessitat que té l'autor d'aclarir-se a si mateix —i en conseqüència també als altres— dubtes i interrogants que van sorgint a partir de l'exercici intel·ligent de la professió, que no pas pel desig d'exposar un cos teòric positiu més enllà del posicionament crític.

El filòsof va a remolc de l'historiador, s'esmuny entre les esclatxes que deixa obertes el discurs coherent de relacions entre esdeveniments musicals; d'aquí

que aquell últim no faci escarafalls de l'eclecticisme com a sistema, que potser sí que seria una filosofia insignificant per al teòric, però per a l'historiador, en canvi, pot constituir un mètode raonable i factible. Però eclecticisme en Dahlhaus significa, sobretot, una voluntat de concòrdia i una militància a favor de la tolerància entre escoles. En aquest sentit, és ben significatiu que gairebé cadascun dels deu capítols del llibre finalitzi amb una exhortació als beneficis que per a la història de la música pot representar l'encreuament dels resultats provinents de perspectives metodològiques diferents o fins i tot antagòniques. És un postulat bàsic en el pensament de Dahlhaus, per exemple, la conciliació que s'ha de poder arribar a donar entre estètica i història, la doble possibilitat que té una obra musical de ser viscuda com a presència

estètica inqüestionada i exempta de l'entorn i, alhora, la seva capacitat de ser interpretada com a document privilegiat que serveix per explicar una època històrica determinada.

Doncs bé, el procés dialèctic susceptible de ser establert entre posicions aparentment antagòniques, que tradicionalment enfrontava idealistes i historicistes, i que en versió més recent contraposava estructuralistes i sociològics de la música, és emprat per Dahlhaus per superar altres formes de litigi: per exemple, el que pot existir entre la crítica de textos (objecte de la musicologia acadèmica) i la història de la seva recepció entre el públic al qual van adreçats aquells textos.

És un imperatiu per a l'historiador de la música dels nostres dies, ens ve a dir la llarga experiència d'aquest investigador de setanta anys, de reforçar els vincles entre tendències en comptes d'emfasitzar les diferències metodològiques. El "pluralisme metodològic" —"l'únic projecte actual en contra de la teoria marxista de la història", i no estar de més indicar les reserves de mena idealista que sempre ha indisposat Dahlhaus amb l'intent d'historiació total de l'obra d'art musical feta per Adorno—, la concurrència simultània de diferents procediments que donin

raó dels fets musicals, és la sortida més aïrosa que li resta a la història de la música perquè pugui continuar-se afirmant com a activitat científica.

El pluralisme metodològic és l'argument més poderós que a la darrerria dels setanta —abans de la caiguda del Mur de Berlín— l'historiador esgrimia en contra del dogmatisme marxista. Potser després d'aquella data és l'única solució que ens queda, però de totes maneres, quan Dahlhaus ens recorda en el capítol segon, "Historicidad y carácter artístico", que "les premisses de la teoria de l'art, sobre les quals pot bastir-se la historiografia de la música, són, per la seva banda, de caràcter igualment històric", o quan, a "¿Qué es un hecho en historia de la música?" (capítol 3) l'autor ens diu que un fet històric és una hipòtesi, una construcció artificiosa confegida per l'historiador a partir de les dades empíriques... Quan Dahlhaus ha pogut retenir en una exposició tan esplèndida aquests principis conclouents, significa que la concòrdia esdevé fins i tot encara possible amb les escriptorialles del marxisme. També el que de fonamental sobrevisqui d'aquest últim tindrà reservat un lloc —potser ja no d'honor— dins el pluralisme metodològic. ● Cèsar Calmell

IV CERTAMEN DE MÚSICA Vila de Salou

Dies 13, 14 i 15 de novembre de 1998

ESPECIALITATS: piano, violí i guitarra

CATEGORIES: A (fins a 20 anys), i B (fins a 15 anys)

Organitzen:

Per més informació: Tel.: (977) 38 09 62
Adreça: c/ València 26
43840 SALOU

El canto espiritual judeoespañol

Alia Musica. Dir.: Miguel Sánchez.
Harmonia Mundi Ibérica.

Alia Musica és un grup format l'any 1985 que es dedica a la interpretació de la música medieval i de la música judeoespanyola. En ambdós repertoris ha excel·lit fins a constituir-se en una de les formacions més aclamades als grans festivals especialitzats i també en esdeveniments d'espectre més ampli, des de la Semana de Música Religiosa de Cuenca i el Festival de Música Antiga de Barcelona a la Quincena Musical Donostiarra, passant pel Festival de Otoño de Madrid.

El disc que ocupa ara l'atenció és el primer enregistrat per al segell Harmonia Mundi Ibérica i és dedicat totalment a la música judeoespanyola. Inclou un total de catorze temes vocals que alternen amb d'altres exclusivament instrumentals sobre la base d'instruments propis del gènere: kanun, ud, nay, kaval, kemanya i reolid.

No cal dir que aquest aplec de material ens situa davant d'una producció de característiques molt específiques, classificable en l'ampli ventall de la música antropològica. Una tipologia de música que quan, com en aquest cas, poua en les llunyanies del més enllà del mig mil·lenni, dificulta la certificació d'exactituds estilístiques interpretatives. Per molt que, com és el cas que ens ocupa, tot sigui presidit per

un treball d'investigació rigorós i profund. Però, és clar, les fonts sempre són confuses en basar-se en material que ha arribat per tradició oral, inevitablement pertorbada en el curs de la història per influències culturals acumulades.

Tanmateix, l'important per damunt de tot és el gust d'autenticitat que respira el producte; la sensació que tot el "què" s'ofereix i el "com" s'ofereix, respon a uns criteris de rigor i d'autenticitat —cal insistir en el terme— molt aprofundits. Les interpretacions tan refinadament pulcres i exactes, tant en el pla vocal com en l'instrumental, i la capacitat de comunicació que respira tot el disc resulten valors notabilíssims que afavoreixen la credibilitat del que se'ns ofereix en aquest treball. Un treball que, malgrat la llunyania de referents culturals, acaba envaint el nostre ànim i ens submergeix de forma implacable en aquest "altre" món cultural i ens el fa sentir més proper i fa que acabem assaborint un tot de suggestions inexplicables però a la fi enormement gratificants. Aquest seria el gran mèrit del compacte en el pla purament comunicatiu. En l'intel·lectual, el seu valor és, tal com he apuntat, permetre endinsar-nos amb autoritat en un món cultural generalitzadament poc conegut. ● J.C.C.

Contrast

Ludovica Mosca i Manel Camp, piano.
Rameau, Couperin, Bach, Scarlatti.
Edicions Albert Moraleda.

Manel Camp i Ludovica Mosca són dos destacats músics —em resisteixo a limitar-los en l'estrictament segment de pianistes— que al llarg de les seves trajectòries han demos-

trat una voluntat de traspassar lúcidament els límits dels camins massa fressats.

Amb una producció formalment molt plural —Manel Camp— i amb una dedicació molt inquieta a l'estudi de la música barroca —Ludovica Mosca—, en aquest disc han ajuntat els seus delers artístics per configurar un producte atípic, trencador i alhora suggestiu.

Es tracta de situar pàgines bellíssimes del barroc més estricte —Bach, Scarlatti, Rameau, Couperin—, en un nou context significat per la incorporació de components bàsicament jazzístics i també d'altres entroncats en el classicisme popular de qualitat del nostre segle —estàndards.

La tasca no resulta fàcil i el perill de caure en lleugereses i en frivolitats era massa evident. Tan evident com la suggestió que oferia a dos músics permanentment insatisfets, la creativitat que podia suposar la seva idea. En aquest disc hi ha, sota l'aparença d'un tractament lliure —el joc d'improvisacions és remarcable—, un treball molt calculat, molt rigorós, a fi de no traïr les essències de la música barroca ni, alhora, pertorbar un clímax de renovació i d'aportació personal molt individualitzada.

El resultat és un producte radicalment diferent que segons les característiques de l'obra reïx més o menys pel que fa als objectius establerts, que ens ofereix realment una nova dimensió de la música barroca, més propera i menys encotillada, sense perdre però l'encant de les seves essències melòdiques i harmòniques.

És un disc que a la fi deixa un cert regust especial, com inquietant i que demana un aprofundiment, potser fins i tot més agosarat en una línia que ni molt menys ha tocat fons. ● J.C.C.

Emili Vendrell.

Vol. 2

Emili Vendrell, tenor.
Cançó catalana i espanyola.
Aria Recording.

En el que és un esforç molt d'agrair endegat per Aria Recording de recuperació de veus prestigioses de la lírica catalana i espanyola, aquest doble compacte constitueix una de les fites més destacades. És també el segon dedicat a la figura excepcional d'Emili Vendrell, després d'un primer que tenia un cert caràcter antològic.

Aquest, ben altrament, se centra en la dimensió liederística del cantant barceloní, i encara d'una manera prou explícita en la dedicada a la cançó catalana, que ocupa dues terceres parts del conjunt dels temes que s'hi ofereixen.

Tot i que Emili Vendrell va excel·lir en els diversos fronts de la lírica que afrontà: oratori, lied i sarsuela, és sens dubte en el camp liederístic on es van posar amb més evidència les seves qualitats més genuïnes. Des d'una dicció exacta a una musicalitat exquisida, passant per una expressivitat depurada que fa que cada vers i cada frase adquireixi la seva intencionalitat poètica i comunicativa més autèntica.

En aquest sentit, l'extens recorregut per una cinquantena de temes constitueix un autèntic goig. Vendrell ens mostra l'esplendidesa d'uns temes gairebé tots d'autors catalans —Toldrà, Vives, Zama-cois, Alió, Morera, Nicolau, Mestres i Bou—, bastits en gran part sobre poemes de poetes catalans així mateix destacats —Garcés, Carner, Maragall, Verdagué, Sagarra, Alcover, Matheu, Guimerà i Apel·les Mestres.

També la liederística castellana és present de forma significativa amb villancets populars i temes de Padilla, Longás i Laca-

lle, expressats també amb una riquesa expressiva notable.

El fet que algunes reconstruccions s'hagin hagut de fer sobre material original molt antic —es poua fins al 1927—, fa que a vegades la qualitat del so no sigui desitjable, element que esdevé gairebé una constant —d'altra banda no poc justificable— en un tipus d'iniciativa com aquesta. Cal celebrar també l'útil i generós fulllet que acompanya el disc, que conté tres tre-

balls: de Joan Vilà i Miró, Esteve Valls i Salvador, i Josep M. Monràs i Parent, que són d'una gran utilitat per situar la figura i el contingut del doble CD.

Tot plegat ens mena a la constatació de trobar-nos davant d'un producte honest, d'un enorme atractiu i referència cabdal per servir i gaudir de l'art privilegiat d'una de les figures de la lírica catalana més destacades d'aquest segle, inserit en el si de la forma musical en la qual més va excel·lir. ● J.C.C.

Un important arxiu musical rus es publica en una col·lecció discogràfica

El segell Gaudisc distribueix des de fa poc una de les col·leccions discogràfiques més insòlites que han aparegut darrerament al mercat. Es tracta del fruit d'una troballa de característiques extraordinàries que va tenir lloc a l'arxiu de la companyia estatal de ràdio i televisió soviètica (Gosteleradio, actualment Ostankino), que comprenia un total de ni més ni menys que 400.000 cintes musicals i gravacions russes realitzades en el decurs de 60 anys, la majoria de les quals mai escoltades abans i en interpretació de gran part dels músics i formacions soviètiques de l'època. Richter, Xostakóvitx, Mravinski, Kabalevski, Vishneskaia, Temirkanov, Rozhdestvensky, Oistrakh, Kogan, Shafran, Rostropòvitx, Menuhin, Rubinstein, Gilels, Ashkenazy i també Del Monaco, Arkhipova, Domingo, Pavarotti, Freni, Masur, Gavrillov, Menuhin, Kissin i Karajan. Entre les cintes descobertes, n'hi ha de Gilels en recitals enregistrats entre la darrereria dels quaranta i els vuitanta. El catàleg

d'Oistrakh es remunta als anys trenta, i inclou diverses interpretacions d'obres contemporànies mai editades comercialment fins ara, enregistraments del *Doble concert* de Bach, tant amb Menuhin com amb George Enescu. Així mateix, l'històric recital ofert el 1949 a Moscou pel cantant nord-americà Paul Robeson, en què cantà en yiddish, francès, espanyol, anglès i xinès. L'arxiu conté també enregistraments videogràfics, incloent-hi els concursos Txaiovski de piano i milers d'hores amb Richter, Oistrakh, Kogan, Rubinstein i Menuhin, entre d'altres.

El valor d'aquesta col·lecció s'ha determinat en 7 mil milions de dòlars.

Aquest material encara és objecte de catalogació. Cal fer esment del fet que el personal que va tenir cura d'aquest arxiu va saber preservar-lo fins al punt de desobeir ordres d'esborrar algunes cintes de Xostakóvitx. En una entrevista realitzada al president del Servei Federal de Televisió i Ràdio de la Federació Russa, Valentín Lazoutkin, va manifestar: *"El nostre objectiu és presentar una enciclopèdia de la música, un retrat complet de la cultura russa. Sota el comunisme hi havia la sensació que la nostra cultura era diferent de la de l'oest, però de fet sempre hem estat molt integrats a la cultura mundial. Encara que se n'anés, Rostropòvitx sempre va ser considerat rus. Xostakóvitx influí en la música de més enllà del Teló d'Acer, encara que algunes de les millors interpretacions mai no vagin poder ser escoltades. Per dret, aquesta música pertany a la història del segle XX. Em sento molt emocionat pel fet que ara podrà ser escoltada."*

Mentrestant, unes delicades i llargues converses van menar a un acord amb la companyia Telstar, la discogràfica independent més important del món, que s'assegurà els drets exclusius per al llançament mundial del catàleg. Abans calgué que un grup important de músics i figures destacades de la societat russa publicuessin una carta oberta al president Ieltsin en què demanaven suport per tal que les gravacions poguessin ser disponibles arreu del món.

Telstar ha donat a aquesta col·lecció el nom de "Revelation", el títol de *Legends of Russia*, i des que el mes de setembre passat es van editar els primers títols, se'n publiquen vuit al mes. ● RRMC

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA
C/ Sant Francesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat Nº Agència Dígit control Nº Compte

Titular Banc/Caixa Agència
Adreça agència Població Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Professió
Carrer Telèfon
Població Dte. Província
Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant
amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ taló bancari adjunt.
semestral de 2.350 ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Generalitat de Catalunya

Exposició Ara és demà - Catalunya. Reptes de futur.

A CATALUNYA, ENTRE TOTS FEM ARA

Vine a veure-ho
al Moll de la Fusta
Del 15 de juny al 27 de setembre
de 12 a 23 hores
Entrada lliure

EL BENESTAR DE DEMÀ.

A Catalunya treballem per guanyar en sanitat, en serveis. Guanyar en natura, en educació. En progrés. I tot, per guanyar en el més important: la nostra qualitat de vida. Entre tots hem fet una Catalunya forta i sana. Som el cinquè país del món en esperança de vida. Tenim 300 àrees bàsiques de salut. I la distància màxima d'un hospital se situa a només 30 km. A més, gaudim d'un bon sistema educatiu. Essencial per a la integració al món laboral i factor decisiu en el nostre benestar. Les noves tecnologies com l'internet, la videoconferència i el cable faciliten el treball i permeten un estalvi de temps. Temps per gaudir en una Catalunya encara més solidària i acollidora. Entre tots, estem fent ara un país amb un futur encara millor. Un país que tingui en compte les necessitats de tothom. **Perquè a Catalunya**

Ara és demà

Catalunya. Reptes de futur

Amb el patrocini de:

gasNatural

Caixa d'Estalvis de Catalunya, València i Occident

Amb el suport de:

Aena

El Consorci

CATALUNYA

RÀDIO

RENFE

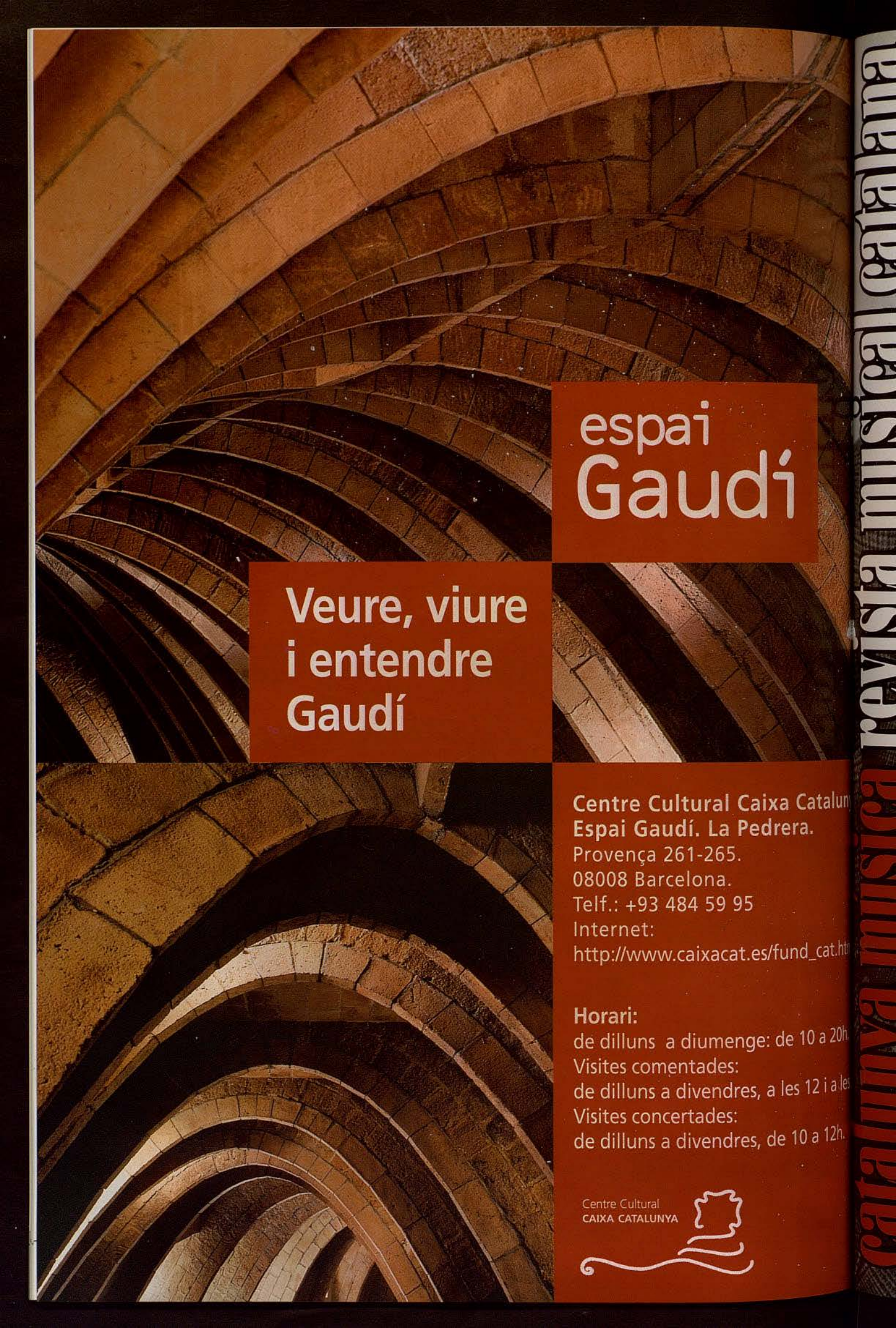
Aportació tecnològica:

SONO

Hi participa:

2004

Agraïm la col·laboració de: Antoni Accensi, Autoritat Portuària de Tarragona, Bector MBT S.A., Centre d'Estudis Marítims i Activitats del Port de Tarragona (CEMAPT), CESCA, Comissió Europea, Dir Centres de Fitness, Ecotecnia, ESA European Space Agency, Ferrocarrils de la Generalitat, Forges, Fundació Catalana per a la Recerca, Gec Alstom, IBM, IEEC, Institut de Robòtica, La Caixa, Linetk Internacional Inc, Mira S.A., National

espai
Gaudí

Veure, viure
i entendre
Gaudí

Centre Cultural Caixa Catalunya
Espai Gaudí. La Pedrera.

Provença 261-265.

08008 Barcelona.

Telf.: +93 484 59 95

Internet:

http://www.caixacat.es/fund_cat.htm

Horari:

de dilluns a diumenge: de 10 a 20h.

Visites comentades:

de dilluns a divendres, a les 12 i a les 18h.

Visites concertades:

de dilluns a divendres, de 10 a 12h.

Centre Cultural
CAIXA CATALUNYA

